

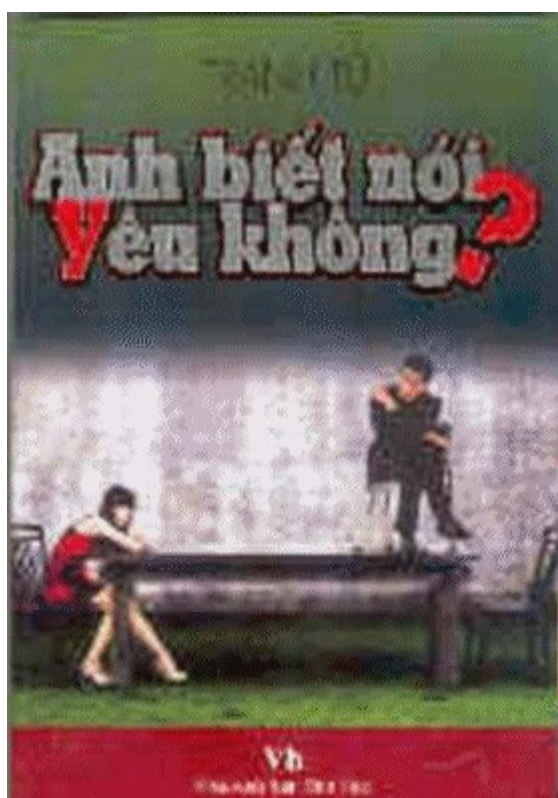
TRẦN DŨ

Anh biết mới Yêu không?

Vh

10/10/2010 10:10:10

Thông tin ebook

Tên truyện : Anh Biết Nói Yêu Không ?

Tác giả : Tranh Tử

Dịch giả : Nguyễn Lệ Chi

Thể loại : Tâm lý – Giáo dục

Nhà xuất bản : Văn Học

Năm xuất bản : 2005

Số trang : 327

Kích thước : 13 x 19 cm

Số quyển / 1 bộ : 1

Hình thức bìa : Bìa mềm

Giá bìa : 36.000 VNĐ

Nguồn : <http://www9.ttvnol.com>

Đánh máy (www9.ttvnol.com) : thuyhang182 , mimozi , dangiaothong , bebecance

Convert (TVE) : santseiya

Ngày hoàn thành : 17/07/2007

Nơi hoàn thành : Hà Nội

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục Lục

Phần I

EM MAY MẮN ĐƯỢC GẶP ANH

VĨNH VIỄN KHÔNG THỂ CẤT TIẾNG ?

CHỈ CÁC ÔNG CHỒNG MỚI QUAN TÂM VỢ CÓ CÒN TRINH TRẮNG?
LỜI NÓI DỐI ĐEM LẠI HẠNH PHÚC
CHUYỆN ẤY CỦA MỘT KẺ LÃNG TỬ
ĐỪNG ĐEM TRINH TRẮNG RA DỌA TÔI
KHÔNG TÌNH YÊU, TÔI ĐÁNH MẮT MÌNH
TÔI MUỐN KIÊN TRÌ LÀM TRINH NỮ
TỪ TRINH TRẮNG ĐẾN THÁC LOẠN
MỖI TÌNH ĐẦU KHÓ QUÊN
CHUYỆN ẤY CỦA VỢ TÔI
VỢ TÔI TỪNG LÀ NGƯỜI ĐÀN BÀ PHÓNG ĐĂNG
TÔI SUÝT ĐÁNH MẮT HẠNH PHÚC
ĐÊM ĐẦU TIÊN MÃI MÃI LÀ NỖI ĐAU CỦA TÔI
LÚNG TÚNG TẮM THÂN TRINH TRẮNG
HỒI ĐÀN ÔNG, HÃY NGHĨ KHÁC ĐI
TÌNH YÊU, SỰ HẤP DẪN KHÔN CƯỖNG
KHÔNG SỢ YÊU PHẢI CON GÁI HU'
ĐÊM ĐẦU TIÊN KHÔNG BẰNG MỖI TÌNH ĐẦU

Phần II

Phần I

"Tấm thân trinh trắng hay không trinh trắng của người phụ nữ là chuyện tế nhị và muôn thuở nhất trong Tình Yêu và Tình Vợ Chồng, dường như cũng là chuyện vô cùng khó nói của mọi lứa đôi trên thế giới.

Chỉ cần lướt qua phần mục lục ở cuối sách bạn đọc cũng thấy tác giả, sau khi trực tiếp gặp các nhân vật, đã táo bạo và trung thực kể hết ra mọi oái ăm, phiền não, uất hận, và cả hạnh phúc vô bờ quanh cái tấm thân phụ nữ **"sạch"** hay **"không sạch"** ấy.

Các bạn trẻ đang hoặc sắp nắm tay nhau bước vào lâu đài rực rỡ của Tình Yêu và Hôn Nhân, nếu ít nhiều quan tâm tới chuyện tế nhị và muôn thuở này, hãy đừng quên ***Anh biết nói yêu không?*** trong hành trang của mình, một cuốn sách làm xôn xao đến cả những người đã yêu, đã là chồng vợ, bởi khi ngẫm lại, họ không khỏi giật mình trước những bài học đắt giá trong đó."

"Phần lớn các **cô gái** chưa chồng đã thành **đàn bà** đều do đàn ông là thủ phạm. Nếu đàn ông kìm giữ được mình thì **con gái vẫn là con gái** cứ gọi là nhan nhản khắp trái đất này. Vậy mà họ cứ luôn miệng ca ngợi, luôn mắt dôi tìm sự trinh trắng."

EM MAY MẮN ĐƯỢC GẶP ANH

Người kể: Vương Ngọc, 26 tuổi, nhân viên Công ty X, Bắc Kinh.

Nhật ký phỏng vấn: Vương Ngọc có làn da và nhan sắc của thiếu nữ vùng Giang Tây. Trong tiếng nhạc êm dịu của quán cà phê tôi vẫn phải lắng tai mới nghe được cô nói.

Chẳng biết còn người phụ nữ nào trên đời này có cái quá khứ không dám nhìn lại như tôi, song chỉ cần nghe thấy những từ như *trình tiết* hoặc *đêm đầu tiên* là tôi lập tức có cảm giác tội lỗi. Nhiều năm qua, tôi dấy dựa trốn tránh mở ký ức đầy thương tổn đó, nhưng không làm nổi. Nó giống như một vết sẹo hằn sâu vào da thịt, vào cả tim óc, cả lòng dạ... Nếu không may mắn gặp được người đàn ông rộng lượng, và đó chính là chồng tôi bây giờ, không biết cuộc đời tôi sẽ kết cục thảm hại ra sao.

Bảy năm trước, tôi ôm trái tim rách nát trốn chạy quê quán, nhà cửa, một thân một mình lên Bắc Kinh làm thuê. Khi ấy, hoàn cảnh tôi thật thê thảm. Không một mảnh bằng cho ra hồn, không một người bạn được coi là thân thiết. Nhà tôi lại chẳng dư dả gì, kể cả vật chất lẫn tinh thần. Tôi đơn độc gánh nổi thống khổ, âm thầm chịu đựng. Không ít người sau đó đã hỏi tại sao tôi lại bỏ đi như vậy? Theo họ, từ một thị trấn nhỏ bé như Giang Tây mà đổ bộ tới một thủ đô vào loại có tiếng như Bắc Kinh, thì mục đích, nếu không là giấc mộng đào vàng cũng để kiếm một *điểm tựa* cho tương lai, nói trắng ra là tấm chồng. Với loại câu hỏi đó, tôi thường né tránh hoặc ậm ừ qua quýt cho xong. Còn nguyên nhân thật sự của cuộc chạy trốn này chỉ là để khỏi vác cái mặt mo vì nổi sĩ nhục nơi quê nhà.

Năm 1994, tôi tốt nghiệp cấp III khi tròn 19 tuổi. Tôi có chút nhan sắc, từng được tôn vinh hoa khôi của trường, lại hát hay múa giỏi, nhưng học hành thì chỉ ở mức khỏi lưu ban nên trượt đại học là kết quả tôi đã đoán trước.

Hoàn cảnh nhà tôi, đúng lúc đó, lại thật sự bi đát. Ông bà nội cùng ốm yếu, em trai đang học dở cấp III, đều cần đến tiền, mà phải nhiều tiền là khác, nhưng xí nghiệp của cha mẹ tôi làm ăn thất bát, lương cũng không trả nổi, thường xuyên ông bà phải nhận khoản trợ cấp ít ỏi. Tôi chẳng tìm được việc gì làm, suốt ngày nằm đọc tiểu thuyết Quỳnh Dao và thơ Tịch Mộ Dung, đã thế lại thường mâu thuẫn với cha tôi.

Cũng may là tôi còn bà chị gái lấy được ông chồng cũng tạm coi là khá khẩm. Vì chồng thường phải đi làm ăn ở các tỉnh xa nên chị tôi cứ phải một mình ôm thằng con trai hai tuổi mà trông nom ngôi nhà gạch hai tầng và hưởng cuộc sống no đủ. Thế là, cứ mỗi lần bực tức gì với cả nhà, hoặc riêng với cha, là tôi bỏ tới nhà chị ấy. Chị em gái tâm sự hoặc tôi trêu thằng cháu, hoặc đọc sách, hoặc lẩn ra một mình một phòng ngủ, mọi phiền não dường như tan biến sạch.

Căn nhà rộng rãi ở không hết nên chị tôi tính chuyện cho thuê bớt, kiếm thêm chút tiền. Mùa đông năm đó, Ngân hàng Nông nghiệp thị trấn và Quỹ tín dụng đều xây cất trụ sở mới. Bên thi công cử một đội xây dựng từ tỉnh Phúc Kiến tới. Công nhân ăn ngủ ngay tại công trường còn chủ thầu thì thuê một căn phòng trong nhà chị tôi.

Chủ thầu này tên gọi Tăng Bưu, người Phúc Kiến, cao to, tuổi chừng ba bảy ba tám, có vẻ phóng khoáng. Vì thường lui tới nhà chị gái nên dần dà tôi cũng quen, và "*để cho thân mật, gần gũi*" như ý anh ta, tôi gọi là *anh Tăng*, còn anh ta gọi tôi là Tiểu Ngọc. Đối với một người đàn ông lớn hơn mình mười mấy tuổi, tôi không ưa mà cũng chẳng ghét, chỉ thấy hơi hơi dễ chịu vì hay được anh ta hỏi han, mà anh ta lại là người có nhiều tiền. Lúc đó, như đã kể, tôi mười chín, lại đã tốt nghiệp phổ thông, song vẫn chỉ là đứa trẻ ranh, chuyện đời chưa hiểu lắm, chuyện yêu đương chưa biết gì. Do bị ảnh

hường tiểu thuyết Quỳnh Dao, tôi cho rằng tình yêu phải rất đẹp và đêm đầu tiên của người con gái phải trao trọn vẹn cho người đàn ông sẽ nhất định là chồng mình. Vì thế, tôi không thêm đề ý đến những gã trai ngây ngô hoặc lông bông đeo đuôi, mà luôn tự nhủ nhất định phải gặp được một người đàn ông xuất sắc về mọi mặt để lấy làm chồng. Vì vậy tôi không thể ngờ cái *đêm đầu tiên* quý giá đó lại bị mất đi bởi người đàn ông lớn hơn tôi mười mấy tuổi kia.

Một chiều nọ, khi tôi đang ở chơi nhà chị gái, anh rủ tôi đi làm ăn từ hơn tháng nay bỗng trở về. Chị tôi làm bữa cơm ngon, nâng nặc giữ tôi ở lại ăn, anh rủ tôi cũng gõ cửa phòng *anh Tăng*, mới ra ăn cùng. Rượu vào, họ bàn nhau về một vài mối mung làm ăn gì đó, ngay tại mâm cơm. Rồi sau đó, chị gái bỗng hướng câu chuyện về phía tôi. Vừa nhắc đến, anh rủ nhìn tôi mà thờ dãi: "Tiểu Ngọc hát hay múa giỏi, nếu được vào học ở trường nghệ thuật nào đó nhất định sẽ có tương lai. Chẳng biết ông chủ *Tăng* đây có *quan hệ* nào về mặt này không?"

Anh Tăng, sau khi không quên việc tán dương tôi một thôi một hồi bèn bảo: "Trường nghệ thuật thì tôi không quen lắm, nhưng hiệu trưởng một trường xây dựng ở Phúc Kiến thì lại là chỗ bạn bè. Nếu cho Tiểu Ngọc vào đây học sau này ra trường thành kỹ sư, thành chủ thầu, có cơ hội kiếm được nhiều tiền lại chẳng tốt hơn sao?". Nghe anh ta nói, tuy lòng tôi cũng có chút xao xuyến nhưng nhớ đến gương mặt u ám của cha, tôi lại không khỏi bi quan. Tôi cảm ơn ý tốt của *anh Tăng* rồi thành thực nói là bố mẹ không có tiền cho tôi theo học ở bất kỳ trường nào nữa. *Anh Tăng* khoát mạnh tay: "Đi học thì tốn mấy đồng, chỉ cần cô chịu, còn lại cứ mặc anh lo."

Tôi và *anh Tăng* không họ hàng, cũng chẳng bạn bè thân thiết, nói cho chính xác thì đây mới là lần đầu tiên cả hai ăn chung bữa cơm do người khác mời, sao tôi không dũng cảm nhận sự giúp đỡ như vậy, nên chỉ coi đây là lời nói vui bên chén rượu, sau là quên ngay. Không ngờ càng uống nhiều vào *anh Tăng* lại càng nhiệt tình, và nhất là lại càng kiên quyết hơn. Thấy tôi chỉ âm ừ, anh ta vỗ vai bảo: "Ngại thì cứ coi như anh cho cô vay tiền ăn học. Bao giờ kiếm ra tiền cô trả anh là được chứ gì." Nghe vậy, lòng tôi khấp khởi. Phải nói thêm là từ khi thi trượt đại học tôi chỉ quanh quẩn ở nhà, vừa không kiếm ra đồng nào lại vừa chẳng dễ dàng xin ai được đồng nào để có cái mà tiêu pha, nên tôi thật sự chán ngán lắm rồi. Bữa ăn kết thúc, khi đang nhâm nhi chén trà, *anh Tăng* chợt dặng hắng rồi ngập ngừng, rồi ề hèm... lúc lâu sau mới bảo với anh chị tôi rằng, thấy tôi ngoan ngoãn, ham muốn làm việc, học hành nên muốn nhận tôi làm em nuôi... ề hèm! Anh chị tôi lập tức hờn hờ vỗ tay làm tôi chưa kịp nghĩ ngợi gì đã phải bối rối nhận lời.

Có điều, tôi vẫn không buộc mình tin nổi nhưng lời đàn ông nói khi đang rượu chè là thật lòng nên sau đó cũng chẳng ghi nhớ và chờ đợi gì cả. Vì đã tuyệt vọng với chuyện học hành, tôi cùng mấy đứa bạn gái trong thị trấn đã hẹn nhau ăn Tết xong sẽ đi tỉnh khác kiếm việc làm.

Ai dè chỉ vài ngày sau, chị gái đã dẫn *anh Tăng* tới nhà tôi, mang theo vô số quà cáp, trình trọng xin phép gia đình cho anh ta và tôi kết nghĩa anh em. Mẹ tôi vốn tham của, thấy vừa được quà vừa có một chuyện tốt như vậy bỗng từ trời cao rơi xuống nên mừng quýnh cả, không đợi cha tôi kịp mở miệng đã vội vã chúc mừng. Thế là *anh Tăng* bèn chi tiền để nhà tôi bày ra hai mâm cơm mời họ hàng, bạn bè thân thiết tới chứng giám lễ kết nghĩa. Từ đó, tôi và *anh Tăng* trở thành anh em chính thức.

Anh Tăng thực hiện ngay nghĩa vụ làm anh của mình, đưa tôi tới công trường và giao cho việc quản lý tài liệu, lương 500 tệ một tháng. Anh ta nói, khi nào hoàn thành công trình này sẽ đưa tôi đến Phúc Kiến vào học trường xây dựng. Tôi lâng lâng trong giấc mơ hồng.

Ăn tết xong được vài ngày, *anh Tăng* có chuyện công cán tại thành phố Quế Lâm thuộc tỉnh Quảng Tây, hỏi tôi có muốn cùng đi không. Tất nhiên là tôi mừng vui khôn xiết. Quế Lâm nổi tiếng Đệ nhất sơn thủy hữu tình mà tôi từng này tuổi đầu rồi vẫn chỉ được biết qua tranh ảnh hoặc tivi, sao có thể bỏ lỡ cơ hội trời cho này. Mấy đêm trước hôm lên đường, nằm ngủ tôi cũng mơ mình được tới chốn tiên cảnh đó để làm thần tiên.

Chúng tôi ở Quê Lâm 5 ngày. Hai ngày đầu tôi theo *anh Tăng* đi giao dịch công chuyện, được anh giới thiệu là thư ký riêng khiến các bạn làm ăn, có người còn lớn tuổi hơn cả *anh Tăng*, cũng không giấu được sự ghen tỵ. Ngày thứ 3 *anh Tăng* đưa tôi đi chơi trên sông Ly Giang. Về ăn tối ở khách sạn xong, anh ta dặn tôi cứ ở phòng riêng mà chờ, anh đi bàn một thứ công việc mà không tiện mang tôi đi cùng. Tối đó, tôi nằm một mình trong phòng riêng xem tivi, nhìn đồng hồ thấy đã quá 12 giờ đêm mới tắm rửa chuẩn bị đi ngủ. Khi đó ông anh kết nghĩa của tôi mới gõ cửa và bước vào, rõ ràng là vừa tắm xong, đầu tóc còn ướt rượt, tay cầm chiếc túi nylon. Anh ta ngồi lên giường tôi, ngáp ngừng giấy lát rồi lôi trong túi ra một bộ váy áo khá mới. Đó là bộ lúc chiều, khi cùng anh ta từ sông Ly Giang về, tôi có thử qua, thấy vừa khít, song không dám mua vì quá đắt. *Anh Tăng* bảo là lúc xong việc, vô tình đi qua cửa hàng đó, thấy bộ váy áo bày trong tủ kính như mời gọi, thế là mua luôn, rồi lại bảo tôi mặc thử xem có vừa không. Tôi vội vã cảm ơn và làm theo ý anh ta. Người anh kết nghĩa, cũng tức là anh chính thức của tôi, giúp tôi vượt chỗ này, kéo chỗ khác, nhích chỗ kia... luôn mồm suýt xoa rằng tôi lộng lẫy hẳn lên, rằng mặc nó vào nom tôi ăn đứt mấy cô diễn viên, kể cả người mẫu, khiến tôi hời lòng mát dạ. Nhưng khi tôi vừa vào góc buồng cởi nó ra để mặc lại bộ đồ cũ vào, *anh Tăng* bèn xô tới ôm như vồ lấy tôi, điên cuồng vừa hôn hít vừa sờ mó, nắn bóp... Khủng khiếp quá, chúng tôi đã là anh em chính thức, có trời đất và nhiều người chứng giám kia mà? Tôi la lên, lười lười lại, rằng anh đang làm gì, anh định làm gì? Vân vân... Anh ta không thèm đáp, cứ thế thúc tôi tới giường, ném tôi lên đó, rồi hung hãn đè nghiêng xuống. Tôi vùng vẫy chống lại, nhưng xem ra vô hiệu. Anh ta to lớn nhường kia, còn tôi, con ranh 19 tuổi đầu? Thoáng chốc anh ta đã lột sạch quần áo tôi ra, bằng hết, miệng lảm nhảm: "Tiểu Ngọc, em cho anh đi. Sớm muộn rồi em cũng phải trao nó cho một người đàn ông nào đấy, thì sao người ấy lại không là anh? Có người đàn ông nào đối tốt với em như anh không? Em lo sợ cái gì? Chúng ta cô nam quả nữ ở cùng khách sạn tận Quê Lâm này, dù em có sợ tai tiếng gì mà không làm *chuyện đó* thì cũng chẳng ai tin em còn tuyệt sạch giá trong đâu..."

Đầu óc rối tung lên, tôi vừa sợ mất cơ hội được đi học vừa sợ khi trở về anh ta sẽ khoe khoang lung tung gây tai tiếng, nhưng nguy hiểm hơn cả là tôi thấy mình cũng đã bị kích thích, đã đòi hỏi được thỏa mãn...

Thế là đời con gái của tôi đã bị cướp đi như vậy đấy. Nhìn thấy vết hồng trên mặt khấn trái giường, tôi bật khóc nức nở. Rồi từ đó, *anh Tăng* rất hay đưa tôi đi "công tác", đôi khi còn đòi "công tác" ngay trong nhà chị tôi, thậm chí ở cả nhà tôi. Tôi luôn ở trạng thái bị động, luôn phải miễn cưỡng *chiều* cho xong. Có thể nói, tôi đã đem tương lai mình đặt cọc vào chỉ một anh ta.

Tết dương lịch năm sau, cả hai toà nhà đã hoàn tất, chỉ chờ nghiệm thu là đội xây dựng rút quân. Đây là thời gian *anh Tăng* tỏ ra dịu dàng với tôi hơn cả, sau mỗi lần thỏa mãn đều hứa hẹn sẽ đưa tôi tới Phúc Kiến học hành.

Một hôm tôi được bạn mời đi ăn cưới ở một nơi khá xa. *Anh Tăng* bảo tôi cứ ở lại chơi thêm vài ngày, cần gì thì gọi điện về. Nhưng tôi luôn nhức nhối chuyện đi học nên đám cưới vừa xong, tôi về ngay bằng chuyến xe đêm.

Nhà chị tôi gần bến xe nên tôi ghé đó luôn cho tiện. Đã khuya nên tôi nhẹ nhàng mở cửa, rón rén đi lên gác. Khe cửa phòng *anh Tăng* hắt ra vệt sáng mờ mờ. Tôi dùng chìa khóa riêng anh ta đưa mở cửa bước vào, và khựng lại khi thấy anh ta không áo quần đang hôn hển trên thân hình trần truồng chị gái tôi. Cả hai đều mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Tôi quên cả đóng cửa, lao ra khỏi nhà, chạy như điên vào bóng đêm.

Ngay hôm sau, *anh Tăng* bí mật rời thị trấn. Tình chị em nát vỡ, giấc mộng đại học tan tành đã là đau khổ ghê gớm nhưng không gì ô nhục bằng chuyện *anh Tăng* một tay bắt được cả hai chị em tôi ngày một lan rộng ra. Anh rể tôi tức giận ly dị vợ. Cha tôi điên tiết đánh cả hai chị em tôi hộc máu mũi máu mồm.

Tôi chỉ còn cách bỏ nhà ra đi. Và tôi đã tới Bắc Kinh.

Sau bao vất vả, tôi tìm được việc làm ở một công ty, với trái tim đã chết và cõi lòng khép chặt, đơn độc nhấm nháp vết thương. Tôi không dám xuất hiện ở bất kỳ đám đông nào, chỉ chăm chú làm việc hòng xoa dịu nỗi đau. Một đứa con gái từng bán cả thể xác lẫn linh hồn như tôi nào còn dám mơ ước tình yêu, hạnh phúc và liệu còn có tư cách mà ước với chả mơ.

Nhưng một năm sau, thần tình yêu lại rộng lượng mở ra cánh cửa trái tim tưởng đã vĩnh viễn đóng lại của tôi. Lâm Hạo, tốt nghiệp đại học Quế Hoa, làm nghề khai thác phần mềm máy tính. Hai mươi chín tuổi, Lâm Hạo đã trở thành kỹ sư chủ chốt của một tập đoàn khoa học công nghệ cao. Chúng tôi quen nhau tại một cuộc thi hát nghiệp dư nhân ngày Lễ lao động mừng Một tháng Năm do mấy doanh nghiệp cùng tài trợ. Tôi bắt buộc phải đi vì có tên trong danh sách của công ty, và không ngờ lại lọt vào vòng “Mười giọng hát hay nhất”. Công ty của Lâm Hạo là tài trợ chính và anh cũng lên thi hát. Cuối cùng chúng tôi đều không đoạt giải gì nhưng lại quen được nhau và vài tháng sau, tình yêu đã đến với chúng tôi.

Chỉ với Lâm Hạo tôi mới thực sự được biết sức mạnh tình yêu lớn lao, mạnh mẽ biết nhường nào. Chơi vui trong biển tình, tôi được nếm mật ngọt không gì so sánh nổi của nó mà không phải trả giá gì.

Lâm Hạo luôn luôn tỏ ra nghiêm túc, chân thành. Mỗi lúc bên nhau, tôi biết anh rất ham muốn làm tình với tôi, nhưng luôn kìm giữ được. Không chỉ một lần anh bảo tôi: “Tình yêu và hôn nhân là một tổng thể, anh luôn hướng sự hoàn mỹ, vì vậy anh sẽ để dành cái ly rượu tình yêu tuyệt vời đó cho đêm tân hôn.”

Nghe anh nói, tôi lặng người đi, trái tim bị giày vò khủng khiếp. Anh đâu biết mình đang thờ phụng và gìn giữ cho cái đời con gái từng một lần rách nát. Phải chi anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường với những ham muốn vật chất tầm thường thì tôi đã chẳng phải day dứt, vật vã gì. Tôi chỉ sợ một lúc nào đó, khi đã biết được sự thực về tôi, anh sẽ chẳng ngại ngừng gì mà không rời bỏ tôi ngay. Song dù vậy, với anh, tôi vẫn sẽ chỉ cần rằng chấp nhận mà không một lời oán thán, trách móc hay níu kéo, sẽ chỉ coi đó là cái giá phải trả cho một quãng đời ngu dốt của mình. Và tôi sẽ sống tiếp bằng hạnh phúc trong nỗi hoài nhớ về tình yêu đã từng có với anh.

Tôi cũng từng đã định sẽ kể lại toàn bộ với anh, rồi để mặc cho anh định đoạt, nhưng mỗi khi bên anh, những lời ấy dù đã chực sẵn ở đầu lưỡi, cũng luôn bị nuốt ngược vào. Và lại, dường như Lâm Hạo cũng không cho tôi cơ hội để mà nói ra. Đó chính là sự chân thành, nghiêm túc nơi anh.

Quốc khánh năm 1998 là bước ngoặt lớn của đời tôi: trở thành bà Lâm. Một đứa con gái cô độc tới Bắc Kinh làm thuê để rồi có được kết quả ấy không khỏi làm nhiều người, nhất là đám các cô các bà, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ. Đám cưới của chúng tôi do được Lâm Hạo dày công chuẩn bị, phải nói là linh đình. Ngôi nhà mà anh đưa tôi về sống nằm trong khu dân trí cao, có một phòng khách và ba phòng ngủ. Cả bốn phòng đều ngăn nắp, đẹp đẽ và đầy đủ tiện nghi.

Đêm tân hôn, Lâm Hạo lúng túng và hấp tấp, không đem lại sự mãn nguyện cho tôi, thậm chí gần như chịu tội. Theo phán đoán của một phụ nữ từng có “vốn liếng” làm vợ vài năm, mặc dù chưa biết gì về quá khứ của tôi, vẫn mạnh bạo nói rằng tôi phải là “cô giáo” của Lâm Hạo riêng về chuyện này. Hoá ra anh sống đúng như anh nói, trước khi gặp tôi, anh chưa từng làm tình với bất kỳ một phụ nữ nào. Biết vậy, tôi không khỏi ghen ngào ứa nước mắt. Lâm Hạo cuống quýt an ủi tôi, lại còn xin lỗi vì đã làm tôi đau và nhẹ nhàng trách sao không nói để anh dừng lại hoặc *làm* nhẹ nhàng hơn. Anh cứ tự trách mình mãi. Còn tôi, liệu tôi có thể nói gì?

Hôm sau, Lâm Hạo dậy rất sớm. Tôi cũng dậy theo. Lúc thu dọn giường, tôi để ý thấy anh chăm chú nhìn vào tấm dra vẫn nguyên vẹn một màu trắng, đôi mắt bỗng tối lại, gương mặt buồn bã hẳn đi. Quả tim tôi đập thình thịch, và tôi sẵn sàng đón nhận sự trừng phạt nặng nề nhất. Nhưng anh không nói gì, vẫn rất nhẹ nhàng hôn lên trán tôi rồi quay đi làm việc khác.

Tuần trăng mật lẽ ra phải ngọt ngào, phải tràn ngập tiếng cười thì tôi lại chỉ thấy day dứt và phấp phỏng. Lâm Hạo chẳng hỏi han gì như tôi tưởng, thậm chí chẳng hề có một ám chỉ gì, còn tôi vẫn không thể “nói thẳng nói thật” ra. Tôi sợ. Vâng, tôi sợ nói ra thì sẽ mất anh. Chuyện giường chiếu của vợ chồng tôi đâm ra lại càng linh kinh, nhiều đêm anh như né tránh, chẳng bận việc gì mà cứ quanh quẩn vào ra, mãi không chịu đi nằm, dù biết tôi đang chờ. Tôi đoán là anh đã rõ cái bí mật của tôi nhưng cố nhin. Cái buổi sáng sau đêm tân hôn ấy, bóng mây xám lướt qua mặt anh đã nói lên điều đó...

Tuy vậy, mỗi ngày cuộc sống vợ chồng chúng tôi mỗi hòa hợp hơn và sự thèm khát ái ân trong Lâm Hạo cũng mỗi ngày tăng lên đáng kể. Song lại xảy ra một chuyện sau đây khiến tôi biết anh vẫn không thể nào quên cái đêm tân hôn đó. Buổi tối ấy, hai vợ chồng đi ăn nhà hàng vui vẻ, về nhà bật tivi xem. Lâm Hạo rất mê phim lịch sử, đòi xem *Vương triều Ung Chính*, còn tôi đang hồi hộp theo dõi đôi nam nữ trong một phim tình cảm rất cuộc có yêu nhau không nên cứ đòi đổi kênh. Thường ngày anh vẫn nhường nhin tôi, lúc đó bỗng vút toẹt cái điều khiển tivi xuống trước tôi, quát lên: “Tôi không muốn xem phim tình yêu, không bao giờ tôi xem phim tình yêu nữa, hiểu không?”

Gào thét xong, anh đi thẳng về phòng làm việc. Người tôi lạnh toát, nước mắt rơi lã chã. Và lần này tôi nhất quyết sẽ nói hết với anh.

Anh đang ngồi trước máy vi tính, điên cuồng gõ lên phím. Tôi bảo muốn nói chuyện, anh lạnh tanh cắt lời: “Nói cái gì? Nửa năm sống với nhau rồi, có gì mà đến bây giờ mới nói?”. Tôi gần như hét lên: “Anh phải nghe. Em muốn được nói ra hết với anh, toàn bộ sự thật, không thì em đến chết mất.” Anh ngờ anh càng quát to hơn nữa: “Đi ra, cô đi ra ngay, tôi không muốn nghe bất kỳ điều gì, dù là sự thật hay sự giả dối...”. Anh vùng phất dậy, lôi sênh sịch tôi về phòng ngủ, khoá lại, mặc tôi van nài đòi mở.

Sáng ra, tôi thấy mình đang nằm trên sàn nhà, người đắp tấm chăn mỏng. Tôi đi sang phòng làm việc của anh, thấy cửa khép hờ, anh không có trong đó, trên bàn đặt cuốn sổ, như mời mọc. Mở ra, tôi giật mình thấy đó là sổ nhật ký, có lẽ anh bức tức hay vội vã mà quên cất đi. Song cũng có thể anh cố tình để tôi đọc, biết đâu.

Tôi ngồi xuống, ngậm ngùi lật giở, rồi đọc, từng trang.

Cuốn nhật ký bắt đầu từ hôm chúng tôi thành vợ thành chồng. Câu đầu tiên được viết như sau:

“Hôm nay tôi và Tiểu Ngọc đám cưới. Được cùng người mình yêu ăn một mâm, ngủ một giường, chung vai sát lưng xây cuộc sống mới, tôi chỉ biết nói ra hai từ: Hạnh Phúc!”

Nhưng các trang tiếp theo đã khiến tôi tối tăm mảy mảy. Trời đất ơi, thì ra anh đã đi guốc vào bụng tôi từ lâu, thừa biết tôi đã không còn trinh tiết nữa, ngay sau đêm tân hôn. Do vậy, nội dung nhật ký nửa năm qua chỉ xoay quanh chuyện này. Cũng có thể coi đây chỉ như là sự độc thoại của một người đàn ông trong tâm trạng đau khổ và uất ức. Tôi giở nhanh đến trang cuối cùng. Đêm qua anh đã viết như sau:

“Tối nay tôi làm sao vậy nhỉ? Lúc ăn uống và đi dạo vẫn đang yên lành, vậy mà sau đó... Thực ra tôi đã biết đó là do cái kết quả của thứ tình yêu quá hoàn mỹ trong bộ phim tình cảm mà Tiểu Ngọc cứ đòi xem. Tôi làm sao chấp nhận cái hoàn mỹ đó khi ngẫm tới tình yêu của tôi và Tiểu Ngọc. Hàng ngàn vạn lần rồi tôi đã tự nhắc mình không được chấp nê chuyện quá khứ của người mình yêu, bây giờ còn là vợ mình nữa, mà sao vẫn không làm nổi?”

“Tiểu Ngọc đang nài nỉ đằng kia. Tôi đau lòng quá, thừa biết cô ấy muốn nói gì nhưng đó lại là những gì tôi sợ phải nghe nhất. Em tha lỗi cho anh.

“Gần 30 năm qua, tôi luôn chân thành, nghiêm túc trong tình yêu, dù muốn cũng không dám đòi hỏi một điều gì vượt khỏi lễ nghi quan hệ, đến mức bạn bè còn đùa tôi là “Thánh nhân Trung Hoa

cuối cùng”. Tôi không cãi, cũng không lấy đó làm điều ác ý. Chỉ muốn dâng hiến những gì mà tôi, mà ước lệ xã hội coi là tốt đẹp nhất, cho người tôi yêu, cho vợ tôi, cho cuộc hôn nhân của tôi. Và tôi tin rằng vợ tôi cũng sẽ nghĩ, sẽ làm như vậy. Nhưng Tiểu Ngọc lại đã... Toàn bộ lâu đài trong mộng đã sụp đổ.

“Nhưng trong nỗi đau khổ của mình, tôi vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra vợ tôi còn day dứt đau khổ hơn tôi ngàn lần. Trong ánh mắt nàng tôi đọc được cái gì là nỗi đau đớn, là vẻ ngượng ngùng, là sự ân hận và tôi biết, nhiều lần nàng đã toan thủ thực hết với tôi.

“Thời gian đầu, cuộc sống như trong nhà ngục, nhưng rồi cuộc tôi cũng đã đứng dậy được. Tôi yêu vợ tôi thì phải yêu mọi thứ thuộc về nàng, kể cả những sai sót đã qua, chỉ cần nàng quyết tâm rời bỏ chúng và mãi mãi thực lòng yêu tôi. Vì vậy, tôi đã thay nàng, tự tìm ra nguyên do nàng thất thân. Tóm lại, đó chỉ là những sơ suất có thể chấp nhận được. Tôi quyết định vậy. Một cô gái non trẻ, chỉ vì lý do tình cảm mà phạm phải đôi ba sơ suất thì đến cả Trời Phật cũng có thể khoan dung.

“Tiểu Ngọc, em đừng tự trách mình nữa, mãi mãi hãy đừng nói cho anh biết sự thật. Anh sợ cái sự thật đó sẽ phá tan câu chuyện sơ suất đang êm ái ru anh vào tình yêu dần dần thắm trở lại. Nghe anh nhé, Tiểu Ngọc!”

Nước mắt tôi làm nhoè nhoẹt hết trang nhật ký. Lâm Hạo, được gặp anh thật là may mắn cho cuộc đời một đứa con gái khôn khổ như em. Việc mất đi sự trong trắng đâu có liên quan gì tới tình yêu em định dành cho anh – trung thành và tận tụy. Anh mới đích thực là người yêu đầu tiên, là mối tình đầu, là trọn vẹn những gì tốt đẹp nhất của em. Còn quá khứ em chỉ ngập tràn tình dục, sa đọa, tội lỗi. Nếu làm anh tổn thương thì đó mới là nỗi đau lớn nhất của em, mà em mãi mãi không thể tha thứ cho mình.

Hết giờ làm việc, Lâm Hạo về nhà. Tôi đón anh bằng ánh mắt hoảng hốt. Anh nhìn tôi rồi dang rộng vòng tay và tôi lao tới nép gọn vào anh, không thốt nổi một lời. Vả lại, cũng còn nói gì được khi anh đã bịt miệng tôi bằng một nụ hôn mạnh mẽ và kéo dài... dài như không bao giờ dứt.

VĨNH VIỄN KHÔNG THỂ CẮT TIẾNG ?

Người kể: Chung Cầm, nữ, 27 tuổi, Bắc Kinh, nhân viên cao cấp của một doanh nghiệp nước ngoài.

Nhật ký phỏng vấn: Ngay đêm thứ hai sau khi tôi tuyên bố với đám bạn bè về kế hoạch viết cuốn sách này, cô ấy đã gọi điện cho tôi, nói có chuyện muốn kể. Đây là người phi nữ duy nhất chủ động đề nghị tôi phỏng vấn.

Người yêu đầu tiên của tôi là bạn cùng đại học. Ngoại hình không xuất sắc lắm nhưng tôi ngưỡng mộ tài hoa và trí tuệ của anh. Chúng tôi bắt đầu yêu nhau từ năm thứ hai. Giống như đa số các đôi khác trong trường, tình yêu của chúng tôi vô cùng ngọt ngào và đầy lãng mạn. Rất nhiều lần anh thề với tôi dưới ánh trăng rằng sẽ trọn đời trọn kiếp không phụ tình tôi, rằng sau này dù bất cứ xảy ra chuyện gì, cũng nhất định không rời xa tôi... Lúc đó tôi đâu thể ngờ đời mình lại có ngày rơi vào tình cảnh thống khổ này. Thê thảm nhất là tôi cứ ngỡ anh sẽ trở thành chồng mình, rồi vợ chồng tôi vẫn sẽ ngọt ngào và lãng mạn cho tới đầu bạc răng long. Suốt 3 năm đại học đó, chúng tôi luôn là cặp đẹp đôi nhất trong con mắt bạn bè. Thêm cái may mắn nữa là sau khi tốt nghiệp, cả hai chúng tôi đều tìm được việc làm ở Bắc Kinh. Ai chẳng biết rằng cái tốt cùng đau khổ chính là sự chia cắt một cặp uyên ương. Nhìn thấy tình yêu từng bước thuận buồm xuôi gió, chúng tôi không khỏi ngập tràn niềm tin vào tương lai và hằng hái bàn chuyện hôn nhân. Lúc đó chúng tôi giao hẹn với nhau sẽ cùng nỗ lực làm việc, trong 3 năm phải kiếm được đủ tiền mua nhà, và mua được nhà là phải kết hôn ngay. Những ngày tháng đó cả 2 chúng tôi đều cực kỳ tiết kiệm. Đi làm nửa năm trời rồi mà tôi vẫn không dám mua một bộ quần áo mới. Thậm chí khi đi chợ mua rau cũng học được cách mặc cả, chi ly từng xu. Và tôi thấy tất cả những chịu đựng đó đều xứng đáng. Tháng thứ 3 sau khi đi làm chúng tôi cùng thuê căn hộ có một phòng khách, một phòng ngủ và bắt đầu cuộc sống chung. Tôi không ham hố chuyện chăn gối lắm mặc dù vẫn biết đó là một phần không thể thiếu, chưa nói còn rất quan trọng, trong cuộc sống vợ chồng. Do chẳng có kinh nghiệm gì về chuyện này nên tôi không hề đòi hỏi. Nhưng ngay từ hôm đầu tiên của cuộc sống chung, người yêu tôi đã lăm le lột sạch quần áo tôi ra. Tôi cự tuyệt, bảo rằng sợ đau. Anh ấy bèn an ủi rằng sớm muộn gì cũng phải đau một lần, thà “đau” luôn đi cho xong, khỏi bị “nó” ám ảnh, đằng nào thì chả mấy lâu nữa cũng là vợ là chồng, vân vân... Tôi nghe mà thấy cũng có lý.

Song tôi không ngờ “cái đau” của đêm đầu tiên đó lại tạo ra nỗi đau của cuộc đời mình. Vĩnh viễn tôi chẳng thể quên nỗi về ngõ ngàng, rồi sau đó là tội cùng đau khổ của anh ấy sau khi qua cơn mây mưa không nhìn thấy “dấu ấn” nào. Dù tôi có giải thích ra sao anh cũng chẳng thèm nghe, cứ một mực cho rằng tôi không còn trinh trắng nữa, một mực dồn hỏi tôi đã đem cái *lần đầu tiên* ấy cho ai? Do quá oan ức, tôi chỉ những muốn cho anh biết trước khi quen nhau mình vẫn còn “nguyên vẹn”, nhưng không có cách nào chứng minh nổi. Vì thế tôi chỉ còn biết nhẫn nhịn trước sự ghen tức của anh. Song từ đó, quan hệ của chúng tôi thay đổi hẳn, bạ chuyện gì là cãi nhau chuyện đó, còn anh thì chẳng buồn quan tâm chăm sóc gì đến tôi nữa dù tôi biết, thâm tâm anh vẫn yêu tôi. Nghĩa là mọi rắc rối chỉ vì cái “đêm đầu tiên” tôi không “trình ra” nỗi cho anh xem cái dấu hiệu trinh nữ nữa đó.

Dù vẫn tiếp tục lãng mạn với nhau, nhưng rút cuộc, chúng tôi vẫn không thể bước lên được lâu đài hạnh phúc. Người yêu tôi tuy miệng thì vẫn nói tôi tuyệt đối không phải dạng con gái dễ dãi, nhưng đối với cái “sự có lần đầu tiên” đó thì anh không thể nào cho qua nổi, nghĩa là trước sau nó cũng phá hỏng tình nghĩa vợ chồng, cũng gây đau khổ cho cả hai bên, chỉ bằng kết thúc luôn ở đây cho xong.

Một buổi sáng sớm, người đàn ông từng thề bồi yêu tôi mãi mãi, cuối cùng đã ra khỏi cuộc đời tôi,

để tôi sống trong cô đơn, oán hận và cay đắng. Cách suy nghĩ của anh ta thực ích kỷ, và cũng thực tức cười. Cho dù trước khi yêu anh tôi đã không còn trinh trắng nữa song cũng đâu phải tôi là một đứa con gái hư hỏng? Sau đó, tôi học được cách tự an ủi là may chưa làm đám cưới. Một người đàn ông có tâm hồn hạn hẹp, tư tưởng cổ hủ như vậy thì có đáng gì để tôi yêu thương và tin cậy giao phó cả cuộc đời mình? Nhưng điều mà tôi không thể giải thích nổi là anh ta có trình độ văn hoá cao, lúc thường nhật còn tỏ ra rất tân tiến trong mọi chuyện, sao chuyện này lại có quan niệm lạc hậu đến thế?

Cái lần đầu tiên ấy đã giáng cho tôi một đòn nặng nề, nhưng không khiến tôi mất tự tin. Tôi cho rằng, đã bước sang thế kỷ XXI, sẽ không có nhiều đàn ông, như người yêu đầu tiên của tôi, quá coi trọng chuyện đó.

Có điều, tôi không biết là mình nhầm. Nửa năm sau, bạn đồng nghiệp giới thiệu cho tôi một người. Anh ta cùng độ tuổi tôi, công việc tốt, tiếng Anh lưu loát, đang được khá nhiều cô gái trong công ty nước ngoài mà anh ta đang làm việc đeo đuổi. Tôi nghĩ, một người đàn ông từng đi du học nước ngoài nay lại làm việc ở công ty nước ngoài, hẳn không tính toán so đo gì về chuyện trinh tiết của người yêu mình còn hay mất, do vậy, trước khi quyết định yêu anh, tôi thành thật thổ lộ mình không còn trinh trắng nữa. Thật hài hước là gã đàn ông mang vẻ ngoài Tây phương từ đầu đến chân đó, vừa nghe xong, lập tức thu lại tình yêu. Anh ta nói “dứt khoát” phải có một phụ nữ còn trinh trắng làm vợ, để tránh “sự cố” về sau. Tôi cất vấn anh ta, lẽ nào không còn *màng trinh* cũng đồng nghĩa với việc không trong trắng? Anh ta cười lạnh lùng, lại còn nhún vai rất Tây: “Xác suất của sự trong trắng lớn hơn nhiều so với những cô gái đã mất đi *cái đó*.” Xác suất? Trời ạ! Tôi không biết anh ta học hỏi được cái thứ khoa học đó ở đâu mà dám hùng hổ áp dụng nó vào chuyện này, và hiểu là mình không thể chung sống với người đàn ông “xác suất” như vậy. Nhưng vì muốn giấu cợt anh ta cho hả giận nên tôi hỏi: “Vậy anh định đi đâu để tìm được cô dâu bảo đảm còn trinh, tới nhà mẫu giáo hay nhà trẻ?”. Anh ta biến sắc mặt: “Đó là việc của tôi, dù sao tôi cũng không lấy làm vợ những phụ nữ đã không còn trong trắng như cô.” Tôi rửa: “Cái thứ khốn nạn như anh thì chết đi vẫn là trai tân mà thôi.”

Đối với gã đàn ông bề ngoài tỏ ra sành sỏi và thời thượng nhưng bên trong lại lạc hậu hời hợt như vậy, tôi thấy vừa tức giận, lại vừa thương hại. Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là những người như anh ta hoá ra không hiếm trong thế kỷ XXI này. Trong hơn 3 năm cô độc, tôi đã gặp tổng cộng 4 kẻ tỏ tình và đều thẳng thắn cho họ biết cái “sự thực” mà theo tôi, chẳng đáng kể gì đó. Có 2 kẻ phát áo bỏ đi ngay, 2 kẻ khác thì thái độ tỏ ra xem thường điều đó, nhưng khi bàn đến hôn nhân thì đều mượn cớ thoái lui. Tức cười nhất là một trong 2 kẻ sau lại vừa ly hôn. Còn gã kia thì vô lại đến mức tuyên bố chỉ chơi đùa với tôi để giúp cho thoải mái tình dục mà thôi, còn người hẳn cưới nhất định phải là một cô gái trinh trắng.

Cánh đàn ông luôn đòi hỏi phụ nữ chúng tôi phải trong trắng khi về nhà chồng, còn họ thì dùng cái gì để chứng minh sự trắng trong của mình? Tôi thường nghĩ vậy để rồi hận ông trời bất công. Và suốt 3 năm đó tôi không yêu ai cả, song không khỏi lo buồn cho tương lai, thậm chí còn nghĩ sống một mình suốt đời là tốt nhất. Nhưng sống một mình quả thực khó. Tôi chỉ có thể dùng công việc để xoa dịu nỗi khát khao đối với chuyện tình cảm riêng tư. Và tôi đã thay đổi rất nhiều, tự ti hơn nhiều so với thời sinh viên. Buồn hơn, không chỉ mất tự tin trước cánh đàn ông, mà ngay cả trước các cô gái còn trong trắng cũng có cảm giác thất bại. Nhiều lúc tôi rất ngưỡng mộ các nữ sinh trẻ trung, trong sáng và thường tự nhủ, giá được quay lại cái thời học trò đó, nhất định phải quan tâm hơn cho tương lai hôn nhân, tuyệt đối không được quan hệ tình dục trước khi cưới dù cho tình cảm có phát triển sâu sắc đến đâu. Có một thời gian tôi còn thấy mình, sau khi trở thành đàn bà, cũng giống như nhân vật nữ chính trong bộ phim *Chữ A màu đỏ*. Nhân vật này đã bị thích chữ A lên mặt khi bị phát hiện yêu đương vụng trộm. Chỉ có điều vết thích của tôi tuy không ai thấy nhưng nó hằn sâu mãi trong tim.

Những ngày tháng u ám đó trôi qua rất dài và rất chậm, cho đến khi tôi quen được với một người

mà sau này tôi được gọi là chồng. Hồi đầu, do là khách hàng của tôi, anh thường lui tới giao dịch công việc. Sau đó, một hôm qua điện thoại, anh bày tỏ tình yêu với tôi. Ngoại hình và phong cách của anh đều khiến tôi hài lòng. Và trong quá trình bạn bè, tôi thấy anh chân thành và chăm sóc tôi một cách chu đáo, tế nhị. Sự dịu dàng và ấm cúng đó lâu nay không hề được hưởng khiến tôi ngây ngất. Nhưng tôi vẫn chưa nhận lời, vì trong ngôn từ của anh, tôi mơ hồ thấy được quan niệm về gái trinh vẫn đượm mùi truyền thống. Tôi sợ rằng, một khi biết tôi không còn trinh trắng nữa, liệu anh có hành xử gì khiến tôi thương tổn như mấy kẻ kia không?

Đến do mãi, đến rồi tháng 11 năm ngoái, tôi quyết định tìm tới một bệnh viện chuyên ngành cỡ lớn để làm phẫu thuật vá màng trinh, thấy rất oan ức, như là mình đang phải giấu giếm tội lỗi gì. Hoặc cũng có thể do bị một vết thương nào đó trong quá trình phẫu thuật, tôi thấy tim mình như bị ai đó đâm mạnh vào. Tôi nghi ngờ, không biết có thể phục hồi được nguyên vẹn nó không. Rồi tôi nghi ngờ cả những gã đàn ông kia, rốt cục là họ yêu tôi hay chỉ “mượn tôi” để yêu cái màng trinh mỏng dính của tôi kia?

Nhưng rồi tôi cũng thấy được an ủi phần nào vì cuối cùng, tháng Giêng vừa rồi, chúng tôi đã có một lễ cưới đơn giản nhưng ấm cúng ở Bắc Kinh. Vài ngày trước đêm tân hôn, tôi bứt dứt không yên vì nghe cái vụ phẫu thuật vá víu này không phải lúc nào cũng trăm phần trăm thành công. Tôi lo sợ mình bị dính cái xác xuất (lại xác xuất???) không may đó vào đêm tân hôn. Sự căng thẳng khiến anh tưởng rằng tôi không được khỏe, lại càng chăm chút yêu thương hơn.

Nhưng cô vợ dù xấu xí hay sợ hãi đến đâu cuối cùng cũng phải gặp mặt chồng. Tôi lấy lại được bình tĩnh, tự nhủ mặc kệ cho đêm tân hôn phán quyết, nếu lần này cũng lại vì chuyện này mà phải chịu giày vò thì suốt đời sẽ không lấy chồng, thậm chí không bao giờ yêu ai nữa.

Cái *đêm đầu tiên* (sao tôi nhiều *đêm đầu tiên* thế nhỉ?) đó, chồng tôi uống khá nhiều rượu. Cả hai chúng tôi chạy ngược chạy xuôi lo cho đám cưới nên đều mệt rũ rùi. Nhưng anh vẫn sốt ruột được *động phòng*. Khi chồng tôi nhẹ nhàng *đi vào cơ thể* tôi không hề cảm thấy đau đớn nhưng vì để ra vẻ như thật, tôi kêu la giãy giụa và nhận thấy, dù những âm thanh giả tạo đó có thể đánh động hàng xóm nhưng anh chẳng những không bức mình hoặc xấu hổ mà nét mặt lại còn đượm vẻ hân hoan, hạnh phúc. Vì sao đàn ông lại ích kỷ như vậy nhỉ? Sao họ có thể tìm ra được khoái lạc bằng sự đau đớn của người mình yêu? Cũng may là tôi chỉ là giả vờ, chứ nếu đau thật, hẳn lúc đó tôi phải kinh hãi trước thái độ ấy của chồng. Tôi kêu đau được một lúc thì anh ngừng lại. Khi thấy anh ấy sốt ruột tìm kiếm trên tấm vải trải giường dấu vết trinh nữ hằng chờ đợi, tôi thấy khuôn mặt anh bỗng trở nên đặc chí. Anh nhìn tôi với vẻ cảm kích rồi ôm ghì lấy tôi, thể thốt yêu thương tôi trọn đời trọn kiếp. Lúc đó tôi vừa mừng vừa giận. Mừng vì mọi sợ hãi đã tan biến còn giận vì không ngờ thực sự anh cũng coi trọng cái thứ đó đến vậy, nghĩa là cũng rất tâm thương. Dám chắc rằng, nếu tôi không “vá” lại cái đó thì mặt mũi và thái độ anh sẽ trái ngược hẳn. Còn thực bụng thì tôi đâu vui vẻ gì, còn rất áy náy vì đã lừa dối người mà tôi yêu thương.

Chồng tôi cũng chăm sóc tôi chu đáo như những ngày chưa cưới. Nhưng càng như thế, lòng tôi càng trĩu nặng ưu phiền. Nhiều khi, thậm chí tôi còn thấy mình không xứng đáng với tình cảm của anh. Rất nhiều lần, tôi định nói thật tất cả cho anh nghe, nhưng lời vừa đến đầu lưỡi đã bị nuốt vội trở lại. Một người bạn thân đã thành thực khuyên rằng chuyện như vậy không bao giờ nên *thành thật*, nếu không muốn gia đình tan vỡ.

Nhưng tôi vẫn quyết định nói thật, nói hết với chồng. Dù sao đây cũng là chuyện xảy ra trước khi chúng tôi quen nhau, huống hồ chồng tôi lại yêu tôi như vậy, nhất định anh sẽ hiểu và sẽ tha thứ cho tôi. Tôi tin thế.

Song phản ứng của đức ông chồng thật nằm ngoài tưởng tượng dù là bay bổng nhất của tôi. Một người vốn nho nhã, dịu dàng như anh mà bỗng nổi giận đùng đùng, thậm chí còn đánh tôi, chửi tôi là

đồ gái rẻ tiền. Tôi kinh ngạc và đau đớn, nhưng cũng vì thế mà trở nên bình tĩnh lại, thản nhiên: “Không phải nhiều lời, ta chia tay.”

Thế là kết hôn chưa đầy một năm tôi đã ly hôn. Hôm làm xong thủ tục, chồng tôi đau khổ bảo: “Sao cô không giấu tôi cả đời luôn cho xong?”. Tôi không buồn nói năng gì, giống như lần đầu tiên được nhìn rõ một thứ độc hại mình cần tránh xa.

Bây giờ nghĩ lại thấy ly hôn cũng tốt. Sẽ chẳng còn ai truy cứu việc tôi có là gái còn trinh hay không. Nhưng cũng chỉ vì nó mà đời tôi đã phải trả một giá quá đắt.

CHỈ CÁC ÔNG CHỒNG MỚI QUAN TÂM VỢ CÓ CÒN TRINH TRẮNG?

Người kể: Vương Lỗi, nữ, 23 tuổi, sinh viên khoa Sử một trường đại học ở Bắc Kinh.

Nhật ký phỏng vấn: Nom Vương Lỗi già dặn hơn tuổi. Hai chúng tôi ngồi trên chiếc ghế đá trong vườn trường, tôi vừa ngắm mặt trời từ từ chìm xuống hồ nước phía sau từng cây vừa nghe Vương Lỗi nói.

Không biết lúc ông trời tạo ra *cái đó* cho đàn bà có ý gì? Chẳng lẽ chỉ để gây khó dễ cho cánh chị em chúng ta? Nhiều lúc thật bức mình, vì thấy quá bất công. Vì sao khi dựng vợ gả chồng, đàn ông không còn là trai tân thì chẳng ai nói gì nhưng phụ nữ không còn trinh trắng thì lại ồn ào vô số chuyện? Còn với riêng tôi, càng tức hơn là dù ai nấy đều lạng thình nhưng tự trong lòng tôi lại thấy không thể bỏ qua.

Cho tới lúc này thì đã có 3 người đàn ông ghé qua *thăm viếng* đời tôi. Người tôi yêu đầu tiên tên là Khang, hơn tôi 7 tuổi. Khi quen anh tôi 19, một con bé vừa thi đỗ đại học, còn anh đã là nhân vật nổi tiếng ở trường, về đẹp trai, về viết văn hay, và còn là Chủ tịch Hội sinh viên. Trước tôi, rất nhiều nữ sinh chết nghiêng chết ngả vì anh, và tôi, tuy vào trường sau, cũng vẫn trở thành một trong số đó. Vì vậy, khi anh trở thành người yêu của tôi, các nữ sinh kia đều hướng về tôi bằng con mắt ngưỡng mộ.

Kể ra cũng thật buồn cười. Hồi đầu, để tiếp cận Khang, tôi phải hết sức chen lấn mới được vào Hội sinh viên. Tuy chỉ là một hội viên không có tài cán gì đáng để mắt tới, nhưng nhờ vào ngoại hình hấp dẫn, chẳng bao lâu tôi nổi bật lên trong số các nữ sinh vốn đã ít ỏi lại dung nhan quá bình thường trong hội sinh viên, và Khang lập tức nhìn tôi bằng con mắt khác, tỏ ra đặc biệt chú ý đến tôi.

Rồi Khang theo đuổi tôi, mặc dù chính tôi lại là người mê anh ấy trước. Vào học kỳ hai năm thứ nhất, tôi và Khang chính thức yêu nhau, song anh vẫn luôn coi tôi như một đứa con nít. Trong 3 năm tình yêu, hành động tào tợn nhất của chúng tôi là hôn nhau. Tôi không biết anh *giữ gìn* vậy là có trách nhiệm, vì anh cổ điển hay vì anh không muốn làm tổn thương tôi. Hoặc thực chất là anh chẳng ham muốn gì cái thân xác được cả trường coi là đẹp đẻ của tôi?

Kỳ nghỉ đông năm thứ hai, Khang thông báo sau khi lấy bằng thạc sĩ sẽ ra nước ngoài du học. Đương nhiên là tôi không tán thành, bởi vì có bao nhiêu đôi uyên ương từ thời đại học đều tan vỡ vì chuyện du học sau khi ra trường. Tôi đã bao lần ứa nước mắt trước mặt anh, thậm chí ôm lấy anh mà khóc nức nở, nhưng rút cục vẫn không giữ nổi chân anh. Mùa hè năm ngoái, Khang sang Mỹ, mảnh đất anh ôm mộng từ nhiều năm qua. Điều khiến tôi bứt rứt là khi ra đi, Khang chẳng dặn dò lại gì, thậm chí tôi cũng không biết nổi rút cục anh có ngày trở về hay không. Nhưng khi đó tôi thấy việc này chẳng có gì quan trọng, bởi chỉ hè năm sau là tôi tốt nghiệp, và sau khi Khang đi Mỹ, tôi đã bắt đầu làm thủ tục đi Canada. Tôi muốn đợi khi sang đó mới báo tin, để cho anh bất ngờ. Có mảnh bằng thạc sĩ ở Canada chuyện tôi vào Mỹ sẽ dễ dàng hơn.

Đúng lúc tôi đang *lên kế hoạch* cho cái tương lai ngọt ngào đó thì vô tình biết được mục đích thực sự của Khang đi Mỹ chính là vì cô người yêu cũ của anh đang ở đó. Thì ra trong suốt 3 năm yêu tôi anh vẫn không hề lãng quên cô ta. Nước mắt đầm đìa, tôi gửi e-mail cho Khang, kể lại tất cả những gì mà tôi biết. Khang không chối. trong điện thoại, tôi trách cứ anh tại sao lại phải giấu giếm vậy, không yêu tôi thì cứ nói, cần gì phải dối trá tôi suốt 2 năm qua? Có lẽ phát chán vì bị tôi hỏi dồn, Khang bẻ lại: “Cần gì phải nóng nảy, anh cũng đã *làm gì* có lỗi với em đâu?”. Tôi lặng người đi. Thì ra suốt 2

năm qua anh không hề *động* tới tôi cũng chỉ vì *chuẩn bị* cho bước rút lui hôm nay. Cuối cùng, tôi cũng chẳng còn lý do gì để làm âm ỉ lên nữa.

Thế là Khang, trung tâm cuộc sống của tôi, đã bỏ tôi mà đi vì lý do thế đấy. Tôi mong ước anh hồi tâm chuyển ý bởi những tháng ngày không có anh, tôi sống vật vờ, không mục tiêu, không động lực. Năm thứ tư, mọi người đều bận rộn thi Toefl, thi thạc sĩ, tìm việc làm, còn tôi chỉ lo lượn phố, la cà quán bar, lên mạng, chơi điện tử... Đi Canada với tôi bây giờ đây chẳng còn ý nghĩa gì. Bạn bè đều thương vì biết tôi bị cú sốc quá nặng với Khang. Điều đó hiển nhiên. Tôi cũng cảm nhận được sự thay đổi của mình, một thay đổi mang tính sụp đổ.

Chính lúc đó, người yêu thứ 2 của tôi xuất hiện. Anh tên Mục, bạn quen trên mạng. Một hôm tôi đang chơi điện tử thì anh gọi tới. Đó là lần đầu tiên chúng tôi trò chuyện qua điện thoại, mặc dù đã truyện trò trên mạng ngót nửa năm rồi. Anh bảo sắp tới Bắc Kinh công tác, rồi hỏi có gặp nhau được không. Tôi đang cô đơn buồn chán nên chẳng nghĩ ngợi gì, ừ luôn.

Mục hơn tôi 10 tuổi, làm việc ở Thượng hải, là quản lý cấp cao ở một doanh nghiệp nước ngoài. Trên mạng, tôi coi Mục như người anh trai, mọi chuyện vui buồn gì đều kể ra hết. Anh nghe rất chú tâm chú không phải dãi bôi hoặc cho qua chuyện, khiến tôi rất cảm động. Do vậy, tôi dần dần có tình cảm với em, rồi nói chính xác hơn, là cái cảm giác thân thiết như ruột thịt.

Trước khi gặp, chúng tôi đều chưa biết hình dạng nhau, kể cả qua ảnh, vì thế cả hai đều có phần kinh ngạc. Riêng tôi thì vẫn tự tin vào ngoại hình của mình. Khi thấy tôi, Mục cười rất quái, nói rằng không ngờ lại được trò chuyện lâu như vậy với một người đẹp, thật là vinh hạnh. Tôi cũng rất hài lòng về anh. Ba mươi tư tuổi, anh vừa có được vẻ phong trần lại vừa có nét trẻ trung. Đó là điều tôi không ngờ tới.

Hôm gặp mặt là buổi tối cuối cùng trước khi Mục rời Bắc Kinh. Cùng anh ăn cơm tối xong, không hiểu nghĩ gì lúc đó mà tôi lại nhận lời mời, theo về khách sạn anh thuê ở, mặc dù trong lòng linh cảm sẽ *có chuyện* xảy ra, nhưng dường như tôi lại đang chờ nó xảy ra vậy. Lúc đầu, chúng tôi chỉ ngồi trên ghế trò chuyện, sau đó lời cứ ít dần đi, rồi căn phòng bỗng trở nên im phắc khiến người ta thấy dễ căng thẳng hoặc nôn nao. Còn tôi chỉ thấy rạo rức, bụng bảo dạ chắc chắn là sẽ xảy ra chuyện gì đây, nhất định vậy. Anh chợt nhích đến sát tôi, đăm đăm và ngây ngô nhìn tôi chằm chằm. Người tôi căng ra, tim đập dồn, thỉnh thoảng. Song khi anh ghé miệng định hôn, tôi đã ngoảnh đi, chẳng phải vì ghét bỏ gì, thậm chí còn thích nữa, nhưng bản năng lại cứ phản ứng vậy. Anh hiểu, lập tức rời khỏi tôi, và hỏi có phải tôi ghét anh ta lắm? Tôi đáp không phải, chỉ có điều chưa quen với sự biến đổi quan hệ như vậy, bởi đã coi anh như người anh trai rồi. Anh cười, tiếp tục nói chuyện, hòng mượn có đó làm thay đổi không khí. Ngồi thêm hơn tiếng nữa, tôi bảo đã muộn, phải về trường cho kịp giờ đóng cổng. Xem ra anh có vẻ thất vọng. Thực ra tôi cũng đâu có vui vẻ gì. Rồi cuối cùng tôi cũng ra về, nhưng chưa ra khỏi khách sạn thì chợt nhận ra để quên điện thoại di động, đành phải quay lại. Khi mở cửa ra, thấy tôi, anh rất ngạc nhiên. Tôi nói lý do quay lại rồi đi vào phòng. Đúng lúc tôi định đi ra thì đột nhiên anh ôm chầm lấy tôi từ phía sau và hôn tôi, nụ hôn khiến tôi run rẩy. Anh hôn nữa, không những thế, bàn tay còn lùa sâu vào trong áo tôi. Thoạt đầu tôi chống cự, nhưng rồi tôi buông xuôi dần.

Đó là lần đầu tiên tôi cảm nhận mùi vị đàn ông, sự khao khát và sức mạnh của họ. Thật khó có thể chống lại những cái đó, nhất là khi tâm hồn trống trải đang thì thềm được chiều chuộng, nâng niu. Tôi bắt đầu *phối hợp* với anh, tuy vụng về nhưng cũng đủ khơi dậy xúc cảm. Qua lớp cửa kính, tôi nhìn thấy trời đầy sao, rồi lại nhìn thấy người đàn ông trần truồng nằm bên tôi, một cảm giác mê mị kỳ lạ lan toả khắp thân xác. Khi bàn tay anh đẩy lên vùng kín của tôi, đột nhiên anh hỏi: “Người yêu em đã từng... với em lần nào chưa?”. Tôi kiêu hãnh lắc đầu. Anh giật bản mình, hốt hoảng: “Xin lỗi, anh thật sự không biết em chưa từng làm tình. Nhìn em, anh không thể nào kìm giữ nổi. Em đẹp hơn anh tưởng tượng rất nhiều.” Tôi lập tức mặc quần áo, chẳng nói câu nào, bỏ đi, ***đột nhiên hiểu ra trên đời này***

chỉ có các đức ông chồng mới coi trọng việc bạn còn trinh hay không, ngoài ra, đàn ông nào trèo lên bụng bạn cũng hy vọng bạn ít nhất từng một lần kinh nghiệm. Bởi sợ trách nhiệm, sợ ràng buộc, đôi khi chỉ là ngại áy náy.

Tôi cũng chẳng rõ nếu lúc đó Mục cứ *làm tới* thì liệu tôi có mặc kệ? Song anh đã chủ động dừng lại. Như vậy cũng tốt, tôi vẫn còn là trinh nữ. Hôm sau, Mục rời Bắc Kinh. Trước khi đi, anh ta gọi điện cho tôi, nói vài câu xin lỗi giả tạo, đồng thời ngầm ý rằng khi tôi đã là đàn bà, có thể tới Thượng Hải tìm anh ta. Tôi cười lớn, cười đến mức anh ta hốt hoảng. Tôi nói cần gì phải đi tìm anh ta, đàn ông ở Bắc Kinh đầy. Khi gác máy, cả 2 chúng tôi đều không vui.

Sau đó tôi và Mục không hay biết gì về nhau nữa. Trong cuộc đời tôi, Mục xuất hiện rất ngắn ngủi, chỉ như làn gió thoảng qua mà thôi. Nhưng không ngờ anh đã để lại dấu ấn không thể xóa nổi trong tôi - người đàn ông đầu tiên khiến tôi có được cảm giác về tình dục. Tuy không làm tình với nhau nhưng chính anh đã khơi gợi ra được tiềm thức tình dục, đã kêu gọi được những khao khát vẫn ẩn náu trong tôi khiến từ đó tôi rất hay nghĩ đến đàn ông.

Rồi qua bạn bè, tôi biết được tin ở Mỹ, Khang không hề nói lại tình xưa với người yêu cũ. Thế là trái tim đóng băng của tôi bắt đầu tan dần. Thậm chí tôi còn quyết định đợi đến hè, khi Khang về nước, tôi sẽ đem *tất cả* trao tặng cho Khang, dù anh có yêu tôi hay không. Chỉ cần tôi yêu anh là được.

Tháng chín năm ngoái, tôi tham dự một tiệc sinh nhật, quen được Huy. Anh học cùng trường tôi, hơn tôi hai khoá, vào loại người mầu của trường. Lúc đó Huy đang đánh cược với đám bạn rằng chỉ cần 13 ngày là sẽ đưa được lên giường nữ sinh thứ 13 đi từ trong lớp tôi ra, nếu không sẽ phải ăn 13 miếng đậu phụ thối. Đám bạn đòi cược vậy vì biết Huy cực kỳ sợ và ghét món ăn này. kết quả là tôi đã khiến Huy phải ăn hết 13 miếng đậu ấy. Mấy năm qua, sau khi tốt nghiệp, Huy lang thang trong giới văn nghệ, tuy chưa làm nên danh tiếng gì, nhưng vẫn đẹp trai như thế. Tôi đó, khi kết thúc sinh nhật, Huy tiễn tôi về nhà.

Huy thẳng thắn bảo rằng muốn làm bạn thân tôi, và xin tôi cho anh cơ hội. Xem ra lần này Huy nghiêm túc. Nhưng tôi vẫn coi như đùa, nghe xong cho qua. Không ngờ anh theo đuổi thật. Nhưng tôi không chấp nhận. Loại đàn ông như Huy không thể đem đến cho tôi cảm giác an toàn, cũng như không thể có được cảm giác mái ấm.

Một hôm, tôi tới nhà Huy chơi. Lúc sắp về thì trời mưa. Huy bèn kéo tôi vào xem video ở phòng khách. Đến khi phim có cảnh sex tay Huy cũng bắt đầu ngọ nguậy không yên. So với Mục, Huy vuốt ve khéo léo và chính xác hơn nhiều, chỉ trong thoáng chốc đã khiến tôi thèm muốn đến không chịu nổi. Sau khi giúp tôi cởi hết váy áo Huy dụ dàng hôn khắp người tôi - bằng môi, bằng lưỡi... khiến tôi thấy như mình chấp nhận Huy đến nơi rồi. Đột nhiên tôi nhớ tới Khang, người tôi yêu, bèn đẩy Huy ra, nói: “Xin lỗi, không được đâu anh, em chưa từng thế này.” Huy ngạc nhiên, nhưng vẫn tiếp tục hôn tôi, bảo: “Anh sẽ cẩn thận, sẽ không làm đau em đâu...”. Rồi Huy nằm lên bụng tôi. Tôi lăn người đi. Huy cho rằng tôi xấu hổ hoặc sợ hãi gì đó nên cứ tiếp tục, mỗi lúc thêm thô bạo hơn. Tôi đột nhiên hét to: “Anh mà quyết tâm bằng được, tôi sẽ kiện anh tội hiếp dâm.” Huy hoảng hốt ngồi dậy. Tôi úp mặt vào ngực Huy, nức nở.

Lúc đó tôi nghĩ rằng, thậm chí ngay cả tôi cũng không hiểu nổi. Thực tế tôi chỉ mang máng hiểu tôi vẫn có cơ hội quay lại với Khang, nhưng một khi đã biết tôi không còn trinh trắng, nhất định anh sẽ gạt bỏ tôi ngay, tôi chắc vậy. Mà dù không là Khang thì với bất kỳ đức ông chồng tương lai nào của tôi, nếu biết được điều đó, tôi sẽ phải ăn nói sao đây, khi bị hỏi? Dằn bình tĩnh lại, tôi nói với Huy: “Anh có thể động tới bất kỳ chỗ nào, trừ việc biến em thành đàn bà, được không?”. Những ngày sau đó, quả thật Huy rất nghe lời, không hề có ý định chiếm đoạt tôi nữa. Nhưng nếu chỉ hôn hít, vuốt ve, thì chính người khổ sở và khó chịu lại là tôi, có khi còn hơn anh nữa. Nói thực, thường khi Huy hâm nóng thân xác tôi thì cả người tôi đều căng ra vì thèm khát được thỏa mãn. Tôi đã 23 tuổi, cái tuổi đã biết khao

khát cảm giác được trở thành đàn bà. Nói như vậy, tôi không thấy mình có gì là xấu xa cả, bởi cái nhu cầu đó là rất chân thành và thực tế, muốn trốn tránh nó cũng đâu phải sự dễ dàng. Song tôi lại sợ sẽ khó ăn nói sau này, với chồng tôi. Trong một khoảng thời gian dài tôi rối rắm và đau khổ bởi cái sự vừa muốn vừa sợ đó. Tôi rất muốn *giải phóng* thân xác mình, muốn được thoả mãn sự thèm khát song lại cũng muốn trong trắng bước về nhà chồng. Một lần, thấy tôi khổ sở vì chịu đựng nỗi giày vò ấy, Huy dí dỏm đùa: “Hay là mai em lấy luôn anh, hoặc lấy quách ai đó cho xong.”

Nhiều lúc tôi cũng thấy thật nực cười. Mình tự làm khó mình, rồi đâm làm khó cả người yêu mình lẫn người mình yêu. Nhưng tôi bừa bãi sao được, khi chồng tôi dứt khoát sẽ thắc mắc về tấm thân đã “nhuộm bụi” của tôi, và rồi sẽ kéo theo biết bao phiền phức khác. Tôi hiểu rõ, về mặt tư tưởng, tôi giờ đây cũng chẳng trình trắng hơn những “đàn bà” khác bao nhiêu, thậm chí còn nhiều tà niệm hơn họ. Nên tôi thực sự không còn muốn làm trinh nữ nữa.

Nhưng tôi không thể không làm.

LỜI NÓI DỐI ĐEM LẠI HẠNH PHÚC

Người kể: Mễ Lạc, 26 tuổi, cô giáo tiếng Anh tại một trường trung học ở Bắc Kinh.

Nhật ký phỏng vấn: Cô ấy sợ chồng đọc được cuộc phỏng vấn này nên mãi sau mới nhận lời. Đây cũng là lần phỏng vấn khó khăn nhất.

Đầu tiên cần nói rõ, trước khi lập gia đình tôi đã là đàn bà. Ngay từ năm 18 tuổi tôi đã từng quan hệ xác thịt với đàn ông. Theo cách nghĩ của một số người thì lũ con gái như tôi phải bị liệt vào hàng dĩ thoã. Ai thích nói gì cứ nói, tôi chả quan tâm. Tất nhiên chồng tôi không hề biết về cái quá khứ đó của vợ, và tôi thấy cũng chẳng cần thiết phải cho anh biết, thật thà kiêu đó đâu có hay ho gì. Tôi là một phụ nữ rất biết nói dối, bởi tới giờ tôi vẫn tin rằng vợ chồng khó mà có thể hạnh phúc nếu mọi sự thật được kể lẽ một cách trần trụi. Không cần thiết cái gì cũng phải nói hết ra, rất nên để cho mỗi người, vợ hoặc chồng, một khoảng không bí mật. Đối với một vài vấn đề nhạy cảm lại càng không nên quá ư thật thà, chẳng hạn như việc tôi thú nhận không còn trinh tiết khi bước về nhà chồng.

Tôi yêu từ năm 17 tuổi. Phi Phi là bạn học cấp III của tôi. Như vậy kể cũng là yêu sớm, nhưng chúng tôi không hề cảm thấy mình yêu không đúng lúc, bởi cả hai đều có khát vọng về tình cảm, tình yêu, thậm chí cả về tình dục. Tất nhiên, chuyện này không đến cùng lúc với nọ hôn đầu.

Tôi là cán bộ văn nghệ của lớp, một cô gái biết ca biết múa, ngoại hình thuộc loại khá, do vậy tôi được không ít bạn nam theo đuổi. Nhưng đám con trai ngọc ngà đó chỉ khiến tôi chán ngán, nên không bao giờ được tôi để mắt tới. Tôi chỉ thích Phi Phi, một chàng trai trắng trẻo trầm lắng, nho nhã, cao và gầy. Tôi luôn thấy Phi Phi đọc thơ, đọc tiểu thuyết trong giờ học. Sau đó tôi còn nghe bạn bè kể ngay từ cấp II Phi Phi đã viết truyện ngắn. Có lẽ vì thế mà bạn ấy học hành không khá lắm.

Tôi theo đuổi Phi Phi chính thức là từ học kỳ hai lớp 11. Nhớ lại mới thấy thật trẻ con. Sau khi đắn đo mãi, tôi dốc hết dũng cảm hỏi mượn Phi Phi cuốn tiểu thuyết của Trần Nghiễm. Đó là lý do tốt nhất mà tôi có thể nghĩ ra. Rồi cứ mượn đi trả lại như vậy, chúng tôi có nhiều cơ hội chuyện trò. Dần dần, tôi thấy Phi Phi cũng thích ở bên tôi, mỗi khi gặp tôi đều rất vui vẻ. Rồi tiếp đó, rất tự nhiên, tình bạn chúng tôi phát triển thành tình yêu. Nhưng trước khi vào đại học tình yêu của chúng tôi vẫn rất trong sáng, ngay cả hôn môi vẫn chưa dám tiến tới, mà chỉ dừng lại ở má nhau, và thấy thế cũng đã vui lắm. Lúc đó chúng tôi cũng đâu nghĩ gì nhiều. Nhưng tôi không cho tình yêu cấp III là trẻ con, và thực sự đắm đuối trong tình yêu đó. Phi Phi cũng rất chân thành, chỉ ít thì cũng kiên trì được hơn một năm, ngày nào cũng tiễn tôi về tận nhà. Tất cả cứ ngọt ngào như vậy, cho tới khi lên đại học, số phận cả hai bỗng biến đổi to lớn.

Tôi thi đỗ vào trường Sư phạm ở Bắc Kinh. Kết quả thi của Phi Phi không tốt, đành phải vào một trường vớ vẩn ở phía Nam. Trước khi đi, Phi Phi đề nghị chia tay, đơn giản vì hai người không học đại học cùng một thành phố. Tôi khóc đến chết đi sống lại. Phi Phi cũng khóc nhưng vẫn cương quyết, nói thà đau đớn trước mắt còn hơn phải chịu khổ sở lâu dài. Tôi không nhận lời, thề rằng vẫn yêu cho đến ngày tốt nghiệp. Nhưng Phi Phi vẫn lạnh lùng, nói rằng sẽ không liên lạc gì nữa, lại còn bảo đã qua tuổi học trò, cần phải sống thực tế hơn một chút. Tuy nhiên, trước khi nhận lời, tôi đưa ra yêu cầu, đó là được tặng người yêu đời con gái của mình. Phi Phi bảo tôi là điên, không chấp nhận. Nhưng tôi vốn bướng bỉnh, bảo rằng nếu không nhận, tôi sẽ bỏ đại học mà tới miền Nam tìm Phi Phi. Biết tôi dám nói là dám làm, Phi Phi đành ưng chịu.

Chuyện ấy diễn ra ở nhà tôi. Đối với cả hai, đây đều là lần đầu tiên. Thậm chí Phi Phi còn chưa

từng nhìn thấy con gái khoả thân, ngoại trừ qua phim, ảnh. Không cần nói cũng biết *lần đầu tiên* đó của chúng tôi rất tệ. Phi Phi lúng túng, ngượng ngịu, tôi cũng chẳng có kinh nghiệm gì hơn ngoài việc nhắm tịt mắt chờ đợi. Rất lâu. Rồi đột nhiên tôi thấy đau xé người, rồi tiếp đó cơ thể Phi Phi nặng nề đổ xuống bên cạnh. Chỉ thấy đau, ngoài ra không thấy gì khác. Nhưng tôi vẫn có cảm giác mãn nguyện, bởi vì dù sao cũng đã tặng được sự trong trắng của mình cho người mình yêu. Vì sợ bố mẹ về nên trong cả quá trình đó tôi luôn lo sợ, đến nỗi không kịp lau sạch dầu vết chúng tôi đã vội vàng ra khỏi nhà. Còn nhớ trên đường tiễn Phi Phi về tôi cười mà hỏi rằng có phải giờ đây tôi đã là người của anh rồi không? Phi Phi chỉ biết cười ngây ngô, nhìn bộ dạng dù biết vẫn còn chưa hết hoảng sợ. Lúc sắp chia tay đột nhiên Phi Phi cười, nhìn tôi và nói: “Thì ra làm tình là như vậy, chả có gì hay ho cả.” Tôi cũng nói: “Ừ!”

Đó chính là *lần đầu tiên* của tôi. Bây giờ nhắc tới, ký ức còn đọng lại rất ít. Nhưng tôi không ân hận gì, bởi tất cả đều rất tự nhiên như thế, chân thực như thế. Nếu được lựa chọn một lần nữa, tôi vẫn đem cái *lần đầu tiên* đó tặng cho người mình yêu, bất luận anh ta có phải là chồng tương lai của mình không.

Cuối cùng thì tôi và Phi Phi vẫn chia tay, sau khi cố gắng giữ liên lạc với nhau một thời gian. Hôm đó Phi Phi gửi thư cho tôi, báo rằng đã tìm được người yêu ở đó, và hỏi tôi có người yêu mới chưa. Anh ta bảo chuyện trước đây nên biến thành ký ức, mà tốt nhất là ngay cả ký ức đó cũng không nên giữ lại. Nói thực, lúc đọc thư tôi rất đau lòng, thấy Phi Phi quá tuyệt tình, thậm chí còn hận anh ta nữa. Nhưng rồi tôi chỉ cười, thấy như vậy cũng tốt. Từ Bắc Kinh xuống miền Nam xa xôi quá...

Cũng như đa phần các nữ sinh khác, tôi rất háo hức và tò mò về cuộc sống đại học, đồng thời cũng rất kỳ vọng vào tình yêu sinh viên. Hình thức tôi chẳng đến nỗi nên cũng có không ít nam sinh tán tỉnh. Gặp được ai thuộc típ người mà mình thích, tôi cũng kiêu kỳ tiếp xúc với họ, tính tôi là thế. Rồi tôi lại yêu, lại làm tình với người yêu mới, và vẫn coi đó là chuyện bình thường chứ không vì thế mà cho rằng mình hư hỏng. Bởi vì đơn giản, nó chỉ là sự phát triển của tình yêu, chứ không phải là sự lợi dụng tình yêu. Tôi không hiểu tại sao có một số phụ nữ cứ bắt buộc mình phải đúng đêm tân hôn mới cho mình cái quyền ân ái? Điều đó có phù hợp với quy luật tự nhiên không nếu lúc đang yêu đã có khát khao thực sự với người mình yêu?

Người yêu thời đại học từng khiến tôi thất vọng về tình yêu, bởi cuối cùng anh ta đã bỏ tôi để yêu cô gái khác. Nhưng dù vậy, tôi vẫn không bi quan. Nếu ai bảo đó là mình làm mình chịu thì cũng được. Dù sao tôi cũng đã tự chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Bản thân tình yêu vốn mềm yếu. Tôi cũng không thể bắt được ai đó phải yêu mình tới tận đầu bạc răng long. Nếu anh ta cảm thấy người phụ nữ khác xứng đáng hơn thì cứ việc lựa chọn. Tuy đau khổ nhưng tôi không hề ân hận.

Về người yêu thứ hai, tôi không muốn nói thêm gì. Tuy anh ta có để lại vết tích trong đời tôi, nhưng rất nhẹ. Thậm chí tôi còn cảm thấy cuộc tình đó như chưa hề xảy ra.

Người yêu thứ ba chính là chồng tôi bây giờ - Vương Cương. Ba năm trước tôi tốt nghiệp, trở thành giáo viên tiếng Anh tại một trường điểm ở Bắc Kinh. Vương Cương là đồng nghiệp, hơn tôi 6 tuổi. Vào nghề không bao lâu, tôi thường được nghe các cô giáo kể vô số chuyện về anh. Trong sự miêu tả của họ, anh thuộc dạng bạch mã công tử, không chỉ ngoại hình đẹp trai mà năng lực cũng mạnh, tuổi còn trẻ song đã được giao chức phó chủ nhiệm khoa Giáo vụ. Vài hôm sau, tôi gặp Vương Cương tại nhà ăn, nom nho nhã, chừng 30 tuổi. Chỉ vậy thôi. Thoạt đầu tôi cũng không thấy anh có gì đặc biệt, thậm chí còn nghi ngờ các cô giáo của trường quá dễ dãi trong việc đánh giá. Một người đàn ông như vậy mà có thể là “ngôi sao” của họ thì thật là khó hiểu. Rồi tiếp xúc nhiều hơn, tôi dần phát hiện đúng là anh có sức hấp dẫn. Không chỉ hội đủ những ưu điểm mà một người đàn ông nghiêm túc cần có, anh còn rất hóm hỉnh, biết cảm thông và luôn đem lại cho người khác cảm giác thoải mái.

Sau đó tôi còn biết Vương Cương chưa từng kết hôn, cũng chưa có cả người yêu, và riêng điều này

khiến tôi thấy lạ. Một người đàn ông xuất sắc như thế, tuổi tác cũng không còn ít ỏi gì, sao vẫn còn độc thân trăm phần trăm vậy? Nhớ có lần một đồng nghiệp nữ trêu tôi: “Mẽ Lạc này, cậu cũng được đấy chứ, sao vẫn chưa chịu yêu ai? Tớ thấy cậu và Vương Cương đẹp đôi ra phết.” Mấy cô giáo khác cũng hòa vào. Tôi tuy ngượng nhưng không phải không xôn xang. Kể ra cũng thật lạ, sau khi bị họ trêu chọc, mỗi lần gặp Vương Cương tôi lại không khỏi bồn chồn, và dần ngày càng có tình cảm với anh. Như đã kể, tính tôi dễ gặp được người đàn ông mà tôi thích thì tức khắc chủ động theo đuổi, không biết nói gì cũng cố tìm lời mà nói. Tóm lại, tôi bắt đầu nghĩ cách để được gần gũi anh.

Không ngờ anh cũng có ý tương tự. Vương Cương thú thật rằng ngay từ lần đầu thấy tôi anh đã có cảm tình. Tôi thì nói: “Anh là người đàn ông đầu tiên khiến em có ý nghĩ kết hôn”. Đó là lời nói thật. Trước khi gặp anh tôi đã từng yêu, từng ân ái với người yêu, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến hai từ “hôn nhân”. Nhưng 3 năm trước, đúng ngày Lễ Tình nhân, khi Vương Cương trình trọng tặng ba bông hồng, tôi đột nhiên ôm chầm lấy anh và nói: “Chúng ta lấy nhau đi, lấy nhau đi!”. Cảm giác đó thật đặc biệt. Đến khi đó chúng tôi mới trao nhau nụ hôn.

Nhanh chóng, hai đứa lo chuẩn bị đám cưới. Cũng chính từ khi đó, lần đầu tiên tôi cảm nhận được tầm quan trọng về sự trinh trắng của phụ nữ đối với người chồng đầu tiên của mình. Đó là hôm tôi khoe với cô bạn thân rằng tôi sắp lấy chồng. Cô ấy chúc tụng không ngớt rồi đột nhiên hạ giọng hỏi tôi có còn *giữ được nó* không. Tôi đáp: “Không, mất từ năm 18 rồi.” Nghe vậy, cô ấy giật mình, chau mày lại: “Cậu cẩn thận đấy. Đàn ông là rất dễ chấp chuyện đó. Có người tuy không nói ra song lòng đầy ảm ức, thậm chí thay đổi cả tính tình rồi dẫn đến ly hôn cơ đấy.” Tôi thở dài: “Quan trọng đến thế sao? Nếu quả là anh ấy chỉ coi trọng *cái đó* thì tớ chả muốn cưới nữa.”

Nói thực, tôi luôn cảm thấy hai từ trinh tiết là rất bất công đối với phụ nữ. Mà còn trách ai khi chính mình lại cứ tự đặt mình vào vị trí thứ yếu? Mất công nghiên cứu bao nhiêu sản phẩm làm nở ngực để làm gì? Có quảng cáo đã in đậm câu ***Làm phụ nữ “cực” hay!*** Nói trắng ra. Cái “cực” này chỉ là để cho cánh đàn ông xem. Bao nhiêu ảnh trang bìa báo chí xanh xanh, đỏ đỏ hầu hết là phụ nữ, nom thật xinh đẹp, rực rỡ nhưng thực tế vẫn là tồn tại để đàn ông nhìn ngắm. Rồi tại sao lại cần tới *Phẫu thuật và màng trinh*? Không những thế, phẫu thuật này còn được quảng cáo rầm rộ. Nó chứng tỏ phụ nữ có chướng ngại về tâm lý, luôn áy náy về chuyện thất thân. Bao nhiêu cô gái sắp lấy chồng đã phải lo lắng điên cuồng về chuyện *cái đó* không còn lành lặn? Còn cánh đàn ông thì sao? Tại sao thượng đế không tạo cho họ *cái màng* đó nhỉ? Nói thật, chỉ vừa nghe đến việc phụ nữ phải đi làm phẫu thuật *khôi phục* lại *cái đó* là tôi đã tức điên lên. Thiếu gì cô gái chưa từng ân ái nhưng ai dám bảo đảm *cái đó* hoàn toàn không bị thương tổn? Từ khi đi học, có cô gái nào không phải chạy, nhảy, leo trèo trong môn thể dục...?

Nghe tôi phản ứng vậy, cô bạn lập tức nhắc nhở phải cân nhắc kỹ nếu không muốn mắc sai lầm lớn. Rồi cô dẫn ra ví dụ.

“Tớ có một con bạn cứ day dứt chuyện mình không trinh trắng nên một hai định nói thật với chồng. Tớ bèn khuyên: “Đó là lỗi của cậu, chỉ là do cậu bị bọn xấu lừa vào hiếp khi đang ngủ, và cậu không có lỗi.” Nhưng cô ấy vẫn kể ra với chồng. Kết quả, chồng đòi ly hôn. Cậu xem như vậy, ai khốn nạn hơn, ai ích kỷ hơn?”. Cô bạn tôi nói xong thở dài than vãn: “Thật không ngờ, kẻ bị trừng phạt lại chính là người muốn sống trung thực để giảm bớt nỗi đau trong lòng.”

Thật sự chỉ có vậy mà ly hôn sao? Câu chuyện cô ta kể làm tôi lo lắng. Cô bạn vội an ủi.

“Nhưng vẫn có cách giải quyết. Phải tuyệt đối giữ bí mật. Đó mới là cách lựa chọn tốt nhất để chuyện này được êm thấm.” Nói đến đây, mắt cô ta ánh lên chút xảo quyệt, hạ giọng thăm thì: “Hồi trước, để tránh rắc rối, tớ chọn lễ cưới vào đúng ngày thứ tư sau kỳ kinh. Chẳng phải họ muốn nhìn thấy vết hồng hồng sao? Chúng ta có thể để họ nhìn thấy, trêu cho vui!”. Chúng tôi phá lên cười. Cô ấy nói tiếp: “Không phải tớ ranh mà gì, chỉ vì thực ra chả còn cách nào khác. Một là vừa đẹp tan được

mọi ngò vức, hai là ai có thể chứng minh chồng mình cũng là trai tân? Như vậy coi như cũng có chút công bằng.”

Được truyền kinh nghiệm, lòng tôi nhẹ nhõm hẳn, cảm thấy cũng có chỗ để dựa vào. Trước khi về tôi cảm kích nói với cô bạn: “Cưới xong, nhất định phải mời cậu đi ăn riêng một bữa.” Cô bạn cười đáp: “Tất nhiên, ăn mừng thì không thể thiếu được rồi, nhưng nhất định phải tính thời gian thật chuẩn đấy nhé. Vẫn sạch bong ra là cậu gay go đấy!”

Có lẽ đó là bài tính khó nhất đời tôi. Nhưng cuối cùng tôi cũng có đáp số. Ngày thứ hai trước hôn lễ, rút cục thì điều tôi mong chờ cũng tới. Hôm đó Vương Cương cũng phải ngạc nhiên vặn hỏi vì thấy tôi vui vẻ khác thường. Tôi nháy nháy mắt ra vẻ bí mật: “Không nói cho anh biết.” Tất nhiên là anh không chịu, cứ tra tới tận cùng. Tôi đành phải bịa rằng được một người họ hàng gửi tặng bộ trang phục mà tôi rất thích.

Rồi cái đêm tân hôn cũng tới. Tuy hôm đó cả hai đều rất mệt, nhưng nằm trên giường chưa ấm chỗ Vương Cương đã kéo tôi vào lòng. Lúc đó tôi cực kỳ căng thẳng, một mặt vừa phải tỏ ra nồng ấm với chồng, một mặt thầm cầu khẩn: “Thời khắc quan trọng đã đến, xin đừng xảy ra sơ sót gì.”

Bực mình là chồng tôi hôm đó, động tác vừa mềm mại, chậm chạp, lại vừa nói nhiều. Ôm áp nhau chán, đột nhiên anh nhìn thẳng vào mắt tôi, nghiêm giọng hỏi: “Em yêu, đây là lần đầu tiên của em phải không?”. Tôi lập tức dùng ngay ánh mắt cứng cỏi đáp lại: “Đương nhiên là lần đầu rồi.” Chồng tôi tươi rói mặt mũi. Nói thật, lúc nhìn vào mắt anh tôi rất day dứt. Nhưng sự việc đã đến nước này thì đành phải nghiêng răng cho xong thôi.

Thời gian trôi thật chậm, đợi mãi, cuối chồng thì chồng tôi mới nhẹ nhàng đi vào cơ thể tôi. Không cần nghĩ ngợi gì, tôi lập tức kêu đau và cũng lập tức, chồng tôi dừng lại, đưa miếng giấy cho tôi. Khi nhìn thấy *dấu tích* trên miếng giấy, chồng tôi mừng phát run lên.

“Cảm tạ trời đất!”. Tôi thở dài.

Chồng tôi nói, trước đó anh cũng rất căng thẳng. Nếu không thấy gì chứng tỏ sự trong trắng của tôi, nhất định anh sẽ vỡ mộng. Rồi anh đau khổ kể ra cuộc tình năm năm về trước. Anh rất yêu người con gái đó, chỉ mỗi tội cô lại thẳng thắn kể ra đã từng trao thân gửi phận cho người yêu trước anh, khiến anh luôn cảm thấy khó chịu, đến mức cuối cùng phải chia tay nhau. Từ đó anh không yêu ai nữa, bởi đã mất lòng tin vào phụ nữ, cho tới khi gặp tôi.

Nghe anh kể, tôi sợ quá, may mà được cô bạn quý cảnh báo trước. Nếu cứ theo tính cách tôi, nhất định tôi cũng sẽ kể thật với anh mọi chuyện ngay trong đêm tân hôn. Và như vậy, thật không dám tưởng tượng vợ chồng tôi sẽ có kết cục ra sao. Nghĩ lại càng thấy đáng thương cho người phụ nữ khi phải diễn kịch cả trong đêm tân hôn.

Nhưng bây giờ ngẫm lại thấy lần “lừa đảo” đó cũng đáng giá, chúng tôi luôn sống trong hoà thuận, hạnh phúc.

CHUYỆN ÁY CỦA MỘT KẺ LÃNG TỬ

Người kể: Trần Đồng, nam, 31 tuổi, Tổng giám đốc một công ty thương mại ở Bắc Kinh.

Nhật ký phỏng vấn: Tôi tới biệt thự của anh ta ở ngoại ô Bắc Kinh. Một khu vườn nhỏ, hoang dã, một căn nhà trang trí rất có phong cách. Mùa đông ở Bắc Kinh khô cằn, ngoài cửa sổ hầu như không có gì đáng nhìn. Anh ta rót mời tôi ly rượu anh đào rồi tự rót cho mình loại thức uống gì đó mà tôi không biết gọi tên.

Tôi là một kẻ lãng tử, một công tử phóng đảng rất đúng tiêu chuẩn. Trước đây như vậy, bây giờ lại càng vậy. Người không hiểu thì bảo rằng tôi là con cái của kẻ thuộc tầng lớp thượng lưu nên sẵn tiền chơi bời. Một nhận định sai lầm, rất lớn. Họ đâu hiểu rằng từ sau 16 tuổi tôi đã không chủ động chuyện trò với bố tôi nữa. Tôi hận ông bỏ rơi mẹ tôi, khi bà cần ông chăm sóc nhất.

Kể ra bố tôi cũng thật phóng đảng. Từ nhỏ đến lớn, tôi nghe không ít những thì thầm vụng trộm về thói trăng hoa của ông, trong đó có cả đứa bạn học cùng cấp III với tôi, trông rất đáng ghét. Một lần tôi quăng cặp sách của nó lên trên bục giảng, nó bèn chửi tôi là “thằng con của lão bố lưu manh”. Rồi nó hét âm trước lớp rằng bố tôi chuyên lừa lọc, gạ gẫm phụ nữ. Bấm trợn, bố lão như tôi mà cũng không mặt mũi nào phản ứng lại. Vài ngày sau, có cảm giác bạn học đều thâm thì chỉ trở sau lưng tôi, đúng là mất mặt. Bố đưa con gái đó quen với bố tôi. Tôi đoán đó là những điều nó nghe lỏm được.

Có một ông bố như vậy thật xấu hổ. Lớn khôn lên, tôi gặp vài người phụ nữ từng có quan hệ với bố tôi, kể cả người đang là vợ ông bây giờ. Tôi thấy những kẻ đó về nhan sắc, cốt cách đều không thể bì được với mẹ tôi. Họ rất dung tục, tầm thường. Vì thế tôi càng khinh bố tôi hơn.

Điều đáng tự hào là trong suốt quá trình trưởng thành, không hề có bất cứ chuyện gì tôi phải nhờ vả vào quyền lực hay uy danh của ông bố ấy. Bất luận là thi đại học, tìm việc khi ra trường hay kinh doanh như hiện nay tôi đều tự lực. Tôi tốt nghiệp một trường đại học nổi tiếng, hiện đang làm chủ một công ty thương mại tiếng tăm... Đó chính là thành tựu của bàn tay khối óc kẻ làm đàn ông như tôi. Đương nhiên, tôi càng tự hào hơn là đã chăm sóc mẹ tôi rất tốt, giúp bà có một cuộc sống không những đầy đủ mà còn sang trọng, được mọi người kính nể.

Nhưng tôi không hạnh phúc, vì cuộc sống riêng tư lại rất loạn xị, mặc dù tôi không hút thuốc, không uống rượu, cũng không cả cờ bạc hoặc gái điếm. Song tôi lại là gã đàn ông khét tiếng trong tình trường. Không thể đếm chính xác số phụ nữ đã lên giường với tôi, nhưng ít nhất cũng không dưới hàng chục. Trong thời đại này, với một gã đàn ông có ngoại hình khá, lại có thành tựu về sự nghiệp như tôi thì việc đưa một phụ nữ lên giường chẳng có gì là khó khăn cả. Thực ra, phần lớn phụ nữ mà tôi quan hệ đều chủ động dâng hiến, nhưng đương nhiên, đối với dạng đàn bà như vậy, tôi chỉ... làm cho biết mà thôi. Bởi tôi không thể tôn trọng một phụ nữ để ngã vào tay đàn ông như họ. Tôi coi thường họ từ trong xương tủy. Tuy nhiên, điều này không liên quan gì tới việc tôi vẫn vô cùng cuồng nhiệt trên da thịt họ.

Tôi cũng gặp, nhưng rất hiếm, những người đàn ông nghiêm túc. Còn bạn bè xung quanh phần lớn đều giống tôi, bất kỳ cô gái nào tự tìm tới cũng không từ chối, chỉ cần không xấu quá là được. Chuyện mà cánh đàn ông thường bàn tán với nhau, xuôi ngược hồi lâu rồi cũng lại liên quan tới phụ nữ. Tôi thường nghe bọn họ khoe khoang, rồi thách đố nhau, xem kẻ nào ngủ được với gái nhiều hơn. Họ không chỉ so sánh về số lượng, mà còn về tuổi tác, xấu đẹp, thậm chí cả về to nhỏ của bộ ngực để rồi lẩm nhẩm to tiếng cãi vã. Thật đáng xấu hổ cho đàn ông.

Nhưng tôi dám khẳng định loại đàn ông này trong xã hội không nhiều. Một người phụ nữ, trừ gái điếm, khi đã tự nguyện lên giường với đàn ông thì không thể không có một chút rung động. Còn bọn đàn ông, chỉ cần có chút ý nghĩ tham lam, háms lả... là đủ *điều kiện* để hành sự. Thậm chí đôi khi đàn ông chẳng cần có tình cảm gì vẫn làm tình được với người phụ nữ bất kể họ tình cờ gặp hay quen biết đã lâu. Phải chăng đó chỉ là cái phần CON trong họ làm việc đó. Và đó chính là sự khác biệt giữa hai giới.

Đó cũng chính là nguyên nhân khiến tôi không định lấy vợ. Mà có lấy nhất định phải lấy bằng được một cô gái còn trinh trắng. Nhưng thời buổi bây giờ, tôi không tin còn có thể tìm gặp được cô gái đó nữa, trừ khi vào trường cấp I, chứ nữ sinh cấp II, cấp III bây giờ cũng khó đảm bảo còn trinh trắng, còn sinh viên đại học thì khỏi phải bàn.

Riêng với các nữ sinh viên tôi càng có quyền nói nhất, vì đã từng ngủ với *hơn* vài cô trong số họ. Những cô gái đó thật ngơ ngác, tới mức nức cười. Chỉ cần mời họ đi ăn vài bữa, mua tặng vài món quà, tất nhiên không rẻ quá song cũng không cần giá trị quá, kèm thêm vài câu nói êm tai, là họ tự nguyện và sốt sắng cởi bỏ quần áo luôn. Tôi nhớ có một nữ sinh còn hân hoan nói là được *kết bạn* với người đàn ông như tôi, cô ta sẽ học hỏi được nhiều hơn, nhận thức được nhiều hơn về xã hội, về con người... Đó là ấn tượng của tôi về các nữ sinh đại học. Tôi không nói tất cả, nhưng cũng nhiều không đếm xuể. Tuy nhiên, nói cho chính xác, thì tôi cũng có gặp được một số sinh viên rất *bảo thủ*, sống chết kiềms chế. Song cũng một phần do tôi nôn nóng, muốn *được việc* ngay. Nếu chịu khó dành thêm thời gian và tâm trí, nhẫn nại hơn, *tô son trát phấn* kỹ hơn, tôi tin kết quả sẽ khác.

Có thể nói, tôi sống càng phóng túng bao nhiêu thì càng mất đi lòng tin vào phụ nữ và hôn nhân bấy nhiêu. Nếu kết hôn để rồi cuối cùng cũng ly hôn, tôi thà ở vậy còn hơn. Nói thực là trong 3 năm trước khi quen biết Hàn Lệ, tôi cũng đã từng nghĩ đến hôn nhân, đã từng nghĩ sẽ sống một cuộc sống ổn định, nhưng cuối cùng chúng tôi vẫn không thể dắt tay nhau đi đến phòng cưới, mặc dù Hàn Lệ đã trao tặng tôi sự trinh trắng của nàng.

Tôi và Hàn Lệ quen nhau qua mạng. Ba năm trước, nàng là sinh viên cùng trường tôi, và trên mạng, nàng luôn gọi tôi là đại sư huynh. Mạng đúng là một thế giới ảo đẹp đẽ, bây giờ nhớ lại vẫn thấy rất đẹp, không hề có sự phán đoán về thể tục, không có ý nghĩ trục lợi, chỉ hoàn toàn dựa vào các con chữ mà từ xa lạ trở nên thân thiết. Đó là sự giao lưu của thế giới linh hồn. Con chữ khiến người ta trở nên tỉnh tại, tự nhiên, khoan dung và chân thực. Tôi và Hàn Lệ trò chuyện trên mạng đến nửa năm mới gặp nhau. Trong nửa năm đó, tôi rất ít ra ngoài chơi bời, xong việc công ty là về nhà lên mạng, đợi Hàn Lệ. Khi thấy nickname của nàng xuất hiện, lòng tôi như bừng sáng. Tôi nói không chút khoa trương, bởi sự thật là vậy. Trò chuyện với nàng, dù chỉ qua mạng, tôi vẫn thấy mình thay đổi từng ngày. Từ một người đàn ông chơi bời bồng trở nên không hề nghĩ đến chuyện nhăng nhit, bậy bạ. Cái tên Hàn Lệ vừa nghịch ngợm, lại vừa có cảm giác buồn, nên rất có sức thu hút.

Tôi nhớ rất rõ những ngày tháng tươi đẹp đó và tới giờ vẫn cho rằng đó là mối tình đầu của mình. Mặc dù trước kia đã từng ngủ ngê với vô số phụ nữ nhưng điều đó không hề ảnh hưởng tới sự mê đắm của tôi với Hàn Lệ.

Rồi chúng tôi gặp nhau. Nhan sắc nàng không như tôi hình dung, chủ yếu là khuôn mặt chẳng được cân đối lắm, thậm chí nhìn thoáng qua còn thấy là xấu. Thân hình nàng thì tạm được, nhưng nói chung, những thứ bề ngoài đó đều không quan trọng, vì tôi biết trong sâu thẳm linh hồn mình đã khắc ghi hình ảnh nàng, nên vẫn hết lòng yêu nàng. Và đó chính là cảm giác của tôi trong lần gặp gỡ đầu tiên. Hàn Lệ tạo cho tôi ấn tượng thân mật, gần gũi, như người vợ từ kiếp trước, kiếp này lại được trùng phùng. Còn Hàn Lệ, không biết lần đầu gặp tôi nàng có cảm giác gì ? Sau này hỏi lại, nàng đáp lúc đó rất kinh ngạc vì thấy tôi còn xuất sắc, chín chắn và hấp dẫn hơn tôi trên mạng nhiều.

Lần đầu gặp mặt, chúng tôi chỉ đơn giản ăn bữa cơm, nói vài chuyện thông thường. Chẳng hạn như

tôi hỏi về cuộc sống của nàng ở trường, nàng hỏi tôi về công việc, sở thích... Theo công thức tán gái trước đây của tôi thì sau khi ăn xong tôi sẽ tiếp nối bằng việc mời đi quán bar, hoặc đi dạo công viên, rồi tìm cơ hội để *xong việc*. Nhưng hôm đó, ăn xong, tôi đưa nàng về trường ngay. Trên đường đi, cả hai đều không nói gì nhiều. Hôm đó, dường như nàng cũng hơi căng thẳng.

Về nhà, tôi ngồi đàn ra, do dự mãi mới gọi điện đến ký túc xá hỏi nàng cảm thấy tôi ra sao. Nàng chỉ cười. Trước khi gác máy, nàng ngượng ngùng bảo tôi là một người đàn ông tốt. Lúc đó tôi rất vui, lập tức bày tỏ ý muốn kết bạn lâu dài, nàng vẫn chỉ cười, không biểu lộ gì, nhưng theo kinh nghiệm của tôi, nàng không phản đối.

Rồi sau đó, ngày nào cũng vậy, mỗi khi đi làm về là tôi lại đứng chờ nàng trước ký túc xá để cùng đi ăn., đi chơi phố, đi xem phim. Đột nhiên tôi có được một tình yêu nghiêm túc, trong sáng. Quả là từ sau khi quen Hàn Lệ, tôi không hề nghĩ tới bất kỳ người phụ nữ nào khác, kể cả khi xã giao công việc có được mời mọc, chiêu đãi mà không thể từ chối, tôi cũng chỉ vờ vịt làm trò rồi chuồn về.

Chúng tôi yêu nhau, rồi tôi cầu hôn Hàn Lệ. Nàng cười rồi nhận lời nhưng muốn để sau khi công ăn việc làm của nàng ổn định rồi hãy cưới. Tôi thấy cũng phải, dù sao nàng vẫn đang là sinh viên. Trước khi Hàn Lệ tốt nghiệp, chúng tôi vẫn luôn giữ gìn, ngoại trừ ôm hôn, tôi không hề làm gì sâu hơn, xa hơn. Tất nhiên không phải tôi không có đòi hỏi nhưng vì có gì chẳng biết, tôi cứ muốn để nàng tới đêm tân hôn. Kể ra cũng quái dị. Tôi từng phóng đảng như vậy mà nay lại có được những suy nghĩ cổ điển thế. Xem ra, ẩn sâu trong tôi vẫn là một người đàn ông truyền thống.

Hai năm trước, Hàn Lệ tốt nghiệp. Ngày nàng nhận bằng cũng là ngày tôi đeo vào tay nàng chiếc nhẫn đính hôn. Chúng tôi đều thấy ngọt ngào, và cùng đầy ắp hy vọng vào tương lai. Rồi chính buổi tối hôm đó, tôi và Hàn Lệ đã lần đầu tiên làm tình, hơn nữa lại do chính nàng chủ động, bảo đã đính hôn thì cũng khác gì kết hôn. Rồi lại bảo: “Việc đặc biệt cần phải làm trong ngày đặc biệt.” Đương nhiên là tôi rất vui.

Điều khiến tôi vui hơn, vui đến phát điên, là Hàn Lệ đã dâng tặng tôi đời con gái của nàng. Là đàn ông, tôi không khỏi tự hào về điều này. Đã nói từ trước, tôi là người rất coi trọng tiết trinh phụ nữ. Nếu cưới phải một “đàn bà” về làm vợ thì tôi sẽ luôn bị cảm giác không an toàn ám ảnh. Vậy nên tôi sẽ ứa nước mắt mà thề rằng sẽ yêu Hàn Lệ hết lòng, tuyệt đối từ bỏ cuộc sống bừa bãi trước kia. Trong đêm đó, Hàn Lệ trông rất đẹp, rất đoan trang, rất hiền thực. Đúng thế, người làm vợ tôi cần phải như vậy. Suốt đời tôi sẽ không quên cái đêm đó, mặc dù cảm giác hạnh phúc ấy chẳng bao lâu đã vỡ tan.

Trong trắng không hề có nghĩa là không hiểu biết gì về tình dục. Đó là một sai lầm lớn trong quan niệm của tôi. Không người đàn ông nào lại không coi trọng chuyện trinh tiết, song đàn ông còn phải biết coi trọng vấn đề phụ nữ có kinh nghiệm tình dục hay không. Và điều này còn quan trọng hơn nhiều, theo tôi. Trong cái đêm đính hôn đó, tôi phát hiện Hàn Lệ còn trinh trắng, nghĩa là theo tôi hiểu, nàng *phải* không có kinh nghiệm gì về tình dục.

Tới tận bây giờ, tôi vẫn khó mà tin nổi trước khi quen tôi, Hàn Lệ đã *từng* có cái kinh nghiệm đó. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, tôi cứ nghĩ đó là một cô gái truyền thống, bảo thủ, đầy e thẹn. Huống hồ nàng lại đã từng nói rằng tôi là người đàn ông đầu tiên, là mối tình đầu của nàng. Thì ra, đều là nói dối.

Nếu không phải là một người đàn ông có kinh nghiệm tình ái thì rất có thể cả đời này tôi sẽ phải sống trong sự dối trá của vợ. Sau đêm đính hôn đó, chúng tôi thường xuyên làm tình với nhau. Đôi lần, muốn mang lại cho cả hai cảm giác mới mẻ, sự phong phú, tôi bày cho nàng mấy cách chơi bời mà trước kia tôi được biết qua những phụ nữ hư hỏng. Ban đầu nàng không chịu, nhưng do tôi năn nỉ mãi, cuối cùng nàng cũng đành đồng ý. Nhưng khi nàng đang *chiều* tôi, đột nhiên trong tôi bỗng dâng lên cảm giác ghê tởm và phẫn nộ thấy nàng *chiều* quá thuần thực, quá giàu kinh nghiệm. Tôi không tin phụ nữ, nhất là nàng, lại có được cái tài năng *kỹ thuật* bẩm sinh này. Theo kinh nghiệm, tôi dám cá mười

ăn một rằng, trước đây nàng đã từng *chiều* thế này cho một (hay hai, ba ?) người đàn ông khác. Không kìm giữ nổi, tôi vùng phất dậy khiến Hàn Lệ ngã lăn ra. Nàng sợ hãi nhìn tôi, toàn thân run rẩy. Tôi hỏi có phải trước đây đã từng chiều kiểu này với người đàn ông khác ? Nhìn ánh mắt hung dữ và đầy ép buộc của tôi, nàng im lặng rất lâu rồi đáp ứng bảo là chưa từng.

Tôi tất nhiên không tin, vừa la hét chửi mắng vừa vẫn lớn tiếng căn vặn. Cuối cùng nàng phải nói ra sự thật.

Trước tôi, nàng đã yêu hai lần. Lần đầu ở cấp III, là một tình yêu học sinh, chẳng kể. Lần sau là khi nàng đang năm thứ hai đại học, hai bên đã làm mọi chuyện xác thịt với nhau, bằng mọi kiểu, miễn sao Hàn Lệ vẫn còn là con gái. Hàn Lệ còn dám kể nếu lúc đó người yêu nàng không cương quyết từ chối thì nàng cũng đã tự nguyện dâng hiến sự trong trắng cho anh ta rồi.

Tôi tát nàng mấy cái liền. Rồi tôi đẩy nàng lăn ra đường.

Sau đó, Hàn Lệ có tới tìm tôi mấy lần, xin tôi tha thứ, còn thề rằng thật lòng yêu tôi. Thì sao nào ? Liệu nàng có thể quên được tình yêu cũ không ? Tôi chẳng hề ham muốn sống dưới bóng một người đàn ông khác.

Có thể ai đó sẽ kêu rằng trước khi quen Hàn Lệ tôi phóng đảng như vậy thì làm gì có tư cách để chỉ trích ai ? Đúng vậy, tôi đã từng chơi bời, thậm chí có thể nói chơi bời rất hạ lưu, từng đùa giỡn không ít các thiếu nữ, nhưng trong lòng tôi không hề có bóng dáng tình cảm của quá khứ. Song với phụ nữ thì khác. Sau khi đã có ít nhiều kinh nghiệm về tình dục thì trong lòng họ luôn giữ lại một vị trí nhất định cho người đàn ông đã cùng họ trải qua chuyện đó, để khi buồn bã còn có cái mà nhớ nhung về...

Tôi không thể tha thứ cho Hàn Lệ, và thấy cũng nên chấm dứt, vì cái tình yêu mà tôi nâng niu này đã có bóng đen phủ lên. Có gắng níu kéo thì cũng có thể yên ấm một thời gian, nhưng chung cuộc thế nào cũng sinh chuyện. Biết chắc là vậy sao không chấm dứt luôn từ bây giờ, chả lẽ kết hôn rồi lại mang nhau ra toà ly hôn bởi một lý do đã biết trước ?

Nhưng sự việc không đơn giản vậy. Sau đó, từ Hàn Lệ, mẹ tôi biết chuyện chúng tôi bỏ nhau. Bà vốn rất hài lòng về nàng nên lập tức nổi cơn thịnh nộ với tôi, thậm chí còn nói nếu tôi quyết chí bỏ Hàn Lệ bà cũng sẽ cố tình cắt đứt tình mẹ con. Đúng là vô cùng khó xử ! Từ năm 16 tuổi tôi đã cùng mẹ dặt nhau bỏ nhà ra đi và suốt mười mấy năm qua luôn sống dựa vào nhau. Tôi làm sao dám cãi lời mẹ ? Nhưng giải thích thế nào để bà hiểu và chấp nhận lý do tôi đưa ra ? Và tôi có mặt mũi nào để thú thật lý do tôi tệ ấy ?

Cho nên khi mẹ hỏi vì sao bỏ Hàn Lệ, tôi chỉ có thể bịa ra một lý do bố mẹ Hàn Lệ không chấp nhận vì họ thấy tuổi tác của tôi quá cao. Mẹ tôi nghe xong cũng có phần bất bình, nói sẽ gặp bố mẹ nàng để nói cho ra nhẽ. Tôi vội can: “ Họ đã không thềm chấp nhận con thì mẹ quan tâm tới họ làm gì nữa.” Mẹ tôi im lặng khóc, ra đi.

Còn lại một mình, tôi thấy mình thật chẳng ra sao. Ngộ nhờ mẹ tôi vẫn tới gặp bố mẹ nàng thì sẽ lộ bịch biết chừng nào. Hôm đó, ngồi nghĩ lại mọi chuyện giữa tôi và Hàn Lệ, thì thật lòng mà nói, nàng đối với tôi, và cả với mẹ tôi, đều rất tốt, có thể thấy rõ nàng đã thật lòng yêu tôi. Trừ chuyện quá khứ ra, nàng chưa từng làm điều gì có lỗi, liệu chúng tôi có thể chung sống hạnh phúc lâu dài không?

Suy nghĩ mãi, cuối cùng tôi quyết định cho Hàn Lệ một cơ hội. Thực ra là cho tôi mới đúng, vì tôi đâu muốn mất nàng? Nghe tôi nói qua điện thoại, nàng vừa khóc vừa cười.

Nhưng tôi đã không thể thắng nổi mình. Đúng là đâu phải cứ muốn là được. Mặc dù biết là cần bỏ qua quá khứ của nàng, cần khoan dung hơn nhưng cuối cùng tôi vẫn không cách nào làm nổi, nhất là khi ân ái với nàng, lần nào tôi cũng nảy ra những ý nghĩ xuân tóc, kiểu như Cô ấy có từng *bóc lửa* thế này với người đàn ông khác không? Tiếp đó, trong đầu tôi lập tức xuất hiện một loạt những tưởng tượng đau lòng, khôn khổ. Cứ như thế, rồi một ngày tôi phát hiện khả năng tình dục của mình có vấn đề, nói thẳng ra là nhiều khi tôi bất lực.

Lo lắng và tức giận, tôi thử với người đàn bà khác, thì lại thấy mình vẫn *ngon lành* như ngày nào. Song khi về với Hàn Lệ thì vấn đề lại xuất hiện. Tất nhiên không phải lần nào cũng tồi tệ vậy, nhưng chỉ cần như vậy là không ổn với một người đàn ông, đừng nói với chính tôi. Nó dẫn theo những biến đổi về tâm lý, tính nết, thì dụ như tôi trở nên rất hung dữ với nàng, cứ như nàng là nơi để tôi trút mọi giận dữ vào đó. Nhưng tôi cũng không nhẫn tâm từ bỏ nàng. Về mặt tình cảm, hai chúng tôi vẫn yêu nhau. Nhưng về thể xác, chúng tôi không có sự hoà hợp. Giờ đây, tôi lại là kẻ phóng đảng như trước, thậm chí còn hơn, vì tôi tìm đến cả gái điếm. Nhưng khi quan hệ với họ tôi lại hay nhớ tới Hàn Lệ, tới mối tình đau thương của tôi và nàng.

Đó là chân dung tôi hiện nay, một bi kịch.

ĐỪNG ĐEM TRINH TRẮNG RA DỌA TÔI

Người kể: Vương Đào, nam, 33 tuổi, phóng viên một tờ báo ở Bắc Kinh.

Nhật ký phỏng vấn: Tôi chưa gặp được người mà tôi muốn phỏng vấn. Nửa tháng sau, tôi nhận được một lá thư điện tử do anh ấy gửi đến. Anh tự viết câu chuyện của mình.

Nếu như được (hay phải?) kết hôn một lần nữa, tôi sẽ không lấy chuyện vị hôn thê còn hay không còn trinh trắng ra làm tiêu chuẩn lựa chọn. Cuộc hôn nhân trước đây thất bại đã dạy tôi rằng chỉ có tình yêu thật sự mới có hạnh phúc, những điều kiện khác đều chỉ có giá trị xem xét, rút ra bài học mà thôi.

Từ một người đàn ông mạnh mẽ tự tin, tràn trề sức sống, tôi trở thành kẻ cô độc, kẻ thất bại trong hôn nhân. Trong những năm tháng sau này, người mà tôi tự nguyện mất nhiều thời gian nhưng nhớ nhất lại là Văn Hi, cùng với mối tình không đáng được gọi là tình yêu giữa chúng tôi. Còn nhớ một năm trước, cuộc hôn nhân dài 6 năm đến phát chán giữa tôi và cô vợ Lưu Lâm đã trở nên giả tạo và nực cười đến lố bịch. Và trớ trêu là cả 2 người phụ nữ này đều ban tặng sự trinh trắng của họ cho tôi.

Bảy năm trước, tôi quen Văn Hi ở một quán bar. Cô là nhân viên phục vụ tại đó. Lần đầu tiên nhìn thấy Văn Hi tôi đã bị gương mặt cô hút hồn, vì thế tôi thường tới quán đó một mình, không phải để uống, mà chỉ để được ngắm cô. Lúc đó tôi đâu nghĩ cô lại sẽ trở thành *người đàn bà đầu tiên* của đời mình. Do là khách quen nên tôi cũng dần thân với Văn Hi và được biết cô là sinh viên Học viện Ngoại ngữ, tới đây làm thuê không phải để kiếm tiền mà để tìm gặp và kết thân với người nước ngoài rồi tìm đường xuất ngoại. Khi nói ra điều đấy tôi thấy cô rất chân thành. Tôi thích tính nết Văn Hi, mặc dù cô không che giấu sự coi trọng cuộc sống vật chất của mình. Tôi là người đàn ông thích sống trung thực và truyền thống. Những phụ nữ mà tôi đã từng tiếp xúc thật hiếm ai giống như Văn Hi. Tôi chìm đắm trong tình cảm ngưỡng mộ chen lẫn chút yêu đương rụt rè.

Nhưng tôi đâu ngờ được... Một tối, quán bar đang lúc vắng khách, khi tôi bước vào thì thấy Văn Hi và ông chủ đang cãi nhau âm ỉ, hình như là chuyện tiền nong gì đấy. Rồi tôi nghe ông chủ quát: “Không muốn làm thì rút!” Văn Hi đáp: “Không làm cũng được, nhưng phải trả hết lương ngay bây giờ vì đến tiền xe đi về trường tôi cũng không có.” Ông chủ nhếch mồm: “Có gan đánh khách hàng mà không có gan đi bộ về trường ư?”. Rồi ông ta lại nói sẽ không trả cho cô một xu lương nào. Văn Hi dù sao cũng chỉ là cô gái yếu ớt, trước gã đàn ông lưu manh như vậy đành phải khóc mà quay đi. Khi bắt gặp cái nhìn thương cảm của tôi, Văn Hi lau nước mắt bước đến.

Trước đó, chúng tôi đã trở thành bạn bè thân thiết, không chuyện gì mà không kể cho nhau nghe. Tôi bèn gọi cho cô ly nước ngọt và đưa cho một tờ giấy. Cô vừa lau nước mắt vừa chửi lão chủ quán. Rồi cô cười với tôi mà bảo hôm nay quả là ngày đen đủi, nào ngồi trên xe buýt bị móc mất ví tiền, nào tới quán làm thì một gã khách háo sắc đụng tay chạm chân sờ soạng, nào cô vừa tát cho hắn một cái thì không ngờ bị hắn tát lại hai, rồi lại bị ông chủ mắng là đắc tội với vị khách quan trọng, đuổi việc luôn... Tôi cười và an ủi rằng, xảy ra nhiều chuyện không may như vậy, chắc hẳn tiếp theo sẽ là chuyện tốt cả, ông trời nào nhẫn tâm bắt những cô gái xinh đẹp như cô phải chịu oan ức. Văn Hi cười, hỏi tôi sao đột nhiên trở nên hóm hỉnh? Thấy cô cười, lòng tôi nhẹ nhõm đi nhiều. Sau đó, Văn Hi đột ngột hỏi, với vẻ không tự nhiên, rằng có thể cho cô ngủ nhờ một đêm ở nhà tôi không? Tôi lặng đi một lát, không ngờ cô đưa ra câu hỏi đó, thậm chí tôi còn nghi ngờ tai mình nghe nhầm. “Đến chỗ tôi ngủ sao?”. Tôi hỏi lại. Văn Hi gật đầu, ỉu xiu, bảo tôi không muốn thì thôi. Lẽ nào tôi lại không cơ chứ?

Nghe tôi hăng hái giải thích thái độ vừa rồi, Văn Hi chạm cốc với tôi tỏ lòng cảm ơn.

Lúc đó ở Bắc Kinh, tôi thuê căn hộ nhỏ gồm một phòng khách, một phòng ngủ, điều kiện cũng không được tốt lắm. Nhưng Văn Hi bảo còn gấp mười điều kiện trong ký túc xá của cô. Đêm đó Văn Hi nằm ngủ trên giường còn tôi ngủ ở xalông phòng khách. Trước khi ngủ, tôi làm mấy món ăn. Văn Hi uống với tôi chút rượu và chúng tôi trò chuyện rất nhiều. Văn Hi kể gia đình cô sống tại một thị trấn nhỏ ở miền Nam, kinh tế không khá lắm, vì thế sau khi lên đại học, cô đã tự nhủ với mình sau này nhất định phải kiếm thật nhiều tiền để đền bù cho cha mẹ. Chuyện này tôi có thể hiểu được. Rất nhiều cô gái sở dĩ có khát vọng vật chất mạnh mẽ phần lớn đều do hoàn cảnh kinh tế quá khó khăn. Sau đó, Văn Hi còn kể cho tôi nghe chuyện yêu đương của cô mà bây giờ tôi không còn nhớ rõ lắm, chỉ nhớ cô đã yêu khoảng mấy người và toàn là cô bỏ người ta, đều với lý do họ không thật lòng với cô. Văn Hi nói cô không hề tính toán nhưng nếu lấy chồng thì phải là một người giàu có, chứ không nhất thiết phải yêu hay không.

Nghe Văn Hi kể về những người đàn ông khác, tôi thấy không vui, có lẽ vì đã có tình cảm với cô. Nhưng tôi biết giữa tôi và Văn Hi sẽ không xảy ra chuyện gì, vì tôi quá bình thường, lại không có tiền, không có tí hấp dẫn nào, cùng lắm chỉ được coi là một người đàn ông tốt bụng mà thôi. Cho nên đêm đó không hề xảy ra chuyện gì mặc dù chúng tôi cùng ở một nhà.

Hôm sau tôi đi làm. Trước khi đi, Văn Hi còn đang ngủ. Chiều trở về, tôi thấy căn phòng đã thay đổi, gọn gàng hơn rất nhiều. Cô đã giúp tôi quét nhà, giặt quần áo. Điều này khiến tôi bất ngờ vì biết Văn Hi vốn rất lười. Rồi tôi nhìn thấy mấy dòng chữ cảm ơn của cô để lại trên mặt bàn vì tính, còn dặn dò tôi nên chú ý vệ sinh, đừng dồn quần áo bẩn thành một đống không chịu giặt. Đọc xong, tôi bật cười, lòng cảm thấy ấm áp.

Tối hôm sau, tôi nhận được điện thoại của Văn Hi, giọng rất trẻ con, đáng yêu và nghịch ngợm. Cô bảo muốn khoe với tôi cái tin cô mới nhận được. Đó là thông báo nhập học của một trường đại học ở Mỹ. Ba tháng sau, tốt nghiệp đại học, cô có thể đi Mỹ học tiếp. Tôi cười: “Tối qua chẳng phải đã nói rồi sao. Chuyện rủi ro qua rồi thì chuyện tốt lành ắt phải tới.” Cô cũng cười mà đáp: “Đúng, đúng!”. Rồi như để tỏ lòng cảm ơn, trước khi lên đường, cô nhất định phải mời tôi ăn một bữa. Tôi cười mà nhận lời nhưng lòng không khỏi nhói đau vì chỉ ba tháng nữa thôi người tôi thầm yêu trộm nhớ sẽ đi xa, và sẽ chẳng bao giờ tôi được gặp lại.

Không ngờ ba ngày sau tôi đã gặp Văn Hi.

Tối đó, tôi đang xem tivi, bỗng nghe có tiếng gõ cửa. Mở ra, tôi thấy Văn Hi mặt hoen đầy nước mắt, lại có vẻ như đang say, khắp người toàn mùi rượu. Cô vừa bước vào đã nôn ngay ra sàn. Tôi hỏi đã xảy ra chuyện gì, cô không đáp. Tôi dìu cô lên giường rồi lại ra xalông nằm. Bỗng nghe tiếng cô gọi, Tôi đi vào phòng, thì ra cô đang nói mê. Tôi chỉ biết ngồi bên cạnh nhìn cô ngủ. Đột nhiên cô vùng dậy ôm chầm lấy tôi, khóc mà nói rằng không muốn đi Mỹ, chỉ muốn sống cùng tôi. Tôi thất kinh, lẽ nào.... Và không dám tin đó là sự thật. Văn Hi ôm tôi rất chặt, nước mắt cô thấm đầm áo tôi, bảo tôi là người đàn ông tốt nhất mà cô gặp được, tốt hết như ông bố cô. Ba năm trước, ông đã qua đời.

Tới giờ, tôi vẫn không hiểu Văn Hi thích tôi ở điểm nào. Tôi không đẹp trai, không nhiều tiền, lại cũng không khéo dỗ dành phụ nữ. Nhưng tới giờ tôi vẫn tin rằng cô thật lòng thích tôi, mặc dù có thể đó chưa phải tình yêu. Càng khiến tôi khó tin hơn là Văn Hi đã tặng tôi đêm đầu tiên của cô. Nhiều năm qua, tôi vẫn tự vấn mình tại sao Văn Hi lại làm như vậy?

Hôm đó Văn Hi nằm trong lòng tôi, khóc rất lâu, bảo biết thừa tôi đã thích cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, và tới quán bar cũng chỉ vì muốn được nhìn thấy cô. Tôi không phủ nhận. Rồi cô hỏi tôi có muốn làm tình với cô không? Tôi không biết phải trả lời ra sao. Tất nhiên là tôi muốn, nhưng sao bất ngờ thế?

Tôi mới nghĩ vậy chứ chưa kịp trả lời, Văn Hi đã cởi bỏ hết quần áo, nồng nhiệt vượt ve khắp

người tôi. Nào tôi đã có chút *vốn liếng* gì về chuyện này. Như nhận ra, Văn Hi hỏi: “Trước đây đã từng... chưa?”. Tôi bảo đây là lần đầu tiên, cô khóc, lắp bắp nói rằng rất cảm động. Tối đó, Văn Hi đem theo nước mắt vào giấc ngủ. Còn tôi thì thức chong chong ôm người tình, cánh tay được cô gói đầu lên tê cứng mà không muốn rút ra.

Hôm sau, tôi vẫn đi làm như bình thường, khi Văn Hi còn đang ngủ. Trở về, tôi lại thấy căn phòng không những được quét dọn sạch sẽ hẳn, quần áo bẩn được giặt mà trên bàn còn bày mấy món ăn, xem ra nấu nướng cũng không đến nỗi. Khi bước vào phòng ngủ, tôi giật mình thấy trên vải trải giường có vết máu.

Trên bàn máy vi tính, tôi thấy chữ Văn Hi để lại:

Rất xin lỗi, em không có nhiều thời gian giúp anh giặt ga trải giường, đó là dấu vết trinh trắng em tặng anh. Em biết nhất định anh sẽ bắt ngờ. Dạng con gái như em lẽ nào vẫn còn trinh trắng? Nhưng điều đó không quan trọng nữa, vì ngày mai em đi Mỹ rồi. Tha lỗi cho em đã lừa anh. Không phải em sang đó du học, mà là lấy chồng, một người Mỹ. Có lẽ em sẽ không quay về đâu. Chúng ta cũng không có dịp nào được gặp nhau nữa. Anh hãy cố gắng tự chăm sóc mình, nhớ chăm giặt quần áo. Thức ăn trên bàn, anh đặt lại cho nóng. Có hợp khẩu vị anh không? Đây là lần đầu tiên em làm cơm cho đàn ông ăn, trừ bố em ra. Tạm biệt anh, người đàn ông của em!

Đọc xong, tôi nặng nề ngã vật ra giường, không tài nào hiểu nổi tất cả những cái này là có nghĩa lý gì. Tôi tới trường cô học nhưng không tìm được Văn Hi, cách nào cũng không tìm ra nổi. Cô lại không cho tôi số điện thoại. Bảy năm rồi, tôi không biết tin tức gì về cô ấy. Mỗi tình đầu của tôi, người đàn bà đầu tiên của tôi, đã vụt hiện vụt biến trong cuộc đời tôi như vậy đó.

Chỉ đến khi đã từng trải tôi mới hiểu tại sao hồi đó Văn Hi lại làm thế. Cô đã không muốn đem cái *đêm đầu tiên* quý giá của người con gái cho ông chồng Mỹ mà cô không mấy yêu kia. Và tôi không thể không khâm phục cô, cho tất cả mà không mưu cầu gì, không đòi báo đáp gì. Phụ nữ như vậy rất hiếm. Còn lại phần lớn đều giống như Lưu Lâm vợ tôi, lúc nào cũng gào lên: “Tôi đã cho anh tất cả, anh nhất định phải yêu tôi, phải có trách nhiệm với tôi.” Cái tất cả mà cô ấy nói cũng chính là cái *đêm đầu tiên* đó.

Lưu Lâm là đồng nghiệp của tôi, một phụ nữ rất bình thường. Cô ấy nói đã thích tôi ngay từ hôm đầu tiên tôi được phân tới toà báo này làm việc, thậm chí dần dà mê mẩn tôi đến mất cả lý trí. Còn tôi lúc đó không ghét cũng chẳng thích gì Lưu Lâm, nói chung ít để ý tới.

Sau khi Văn Hi ra đi, một thời gian dài tôi chìm trong phiền não. Không chỉ vì cuộc sống mất đi một cái đẹp, một cảm giác rung động mà còn thêm vào biết bao tiếc nuối, đau thương vì tôi không tìm lại được cô. Rồi tôi thành nghiện quán bar, cứ hết giờ làm là tới đó, vừa mượn rượu giải sầu, vừa để lưu luyến lại không khí trước đây, bởi dù sao tôi và Văn Hi cũng quen nhau ở một chỗ tương tự.

Nếu chiều hôm đó tôi không đem theo Lưu Lâm thì có lẽ đã chẳng phải chịu cuộc hôn nhân đau khổ này. Lưu Lâm tuy không có gì hấp dẫn nhưng tính tình được cái mềm mỏng. Hôm đó cô ta bỗng nói muốn đi uống cùng, và tôi đã không phản đối. Có một cô gái hầu bạn tất nhiên là hay hơn một mình, huống hồ dung mạo Lưu Lâm cũng không đến nỗi nào.

Kể ra cũng lạ, khi đi ngang quán bar mà tôi và Văn Hi đã quen nhau, Lưu Lâm cứ kéo tay tiến vào, bảo quán này rất đặc biệt, nên vào cho biết. Từ khi Văn Hi ra đi, tôi không còn tới đây nữa, vì không muốn nhìn lại cảnh cũ mà chạnh lòng. Quán vẫn như xưa, nhân viên vẫn là các cô gái trẻ trung, ưa nhìn, và tề nhất vẫn là lão chủ cũ. Thấy tôi, ông ta vội vã tới chào hỏi, song nhớ lại lúc ông ta quyết tiền lương của Văn Hi, tôi lại sôi lên sùng sục. Không biết Văn Hi bây giờ ở đâu, có con chưa...? Đột nhiên trong đầu loé lên câu hỏi ấy, lại thấy ngậm ngùi.

Hôm đó tôi uống nhiều hơn bình thường, và nói rất ít. Và tôi say, đến mức Lưu Lâm dìu về đến cửa

nhà, ngay cả chìa khoá tôi cũng không móc ra nổi. Cuối cùng vẫn là Lưu Lâm giúp tôi mở cửa. Tất nhiên là tôi còn nôn ra đầy sàn nhà. Lưu Lâm vội giúp tôi lau chùi dọn dẹp, tìm quần áo sạch cho tôi thay và hỏi vì sao tôi lại uống nhiều như thế. Tôi không đáp. Cô ta dìu tôi lên giường, lấy khăn lau mặt ướt áp lên trán tôi, và đột nhiên tôi ôm chầm lấy Lưu Lâm. Cô ta có chống cự không, tôi không nhớ nữa, nhưng tôi nhớ mình có hôn cô ta, nhớ khi cởi quần áo cô ta ra đã bị cự tuyệt, còn bị cô ta lớn tiếng trách mắng, nhưng tôi chẳng thêm để ý, cứ dùng sức đè cô ta xuống giường.

Chỉ đến khi Lưu Lâm hét lên một tiếng xé tai, tôi mới choàng tỉnh. Nhìn thân hình loã lồ cùng dáng vẻ đau đớn của cô ta, tôi sợ quá, lặn đi lặn lại những lời xin lỗi, nhưng khi nhìn thấy *dấu vết* trên tấm ga giường thì tôi biết rằng lời xin lỗi đó chẳng có tác dụng gì.

“Tôi còn là con gái, anh sẽ phải gánh trách nhiệm.” Đó là câu nói đầu tiên của Lưu Lâm mà khi tỉnh rượu tôi được nghe, song còn chưa kịp ân hận tôi đã ngã lăn ra ngủ tiếp. Chỉ đến hôm sau, tỉnh dậy, tôi mới nhận thức được tội lỗi đó và thấy không có lý do gì để trốn tránh trách nhiệm của mình, bất luận lúc đó Lưu Lâm có là con gái hay là đàn bà.

Vì thế, hôm sau các đồng nghiệp được nhìn thấy Lưu Lâm cầm tay tôi bước vào cơ quan và dùng ánh mắt kiêu ngạo tuyên bố rằng chúng tôi đã yêu nhau. Không biết lúc đó trông tôi thế nào, nhất định phải nực cười lắm.

Tôi và Lưu Lâm yêu nhau như vậy đấy. Kể từ đó, Lưu Lâm như biến thành một con người khác, ghê gớm và vô lý hết sức. Khi tôi không thuận theo điều gì, cô ấy luôn nói: “Em đã cho anh sự trinh trắng của em, anh phải nghe em.” Câu nói có tác dụng hơn thanh bảo kiếm, chỉ cần nghe cô ta nói vậy, tôi lập tức im re. Đúng thế, trên thế gian này, còn thứ gì quý giá hơn trinh tiết của phụ nữ cơ chứ.

Rồi tôi làm một việc mà các đồng nghiệp cho rằng rất bình thường, là điều đương nhiên phải làm: kết hôn với Lưu Lâm, rồi đẻ ra một đứa con, theo đúng kế hoạch của cô ấy.

Nói thật, trong nhiều năm qua, tôi luôn cố gắng yêu vợ tôi, nhưng đã hoàn toàn thất bại. Điều khiến tôi không thể chịu đựng nổi là mỗi lần, dù oan uổng, ám ức với ai hoặc thấy tôi không tốt với mình, thì Lưu Lâm đều coi là vì đã trao tôi sự trinh trắng đó mà cô phải chịu vậy. Tôi nghe nhiều đến phát chán, phát ghê tởm. Nếu nói vì chuyện đó mà tôi phải gánh trách nhiệm thì không phải là tôi đã gánh bằng cách kết hôn với cô rồi sao?

Phải thừa nhận một điều rằng Lưu Lâm rất yêu tôi, nhưng đó là thứ tình yêu chiếm đoạt. Cô ấy không cho phép tôi được quan hệ với bất kỳ phụ nữ nào, cũng không cho tôi đi uống rượu với bạn bè vào buổi tối, chỉ luôn muốn tôi ở bên cô. Lưu Lâm đã không thể hiểu thế nào là tình yêu, cũng không hiểu được phải làm sao để trở thành người vợ tốt. Cô ta rất lười, hiếm khi dọn dẹp nhà cửa, cũng không biết trang điểm thế nào cho có sức sống một tí, sáng sủa một tí. Tệ nữa là cũng không biết làm sao để thoả mãn nhu cầu của chồng trong chuyện gối chăn. Nói thẳng ra, cô ta luôn nghĩ rằng vì đã cho tôi cái *lần đầu tiên* ấy, nên được quyền tác oai tác quái với tôi. Thật là nực cười! Hồi đầu tôi còn nhường nhịn nhưng sau thì quát mắng, thậm chí còn đánh cô ta nữa. Tôi là phóng viên, cũng được coi là người có chút văn hoá, biết đánh vợ là không tốt nhưng không thể không đánh được. Sau khi có con, tôi rất hiếm khi sinh hoạt vợ chồng, và nổi chán ghét vợ ngày càng tăng.

Vì con, tôi cố kéo dài mãi mới đề nghị ly hôn. Cô ta nhất định không chịu, còn thề rằng sẽ thay đổi, nhưng sau đó vẫn vậy. Tháng Chín năm ngoái, toà án cho chúng tôi chia tay.

Đó chính là cuộc hôn nhân nực cười của tôi. Tôi không biết những phụ nữ như vợ cũ của tôi có nhiều hay không nhưng tôi biết có nhiều cô gái cũng rất coi trọng chuyện trinh tiết. Họ cho rằng đã cho đàn ông cái *lần đầu tiên* của mình thì có nghĩa mình đã hy sinh một cái gì rất to lớn, bèn lấy đó là lý do đòi đền đáp. Nhưng theo tôi, bất luận đàn ông hay phụ nữ cũng không nên quá coi trọng chuyện đó. Không có tình cảm tốt đẹp thì nghĩa là chẳng có gì với nhau.

KHÔNG TÌNH YÊU, TÔI ĐÁNH MẮT MÌNH

Người kể: Mã Giai, nữ, 22 tuổi, sinh viên một trường đại học ở Bắc Kinh.

Nhật ký phỏng vấn: Tôi và Mã Giai ở Tiễn Cự hát karaoke 2 tiếng đồng hồ. Sau đó, cô chỉ cần nửa tiếng đã kể hết câu chuyện của mình. Một cô gái rất thẳng thắn.

Nói thật, *lần đầu tiên* của tôi rất thảm hại, mỗi lần nhớ lại đều thấy mình rất đáng thương.

Tôi năm nay 22 tuổi, đang là sinh viên năm thứ ba. Nói thế nào nhỉ? Tôi cảm thấy mình là người đứng giữa phái tân tiến và phái bảo thủ. Tôi có thể lý giải và thông cảm được rất nhiều chuyện, chẳng hạn như chuyện tình một đêm, tình yêu trên mạng... nhưng tôi không thích hoặc không thể bắt chước họ.

Thực ra cũng không phải do tôi kiêu ngạo gì, chỉ do chưa gặp được người tôi có thể yêu.

Để được tự do, tôi thuê nhà ngoại trú, chung với 3 cô bạn khác. Bốn cô gái sinh viên tuổi đôi mươi, song chỉ có mình tôi còn là trinh nữ. Nói thật, sống cùng “họ”, tôi luôn cảm thấy phải chịu một áp lực, một cảm giác áp lực kỳ lạ. Nói ra thì buồn cười, những gì ba người bạn họ nói hay làm thường ảnh hưởng tới tâm trạng tôi.

Vương Nghệ và tôi là bạn cùng lớp từ thời cấp III. Lúc đó Vương Nghệ đã thân thiết với một bạn nam trong lớp, cứ hai ngày lại nhận được một thư tình. Có lúc Vương Nghệ còn đem thư ra đọc cho tôi nghe một vài đoạn, như để tôi chung hưởng hạnh phúc của nó, khiến tôi không khỏi ghen tị.

Tôi còn nhớ một lần Vương Nghệ và bạn trai cãi nhau, bạn kia tức khí nhảy từ tầng ba xuống đất, gãy chân, chấn động khắp trường. Tôi đưa Vương Nghệ, nước mắt như mưa, tới nhà thăm bạn trai. Khi đến nơi, tôi rất biết điều, bèn kiếm cớ đi ngay, còn Vương Nghệ thì ở lại tới quá nửa đêm mới về. Hôm sau Vương Nghệ nói với tôi là muốn lấy anh ta, muốn yêu anh ta suốt đời. Tôi còn nhớ điệu bộ của nó lúc đó: mắt nhìn xa xăm, miệng cười chum chim, lời nói quả cảm, dường như chỉ sau một đêm đã trải qua vô vàn chuyện. Tôi đoán chắc hẳn từ cái đêm đó Vương Nghệ đã không còn là trinh nữ.

Nhưng chỉ ba tháng sau khi thất thân, Vương Nghệ và người yêu đã bỏ nhau. “Chúng ta vẫn chưa đủ chín chắn”, bạn trai Vương Nghệ buông một câu như vậy, điệu bộ còn dễ dãi hơn là vứt bỏ quần áo cũ. Chẳng bao lâu, anh ta đã có một cô gái còn *nông nàn* hơn Vương Nghệ.

Cuối cùng một hôm, Vương Nghệ nhốt mình trong phòng, lấy dao cứa ba nhát vào mạch máu cổ tay. Khi bà mẹ phát hiện, máu đã lênh láng ra tận cửa, phải nằm bẹp trên giường bệnh mất ba tháng, may mà còn sống. Thời gian dần trôi, Vương Nghệ như một con côn trùng lột xác sống dậy, đôi mắt trở nên linh hoạt hơn, thậm chí còn chớp qua đảo lại như sương mùa thu đầy tình tứ, xem ra rất vui vẻ. Chỉ đôi khi vết sẹo cũ mới ngura ngúra.

Một cô bạn cùng phòng khác tên Tiết Nam, rất đơn giản. Khi thịnh hành băng vệ sinh bằng bông, cô ấy mua về dùng. Khi người ta nói con gái dùng băng vệ sinh bằng bông là không tốt, cô ta thay ngay. Khi thịnh hành đánh môi màu tím, đánh móng tay màu đen, dù đang đi học, cô ấy vụng trộm áp dụng. Rồi đọc trên tờ tạp chí nào đó nói rằng cách đó đã lỗi mốt, cô ấy lại trang điểm thành thiếu nữ ngây thơ. Mỗi khi có ca sĩ ngôi sao nào tới biểu diễn ở sân vận động là y như cô ấy thức đêm xếp hàng mua vé, vào xem thì thế nào cũng hò hét khản cổ. Khi nhận được lá thư tình đầu tiên, Tiết Nam vừa run rẩy ngọt ngào vừa hoảng sợ. Rồi là trang điểm kỹ lưỡng để tới những góc tối om hẹn hò với người yêu. Tôi đoán, nếu anh bạn trai kia hô hào hiến thân vì tình yêu thì có chết Tiết Nam cũng hưởng ứng cho dù chính cô ấy cũng không rõ mình có yêu anh ta hay không. Luôn luôn không có chủ kiến, Tiết Nam kể rằng, sau khi xem chưa hết nửa cuốn phim khiêu dâm ở nhà người yêu, cô ấy đã không còn là con gái.

Một cô bạn khác nữa tên là Trần Hoan thì kể với tôi rằng không nhớ được mình thành đàn bà từ lúc nào và người đàn ông giúp cô làm việc đó tên là gì. Cô ấy nói chỉ nhớ là mọi việc xảy ra sau khi nhày nhót điên cuồng và uống cho tới say mềm... Không thể nhớ nổi hình dạng gã đó ra sao, nhưng nhớ rõ rằng lúc đó rất đau.

Sống chung với ba cô này nói chung mọi thứ đều tốt, chỉ một điều ngại là *duy nhất tôi còn trong trắng*. Song tôi không ngại gì mà không dám nói với các cô ấy rằng tôi sẽ không ngốc nghếch như vậy, sẽ không dễ dàng đem sự trong trắng của mình trao bừa phứa cho bất kỳ gã đàn ông nào mà tôi không yêu, không tin tưởng.

Thí dụ, tôi sẽ không nửa đêm nửa hôm một mình dưới mưa đứng ở đầu đường chờ bạn trai, cũng không chỉ vì gã bạn trai nào đó mà tự nhốt mình trong phòng rồi bật gas lên vào một buổi chiều nào đó. Tôi cũng sẽ không ôm gối khóc lóc hoặc miêng ngậm thuốc lá, tay vác dao sùng sục khắp phòng. Tôi chỉ thích ngồi trên chiếc xalông mềm mại trong phòng khách, thoải mái tựa vào lưng ghế, dưới chân còn kê thêm chiếc ghế con. Và tôi sẽ mở hết cửa sổ cho ánh sáng rực rỡ ôm ấp khắp người.

Tôi luôn nghĩ tính tình mình lạnh nhạt, không hứng thú chuyện làm tình. Nhưng có một lần tôi và Trần Hoan cãi nhau, rất hăng, khi tôi chửi cô ấy là “đồ con gái không biết xấu hổ”. Trần Hoan bèn chống nạnh mà cười lớn mắng lại rằng “đồ gái trinh già không ai thèm”. Nghe vậy, tôi bực đến phát khóc. Thật mất mặt quá, bởi vì hoá ra người “hư hỏng” lại là tôi ư? Còn Trần Hoan thì đang cười vui thế kia?

Đêm đó, tôi tự thề với mình rằng không thể tiếp tục cuộc đời trinh nữ nữa. Song đến khi nghĩ cách phải “vứt bỏ” nó thế nào thì tôi chịu, vì thời gian đó tôi không hề có tình cảm với chàng trai nào.

Nhưng từ hôm đó, tâm tính tôi bắt đầu *biến cải*, ngày nào cũng để ý xem xét cơ thể mình. Nó đẹp, tôi biết thế, và đám bạn gái cùng phòng vẫn chả ao ước được có eo có ngực như tôi sao? Rồi cả thế giới, trong mắt tôi, như đều đã bị tước bỏ hết quần áo. Nhìn đám đàn ông đi lại trên đường, người nào người nấy vẻ ngoài sáng láng, mặt mũi nghiêm nghị, tôi cứ không khỏi nghĩ thầm: đám kia, sau khi cởi hết quần áo, nhất định sẽ là một hình ảnh khác hẳn. Trời ơi, chính lúc đó tôi mới phát hiện ra rằng mình đã thay đổi ghê gớm. Cần phải gọi thế nào nhỉ? Ý thức về tình dục đã thức tỉnh chăng? Tôi cũng không rõ nữa.

Ngày trước, khi còn học đại học, tâm trạng tôi cũng cô đơn và na ná giống cô gái trong mẩu truyện này, nhưng không đến nỗi bức xúc như vậy. Thấy bạn bè ở trường cứ “sống thử” rồi đau khổ vì bị phụ tình, hoặc những cô gái tỉnh lẻ mới lên thành phố đã học đòi theo chúng bạn ăn diện se sua, tìm người yêu theo phong trào cho bằng chị bằng em... Nghĩ bọn họ sao mà khờ khạo và ngốc nghếch thế? Toàn chạy theo những thứ phù phiếm. Mình thì không có người yêu, tối nằm nhà xem tivi trong khi bạn bè cùng phòng đi chơi với bạn trai. Nhưng hoàn toàn không thấy tủi thân, đơn giản chỉ vì thích được một mình thanh thản, vô tư, không vướng bận tình yêu “tình báo” gì cả. Tưởng quãng đời sinh viên sẽ trôi qua êm ả như vậy. Ai ngờ..

Rồi tôi leo lên ô tô buýt. Tài xế là phụ nữ, tính tình nóng nảy khó chịu. Khi đi qua bà ta, tôi lại nghĩ, tối qua làm tình với chồng, không biết tính nết có dịu dàng hơn không?

Hôm đó, tôi cô đơn trong chiếc xe buýt, hai tay quàng trước ngực, cảm thấy ánh mắt đàn ông xung quanh thật gian xảo. Họ nhòm ra ngoài cửa sổ, thường thức những tấm quảng cáo lớn bên đường, dán chặt mắt vào bộ ngực đồ sộ của các nữ minh tinh, trong đầu đầy ắp những ý tưởng đồi bại. Theo tôi, đàn ông không thích các cô gái trinh trắng, mà chỉ ưa dạng phụ nữ khiêu gợi, phóng túng. Chẳng biết khi nằm trên người phụ nữ họ sẽ biểu hiện ra sao?

Tôi lao bừa xuống một trạm dừng. Khi băng qua tiệm áo cưới gần đó tôi thấy một đôi uyên ương đang chỉ chỉ trỏ trỏ, lại thầm nghĩ cô gái kia còn trinh không nhỉ? Còn thì sao, không còn thì sao?

Và tôi cảm thấy trinh tiết của phụ nữ quá mỏng manh, rất dễ thương tổn. Nói thật, nó khiến tôi

khiếp sợ.

Chẳng hạn như khi chạy, nhảy, đá bóng... cái *vật cản* đó đều có thể vô tình hư hỏng.

Chẳng hạn như dưới gốc cây buổi tối, rất có thể bị người khác cưỡng hiếp.

Chẳng hạn như khi uống rượu với bạn trai, trong cốc rượu có thể đã bị bỏ thuốc ngủ.

Chẳng hạn như nhẹ dạ tin vào những lời đường mật của gã nào đó, kết quả bị lừa gạt.

Tôi cứ điên rồ vừa đi vừa nghĩ ngợi linh tinh vậy, không mua quần áo cũng chẳng sắm mỹ phẩm. Cuối cùng tôi bỗng rẽ vào cửa hàng bán dụng cụ tình dục, nhìn ngấm tĩ mĩ những thứ bày trong đó. Cuối cùng tôi mua một hộp bao cao su. Bây giờ nghĩ lại mới thấy hành vi của tôi hôm đó thật bất bình thường.

Tối đó, tôi như tiện chân, rẽ vào một quán bar bên đường, khi còn chưa từng biết quán bar là như thế nào. Quán này nhỏ, có mỗi một gã trai nào đó đang ngồi. Vì không biết nên gọi đồ uống gì, lại sợ bị cười, nên tôi gọi bữa lon coca. Không ngờ, vừa nghe thấy tôi gọi vậy, gã kia quay đầu nhìn tôi như nhìn sinh vật lạ. Có lẽ những ai tới bar đều phải gọi bia hoặc rượu? Rồi gã lại gần tôi, lễ phép hỏi có thể ngồi chung bàn? Tim đập thình thịch, tôi gật đầu, không thốt nổi câu nào. Khi gã ngồi xuống, đối diện, tôi mới thấy gã rất đẹp trai, có một ngoại hình mà tôi hằng ưa thích.

Sau đó, chúng tôi trò chuyện. Nói những gì, tôi không nhớ nữa, vì tôi chỉ nghĩ, khi làm tình chẳng biết mặt mũi, người ngắm gã có khác lắm không? Sau đó tôi lại nghĩ chẳng hiểu có phải vì muốn làm tình với tôi nên gã mới đến làm quen? Thì ra tôi đã hằng ao ước được làm tình? Đó là lần đầu tiên trong suốt hai mươi hai năm qua tôi có ao ước đó.

Rồi gã ta gọi rượu mời tôi, và tôi uống. Vào khoảng 10 giờ hơn kém gì đó, gã hỏi tôi có muốn về nhà gã chơi không. Tôi nhận lời không chút do dự, thấy mình như vẫn còn đầy ắp chờ đợi.

Nhà không rộng lắm nhưng khá ngăn nắp, lại phảng phất mùi thơm gì đó, còn cụ thể bày biện gì tôi không nhớ nữa, vì vừa bước vào nhà, tôi đã bị gã hôn ngẫu nhiên. Rằng tôi va đập lập cập vì đây là lần đầu tiên tôi hôn. Trước đó, cầm tay con trai cũng chưa.

Rồi gã lần cởi quần áo tôi, chậm chạp, như thăm dò, tôi cũng không cự tuyệt, như là đang chờ đợi vậy. Đúng thế, lúc đó tôi chỉ cảm thấy thoải mái. Còn gã lại như rất căng thẳng, người đầm đìa mồ hôi. Rồi cả hai đều không còn gì trên người, ngoài da thịt. Gã vuốt ve, hôn hít cơ thể tôi, tôi ghì chặt gã.

Rồi gã nằm lên trên tôi, dùng đôi chân gã dang rộng đội chân tôi ra. Tôi chỉ vừa nghĩ chứ chưa kịp nói gì, rằng đây là lần đầu tiên của mình, thì đột nhiên một cơn đau dữ dội ập đến buộc tôi phải thét lên. Gã ta sợ quá, không dám động cựa gì, vội hỏi tôi bị làm sao. Tôi đau quá, không thốt ra lời. Rồi gã thấy trên ga giường có dấu vết khác lạ. Tôi cũng thấy - Một vết nhỏ.

Gã ta bỗng trở nên đáng sợ, gắt gỏng hỏi thế là sao, trên người có vết thương gì sao không nói, nếu không tại sao lại có vết máu? Tôi nói đây là lần đầu tiên của tôi thì chuyện ra máu có gì lạ? Gã ta tức điên, nhìn tôi như nhìn vật thể lạ rồi mắng tôi là đồ thần kinh.

Tôi vặn lại, thần kinh ở điểm nào? Gã nói lần đầu tiên sao không báo trước, cứ để mặc đứa con trai làm gì thì làm. Tôi vặn lại gái còn trinh thì không có quyền làm tình sao? Gã không thèm nghe, cứ nhìn tôi đầy nghi ngờ, bảo rằng không thích bị phụ nữ đeo bám, cũng không thích bị gánh chịu trách nhiệm. Tôi cười, nào ai định bắt anh chịu cái trách nhiệm gì đâu? Lúc đó, thực sự tôi không còn thấy thoải mái gì nữa, chỉ nghĩ gã ta trông thì không đến nỗi nào, sao thoát cái lại trở nên đáng ghét vậy?

Sự việc sau đó còn hài hước hơn nhiều. Gã ta hỏi phải chăng tôi đã yêu gã? Câu hỏi ấy thốt ra từ người đàn ông lần đầu tiên gặp mặt, tôi phải trả lời ra sao? Đương nhiên là tôi có cảm tình với gã, nhưng còn cái gì là tình yêu? Thật ra tôi cũng đâu có rõ. Tôi đáp không yêu, chỉ thích thôi. Ai ngờ gã lại nói, đừng nên yêu, tôi có người yêu rồi. Tôi nói, thì sao nào? Thực ra trong lòng tôi nghĩ, việc gã đã hay chưa có người yêu thì liên quan gì đến mình? Không ngờ gã lại hoảng hốt giải thích thêm, là đang quan hệ với người yêu rất tốt. Tôi nghĩ, quan hệ tốt thì sao còn làm tình với tôi? Mọi đàn ông đều

vậy ư?

Tôi chỉ muốn bỏ đi nhưng vì vẫn đang còn đau nên đành hỏi tới nay tôi có thể ngủ lại đây không, rồi còn cẩn thận nói thêm lý do. Gã lặng lẽ nhìn tôi rồi đáp, tốt nhất đừng ngủ lại vì có thể người yêu gã sẽ tới.

Cuối cùng tôi nhịn đau đi về. Gã tiễn tôi ra đường. Khi đã bước đi, tôi còn quay lại nhìn gã, rất kỹ, vì muốn ghi nhớ lại. Dù sao gã cũng là *người đàn ông đầu tiên* của tôi.

Vừa về tới nhà, ba cô bạn cùng phòng đồng loạt nhận ra ngay. Họ thật lợi hại, tất cả đều hỏi tôi có phải đã *trao gửi* rồi không? Sao họ đoán được điều đó, đến bây giờ tôi vẫn không hiểu nổi. Có điều cả ba đối với tôi đều rất tốt, rất chăm sóc tôi, giúp tôi pha nước ấm để làm vệ sinh, dúi tôi lên giường, mắc màn đắp chăn cho tôi. Lúc ra khỏi phòng, Trần Hoan còn cười: “Tốt quá, phòng ta bây giờ không còn nàng trinh nữ nào nữa.”

TÔI MUỐN KIÊN TRÌ LÀM TRINH NỮ

Người kể: Hồ Đan, nữ, 22 tuổi, sinh viên một trường đại học danh tiếng ở Bắc Kinh.

Nhật ký phỏng vấn: Trong một quán cà phê cạnh trường đại học Sư phạm Bắc Kinh, Hồ Đan ngồi chờ tôi từ lúc nào chẳng biết. Vừa gặp nhau tôi đã vụt nghĩ, lạ trời, hy vọng cuộc phỏng vấn này sẽ không thành công. Cô ấy nom trong sáng và ngây thơ như thế, không nên có quá nhiều chuyện xảy ra với cô ấy.

Nhìn bề ngoài, tôi giống như *típ* con gái hiện đại, nhưng đó chỉ là bề ngoài mà thôi. Thực ra tôi rất bảo thủ, nhất là về vấn đề tình dục hay trinh tiết. Tôi là cô gái còn trong trắng, mặc dù đã từng *tiếp xúc thân mật* với vài người đàn ông, bởi cứ đúng vào lúc nóng bỏng nhất, tôi lại vùng thoát khỏi cái *hành động cuối cùng*. Thực ra, làm vậy cũng rất khó chịu, và đôi khi còn tiếc nữa, song tôi luôn tâm niệm rằng mọi cô gái cần giữ bằng được sự trong trắng của thân xác mình cho tới đêm tân hôn. Tại sao nghĩ vậy, tôi thực lòng không biết. Có lẽ đó là quan niệm bẩm sinh của phụ nữ Trung Quốc.

Người yêu đầu tiên mà tôi nhưng nhớ vô kể là Cửu Đông, hiện đang ở Mỹ. Lâu lắm rồi chúng tôi không liên lạc gì với nhau.

Tôi và Cửu Đông quen nhau đến nay đã được bốn năm, thì ba năm đầu chỉ là bạn học cấp III. Chúng tôi cùng đi chơi, đi xem, trò chuyện tâm đắc, và tôi thường thấy mình có *một đôi hời* khá là mãnh liệt với anh song nói cho chính xác, đó không phải là ham muốn làm tình mà chỉ là một khát vọng mơ hồ về cái đẹp thần bí đang bị ẩn giấu.

Cửu Đông nom đẹp trai và tuấn tú, hồi ở trường có nhiều cô theo đuổi. Tới năm học cuối thì anh ngỏ lời yêu, và tôi chấp nhận. Nhưng lúc đó anh lại đang ở Mỹ mất rồi. Sau khi tốt nghiệp, bố mẹ gửi anh sang đó du học. Còn tôi vẫn ở trong nước. Và hai đứa dùng e-mail tỏ tình với nhau. Cửu Đông bảo khi còn là bạn học đã thích tôi, nhưng không dám nói, vì sợ tôi từ chối. Lại do tôi luôn giả vờ không thích anh nên anh mới đi.

Hè năm ngoái, anh về một lần. Tuy chúng tôi đã là bạn 3 năm nhưng do chỉ là bạn học, chẳng kể. Một năm sau đó thì toàn dùng e-mail để tỏ tình và duy trì tình cảm, cũng chẳng tính nốt. Nên khi Cửu Đông xuất hiện bằng xương bằng thịt bên cạnh, đột nhiên tôi có cảm giác kỳ lạ, nhìn anh mà cứ thấy không thật là anh.

Chúng tôi từ nhỏ đều là những đứa trẻ nề nếp, gia giáo, và khi đi học cũng vậy. Tôi có cảm giác mình luôn *bài trừ* mạnh mẽ hai cái từ *yêu nhau*, luôn không muốn thừa nhận mình đã yêu hoặc đã có người yêu mình.

Sau khi Cửu Đông về nước, quan hệ của chúng tôi phát triển nhanh đến kinh ngạc. Lâu nay tôi cứ tưởng khi chúng tôi đã nói với nhau *Anh yêu em* hay *Em yêu anh* hẳn phải là sự kiện ghê lắm, mũi đỏ bừng, tim đập loạn xạ. Ấy thế mà chúng tôi đã...

Tuần thứ nhất chúng tôi chỉ dắt nhau đi một số nơi như thư viện, hàng ăn, quán trà... Tuần tiếp theo, trong công viên, Cửu Đông đã hôn tôi. Đó là nụ hôn đầu tiên của hai đứa. Trước đây tôi luôn cho rằng hôn hít thật mất vệ sinh, vì tôi rất ghét nước bọt. Khi “bị” anh hôn tôi chỉ nghĩ: “Trời, sao lại thế này? Sao tôi lại để yên thế này? Anh ấy dám đưa lưỡi vào miệng tôi ư? Phải làm sao bây giờ?”

Lưỡi rất mềm, đúng là nước bọt mà cảm giác lại chẳng phải là nước bọt, lại giống như một thứ nước quả nào đó, dính dính, thơm tho. Thêm nữa, tay anh lại cứ dưng chạm vào ngực tôi, gợi cho tôi cảm giác tò mò thích thú. Tôi nghĩ, cuối cùng mình đã làm cái việc mà ai nấy đều phải làm, tuy cũng là

một việc chẳng hay ho gì.

Thoạt đầu tôi cứ nghĩ chỉ cần hôn nhau một hai lần là đủ, không ngờ mấy ngày sau đó anh vẫn cứ hôn, rồi lại đòi hôn, hôn mãi không thôi. Vì ban ngày tôi phải đi học nên chúng tôi thường gặp nhau vào buổi tối. Từ sau khi đã hôn nhau, anh không chịu đi thư viện hay vào tiệm ăn với tôi nữa, chỉ toàn đòi đi công viên.

Vì hôn nhau nhiều, tôi không còn cảm giác đê mê như một hai lần đầu nữa. Bờ vì thực ra chỉ là miệng đối miệng để lừa được lưỡi vào mồm nhau mà thôi, chẳng khác gì mấy khi ta ăn lưỡi lợn luộc, đúng không? Nhưng vì Cửu Đông đã thích hôn đến vậy thì tôi vẫn phải chiều. Tôi chỉ thích thú cái cảm giác khi chia tay, đã nói Tạm biệt và quay người đi, đột nhiên bị anh kéo lại để ôm hôn ngẫu nhiên. Cảm giác đó thật tuyệt diệu, giống hệt như thời khắc sinh-ly-tử-biệt trên phim. Lúc đó tôi cố hết sức để tư thế được toàn mỹ, lưng hơi ưỡn ra sau, thả lỏng bờ vai thật tự nhiên, tóc xoã tung...

Ba ngày sau, chẳng hiểu ngớ ngẩn thế nào mà tôi bỗng theo Cửu Đông về nhà. Bố mẹ anh đi vắng cả. Anh vừa hôn vừa nóng nảy cởi quần áo tôi. Sau đó anh bảo xúc động quá, người cứ run bần bật. Nhưng tôi không thấy vậy, chỉ thấy anh thật đàn, có cái khuy áo lót phụ nữ mà loay hoay mãi không cởi được. Cuối cùng tôi phải giúp. Nhưng vừa giúp xong tôi đã ân hận, thấy mình thật trơ trẽn. Song chẳng lẽ cửa tự cởi ra lại tự mặc ngay vào?

Tuy chẳng còn manh vải nào trên người tôi vẫn không chịu để anh *đi tới cùng*. Thấy tôi kiên quyết vậy, anh bỏ vào tắm, rồi kêu đói. Phiên quá đi mất, thế là phải trở dậy, phải mặc quần áo rồi lại phải vào bếp. Tôi tìm được ít thức ăn thừa trong tủ lạnh bèn cho vào nồi đun nóng lên, mùi vị cũng tạm được. Có điều ít quá, hai đứa đánh vèo cái đã ăn hết.

Rồi tôi đòi đi chơi phố. Anh đồng ý. Lúc ra đến cửa, bỗng dừng cái, anh lại ôm hôn tôi. Tiếp đó tôi lại bị đẩy vào giường, và lại phải lên gân lên cốt chống lại để giữ bằng được đời con gái.

Sau lần đó, mỗi khi gặp gỡ, trừ khi bận ăn uống, chúng tôi còn mỗi việc nằm ôm nhau. Trước đây nghiêm túc là thế, ngay cả ngón tay út cũng chưa từng chạm nhau, vậy mà bây giờ, chỉ trong hai tuần rưỡi ngắn ngủi, đã trần truồng mà ghi mà quắp lấy nhau rồi. Tuy vẫn chưa đi tới *buớc cuối cùng* song tôi thấy nó chẳng ra cái nền nếp hay gia giáo gì mà tôi từng được dạy dỗ và đang giữ gìn. Hết lần này đến lần khác tôi nhắc nhở mình, nào rất nguy hiểm, nào đi ngược với truyền thống đạo đức, nào sẽ bị nhà trường đuổi học... để rồi tôi vẫn giúp Cửu Đông cởi chiếc móc cài áo lót ra.

Có điều đáng nói ở đây là trong thời gian đó, vấn đề mang tính học thuật duy nhất mà chúng tôi bàn cãi chính là chuyện gái trinh và trai tân. Cả hai đều *khiêm nhường* mà tự đánh giá rằng mình ngoan, mình trong sáng, mình tôn trọng truyền thống... cả hai đều là mối tình đầu, lại đã yêu nhau tới 4 năm liên tục... Song thực tế thì 3 năm đầu là vô ích, một năm sau là lãng phí, tình yêu thực sự chỉ có trong hai tuần rưỡi qua.

Cửu Đông tự nhận mình là trai tân? Để chọc tức anh, tôi bảo không quan tâm trai tân hay cựu, không cần biết người làm tình với mình tư cách đạo đức ra sao, miễn là nhiều kinh nghiệm. Cửu Đông tức lắm song chẳng biết đáp sao, bởi anh không nói dối. Tôi lại hỏi dù sao anh cũng đang tự hào là trai tân, sao bỗng dưng muốn làm chuyện này mà không đợi đến đêm tân hôn? Anh vẫn không đáp gì.

Nhưng tôi vẫn phải cảm ơn Cửu Đông vì anh đã luôn biết kiềm chế để không xảy ra cái chuyện tôi không muốn xảy ra kia. Tất nhiên tôi biết anh khổ sở lắm, và sự chịu đựng ấy khiến tôi xúc động. Tôi không là người bảo thủ, còn anh thì sao? Trước đây tôi không tin rằng vào hoàn cảnh đó, thời khắc đó, đàn ông có thể chế ngự được mình, để gìn giữ cái gọi là sự trinh trắng cho một cô gái. Và tôi thán phục ý chí của anh. Rồi tôi lại nghĩ, nếu anh thực sự và dai dẳng yêu cầu liệu tôi có lắc đầu mãi được không? Kết luận là được, bởi vì tôi chỉ nghĩ đến tôi, bởi vì không muốn mất đi cái tiếng là *trong trắng đến ngày cưới*.

Có lúc tôi thấy mình vừa ích kỷ vừa thật vô vị. Trong trắng như vậy phỏng có ý nghĩa gì ? Nằm ôm nhau không quần áo thế này cũng vẫn được coi là còn trong trắng ư ?

Trong lúc ngổn ngang bao duy tính, tôi vẫn ý thức được rằng mình đang là một cô gái ngoan, một sinh viên khá, đang theo học tại một trường đại học danh tiếng, được tiếp thu một nền giáo dục vừa truyền thống vừa hiện đại, vân vân...

Một tháng sau, Cửu Đông trở lại Mỹ. Trước khi lên máy bay anh vẫn nói yêu tôi. Và tôi biết anh thực lòng. Khi ôm hôn anh tôi phát hiện mặt mình ướt đầm. Đó chính là nước mắt anh. Anh phải quay lại Mỹ, còn tôi vẫn ở lại Trung Quốc, tiếp tục con đường học hành của tôi, tiếp tục yêu quê hương tôi. Có vẻ tất cả đều đã trở nên quá muộn. Tôi muốn nói lời yêu anh, nhưng liệu tôi có yêu được theo đúng nghĩa yêu không ?

Sau khi anh đi, tôi sa sút tinh thần một thời gian dài, cuối cùng tìm được cách trút bầu tâm sự trên mạng. Hôm quen Kỳ Vĩ qua chat, tâm trạng tôi rất tệ. May mà anh biết cách nói lấy lòng và đầy hài hước khiến tôi có cảm tình ngay. Thế là chúng tôi tiếp xúc với nhau ngày càng nhiều trên mạng.

Khi đó tôi đang đại học năm thứ hai, việc học cũng không bận lắm nên hầu như ngày nào cũng lên mạng. Tôi kể cho Kỳ Vĩ nghe chuyện mình và Cửu Đông. Nghe xong, anh hỏi ngay tôi còn con gái hay không, tôi đáp đương nhiên còn. Xem ra anh cũng coi trọng chuyện đó. Chẳng lẽ đàn ông đều vậy sao, tôi thật sự thấy nghi ngại. Sau đó, cũng trên mạng, tôi còn gặp không ít chàng trai hỏi câu này, khiến tôi ngày càng coi trọng tấm thân trinh trắng của mình. Tôi bụng bảo dạ, bọn họ càng coi trọng thì càng không thể *cho họ* trước khi kết hôn được, nhất thiết là phải để dành cho chồng mình.

Sau ba tuần trò chuyện trên mạng, tôi và Kỳ Vĩ gặp nhau. Vẫn rất có cảm tình, thậm chí còn hơn cả khi ở trên mạng. Kỳ Vĩ khoảng bao mười tuổi, là phóng viên ảnh của một tạp chí thời gian. Anh vừa hài hước cừa chín chắn, lại còn rất hợp mắt và sạch sẽ đến không ngờ. Đúng vậy, từ trước tới giờ, tôi chưa hề dùng hai từ “sạch sẽ” để nói về một người đàn ông, nhưng Kỳ Vĩ quả thật là thế, không chỉ ngoại hình và quần áo của anh khiến cho người ta luôn có cảm giác mới mẻ mà vì anh luôn giữ được vẻ tươi tắn mà vẫn không làm mất đi sự phóng khoáng. Sau hơn 3 tháng phải lòng nhau, anh không hề động tới người tôi ngoài nụ hôn thoáng qua. Anh hôn mềm mại, sạch sẽ, không thô lỗ và đầy nước bọt như Cửu Đông. Tôi rất ghét nước bọt, không hiểu vì sao.

Hôm đầu tiên gặp mặt, chúng tôi đi xem phim, sau đó đi dạo dưới ánh hoàng hôn trên đường Trường An. Đúng rồi, ngay từ lần đầu gặp gỡ chúng tôi đã nắm tay nhau.

Sau đó Kỳ Vĩ thường tới trường tìm tôi, cùng tôi ăn cơm, đánh cầu lông, còn mang cả máy ảnh đến chụp tôi nữa, và ảnh rất đẹp, đẹp hơn người thật nhiều, ai xem cũng phải nói vậy. Không nhớ ai đã nói câu *Trong con mắt người yêu, bạn luôn là người xinh đẹp nhất*. Có lẽ đó là nguyên nhân?

Nhưng con người đâu phải thần thánh, ai cũng có, không nhiều thì ít, những đòi hỏi trần tục. Những ngày sau đó, chúng tôi tiếp xúc thân mật hơn. Và cũng vì chuyện này mà chúng tôi phải chia tay.

Kỳ Vĩ đòi được làm tình với tôi mạnh mẽ và dai dẳng hơn Cửu Đông nhiều. Còn tôi, tuy yêu anh nhưng vẫn quyết tâm giữ nguyên tắc *trinh trắng đến ngày cưới* của mình. Thoạt đầu anh ta nói không cần *đi vào nhau*, chỉ hôn hít, vuốt ve cũng đủ nhưng sau đó lại nói rằng tôi không dâng tặng anh tấm thân trinh trắng tức là không yêu anh, hoặc có lúc lại phàn nàn nhin mãi chịu không nổi. Tóm lại khi đàn ông muốn làm tình họ luôn kiếm đủ mọi lý do.

Một đêm tôi ngủ ở nhà anh. Hôm đó, tôi rất mệt, chỉ muốn được yên thân mà ngủ cho ngon. Lại đúng cái hôm không biết Kỳ Vĩ bị kích động gì mà đòi làm tình ghê gớm chưa từng thấy. Hai bên thậm chí đã đánh nhau, và đúng là đánh nhau thật sự. Thoạt đầu tôi cũng nghĩ chỉ là đùa, không ngờ sau đó Kỳ Vĩ vừa quát vừa mắng vừa căm tức nhìn tôi: “Đừng vờ nữa. Càng gín giữ lại càng chứng tỏ lòng cô có điều gì mờ ám. Nhất định là sợ tôi biết cô không còn trong trắng thì sẽ không cần tới cô nữa.” Trời đất, cái logic kỳ cục gì vậy? Tôi mắng lại, rồi biến thành chửi nhau. Rồi Kỳ Vĩ đánh tôi, rồi tôi tát lại.

Rồi tôi khóc suốt con đường về, lòng đầy âm ức.

Chỉ vậy mà tôi và Kỳ Vĩ chia tay.

Giờ đây, tôi đâm ra sợ phải yêu. Đúng vậy, tôi thấy mình không tài nào hiểu nổi đàn ông. Dường như đầu óc họ chứa chất đầy những thứ gì đó khác hẳn phụ nữ. Không phải cứ dùng tình yêu và lòng tốt là có thể đổi lại được tình yêu và lòng tốt của họ. Nhưng dẫu vậy, tôi vẫn quyết gìn giữ tấm thân con gái cho ngày về nhà chồng, chẳng biết điều đó hợp lý hay không, chỉ cần biết tôi phải có nguyên tắc về chuyện ấy, và phải giữ nguyên tắc đến cùng.

TỪ TRINH TRẮNG ĐẾN THÁC LOẠN

Người kể: Trương Tĩnh, nữ, 24 tuổi, giám đốc, sống ở Bắc Kinh.

Nhật ký phỏng vấn: Cô ấy hút hết điều này đến điều khác. Xem ra hút thuốc chỉ có thể khiến cô ấy ngày một kiệt quệ chứ không để vơi bớt sâu đau hoặc để thoải mái, thư giãn.

Tôi là một cô gái hai tư tuổi, chính xác hơn thì phải nói là *đàn bà*. Nhớ lại chuyện cũ, tôi vẫn luyến tiếc cái thời còn trinh trắng. Sự trinh trắng như một vị thần bảo hộ, khiến người ta trong sáng và kiên định. Còn tôi giờ đây đã đánh mất chính mình trong cả tình dục lẫn tình yêu. Nói trắng ra, tôi là một người đàn bà phóng đảng. Nếu cha mẹ tôi biết được tình trạng thật sự của con gái ông bà bây giờ, nhất định sẽ rất đau khổ. Bởi vì từ nhỏ, ngay trong sách vở, tôi đã hiểu được tình yêu là đẹp đẽ, lại cũng hiểu được trinh tiết là thứ vô cùng quý giá của người phụ nữ. Tuy không bao giờ mẹ nói thẳng ra với tôi về chuyện này nhưng từ những câu chuyện của bà với người khác đã khiến tôi hiểu rằng sự trinh trắng rất đáng được tôn trọng, giữ gìn và tôi luôn cho rằng cái *lần đầu tiên* là phải dâng tặng cho người mình gọi là chồng, chí ít cũng là chồng tương lai. Nhưng tôi đã không thực hiện nổi điều đó, rồi trở thành người đàn bà sa đoạ.

Hồi cuối cấp III, một chàng trai xuất sắc của trường rất thích tôi, và tôi cũng dần dần phải lòng anh ấy, nảy sinh một tình cảm vừa mơ hồ vừa ít nhiều có tính thói quen. Thật sự là khi đó tôi chưa dám yêu. Từ nhỏ tôi đã bị bố mẹ quản rất chặt. Tôi vào cấp III, ông bà thường xuyên dặn tôi không được yêu đương khi còn đang học hành, vì thế, khi nhận được tấm thiệp tỏ tình của anh tôi đã đỏ bừng mặt, tim đập loạn xạ hồi lâu, lập tức viết thư từ chối. Trong thư, tôi mượn cớ phải lo thi cử, chờ sau đó hãy nói đến chuyện này. Tuy vậy, tôi vẫn âm thầm quan tâm đến anh, cho tới khi chúng tôi đều trúng tuyển.

Vào đại học không được bao lâu thì anh điện thoại tới, nói như khoe rằng đã có người yêu, là nữ sinh học trên anh một khoá. Tôi nói lời chúc mừng anh, nhưng trong lòng nén chịu nỗi đau khôn tả, hận mình không đủ dũng khí để nói thật ý mình, dù biết chỉ cần nói thật ra là anh sẽ quay về với tôi. Linh cảm báo tôi vậy.

Nghỉ hè năm thứ nhất, trong một ngày anh tới thăm, tôi đã tặng nụ hôn đầu đời cho anh. Hôm đó cuối cùng tôi cũng nói ra được tình yêu vẫn giấu kín trong lòng. Nhưng khi anh nói sẽ chia tay người yêu để quay lại thì tôi vội kiên quyết từ chối. Vẫn là cự tuyệt, vẫn là đè nén, có lẽ đó chính là số phận tình yêu của tôi và anh. Tôi không thể vì hạnh phúc của mình mà làm tổn thương đến người con gái đang yêu khác. Cô ấy còn yêu anh hơn cả tôi, mặc dù anh lại yêu tôi nhiều hơn yêu cô ấy. Ba năm tiếp theo, tôi từ chối tất cả các cuộc gặp gỡ với người khác giới. Vốn cực đoan, tôi luôn tự nhủ với lòng rằng nhất định sẽ tìm được người chồng tốt và trong đêm tân hôn sẽ trao anh sự trinh trắng của mình.

Tốt nghiệp đại học, tôi tìm được việc làm tại một công ty có danh tiếng ở Bắc Kinh. Bắt đầu từ nhân viên của bộ phận trị sự, nay tôi đã được thăng lên chức giám đốc ngay tại bộ phận đó. Thời gian thử việc thật vất vả nhưng thành tích của tôi rất tốt, ngoại hình và năng lực giao tiếp của tôi cũng được xếp vào nhóm dẫn đầu. Nghĩa là trong công việc thì tôi có thể dốc hết tâm trí. Nhưng đi làm về, tôi luôn thấy cô đơn.

Trong một lần, ngẫu nhiên, một đồng nghiệp nam đã lọt vào mắt tôi. Đó là mẫu đàn ông mà tôi thích. Anh ta có gương mặt trẻ trung và nụ cười rạng rỡ. Lần đầu tiên gặp nhau tôi đã có cảm giác hai bên nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó, thuộc về tình cảm. Rồi chúng tôi đến với nhau, rất nhanh. Trước

khi tới Bắc Kinh, anh ta đã từng ba năm sống một mình tại một thành phố nhỏ. Khi ấy tôi chưa hề có chút kinh nghiệm xã hội nào nên cũng không để ý tới chuyện ba năm độc thân của anh ta mang ý nghĩa gì. Giờ đây thì tôi chẳng dại gì mà tin tưởng vào những người đàn ông sống “lang thang” và cô độc hàng năm trời như thế nữa. Ở bên họ, khó mà có được cảm giác an toàn.

Nhưng cái đầu óc chưa từng trải của tôi lúc đó chỉ nghĩ được rằng anh ta hẳn rất khổ cực suốt ba năm cô độc ấy, thật đáng thương! Tuy bề ngoài nho nhã nhưng tính nết anh ta thật thô lỗ như dân đầu đường xó chợ, luôn nhồi nhét cho tôi cái quan niệm yêu là cần phải *cho tất cả và nhận tất cả*, và thường đưa ra lời giải thích cho lý do không hề có dự định lấy vợ. Anh ta còn cả quyết rằng đàn ông bây giờ chẳng hề chú trọng tới việc phụ nữ có còn trinh trắng hay không, nghĩa là hoàn toàn trái ngược với quan niệm xưa nay của gia đình tôi. Tôi bán tín bán nghi, vừa tiếp nhận lại vừa phản kháng.

Không rõ là để thuận lợi cho việc đi làm hay để có thêm cơ hội gặp gỡ, anh ta thuê một căn hộ khác, gần với công ty hơn. Buổi tối đầu tiên dọn tới, anh ta mời tôi sang thăm. Tôi đến, chỉ mong được ôm anh nằm ngủ bởi vẫn luôn chán ghét cảm giác lạnh lẽo khi ngủ một mình, song tôi không hề muốn đi xa hơn. Chỉ là ngủ chung, chỉ là ôm nhau ngủ, vậy thôi!!!

Nhưng anh thì không chỉ muốn như vậy, cứ đòi rồi lại đòi, đòi mãi. Tôi không thể chấp nhận. Rồi tình hình trở nên căng thẳng, song anh ta vẫn không dụ dỗ tôi. Tôi mừng thầm vì đã giữ được điều mình muốn.

Nửa tháng sau, anh ta đòi chia tay. Khi tôi hỏi nguyên nhân anh ta lạnh lùng bảo không muốn, và dù muốn cũng không thể tiếp tục với một cô gái *yêu đương bủn xỉn* như tôi, không dám trao tặng hết cho người yêu. Anh ta còn nói mỗi khi ở bên tôi rất khổ sở vì cứ phải kiềm chế. Quả thực, những thứ mà tôi đã cho anh đều chẳng đáng kể so với những gì mà một người yêu-điên-cuồng như anh ta chờ đợi và phải được đến đáp. Nhưng ngược lại, anh ta đã làm được gì cho người yêu, là tôi đây? Anh ta không định lấy tôi nhưng sao chẳng nói thêm sẽ có “kế hoạch” yêu tôi thế nào, yêu đến bao giờ... Giờ thì tôi đã hiểu anh ta kề cận bên tôi chỉ vì muốn xóa bỏ nỗi cô đơn, và... may ra thì được thỏa mãn dục vọng bằng thân xác tôi mà chẳng phải lấy tôi làm vợ. Nghĩa là anh ta sẽ chẳng mất gì, chẳng phải chịu trách nhiệm gì. Vậy tôi dại gì mà cho anh ta *tất cả*? Tôi nhận lời chia tay rất nhanh mặc dù trong khối không đau đớn.

Cũng may công việc bận bịu khiến tôi tạm quên được vết thương lòng. Nhưng trong những đêm cô đơn thanh vắng tôi vẫn âm ức khóc. Tôi yêu anh ta chân thành là thế mà lại nhận về kết quả này ư? Nghĩ lại thật buồn cười. Lúc đó, tôi còn định tự tử nữa.

Cuộc sống nhạt nhẽo ập đến với tôi. Gia đình chẳng có ai ở bên, bạn bè thân thiết thì tản mát cả, trong những ngày nghỉ, ngày lễ, tôi buồn tủi một mình, không ai tri âm tri kỷ. Hết giờ làm việc là về nhà nằm lì bởi chẳng có chỗ nào để đến. Rồi tôi học lên mạng, và điên cuồng chat, đem tất cả cảm nhận, tâm trạng dồn nén lâu nay kể cho người xa lạ, hết người này tới người kia. Cảm giác vui sướng vì được thổ lộ và sự an ủi của những người không quen biết giúp tôi lấy lại bình tĩnh, tự tin và vui sống.

Nhưng tôi vẫn sống bằng lý trí bằng mọi cách né tránh kiểu yêu đương qua mạng. Tôi vẫn muốn có trách nhiệm với cha mẹ, với cả chính tôi. Sau khi chia tay, tôi và anh ta vẫn là đồng nghiệp, vẫn gặp gỡ nhau hàng ngày nhưng cả hai đều coi như không có chuyện gì xảy ra. Quan hệ yêu đương giữa chúng tôi vốn được giữ kín nên người trong công ty vẫn cho rằng chúng tôi chỉ là bạn tốt của nhau. Bốn tháng sau tôi biết anh ta đã sống chung với cô trợ lý của mình, và tôi chỉ muốn phát điên lên khi nhớ mới hôm nào anh ta từng cười mà bảo rằng không hề thích cô trợ lý đó bởi vì cô ta luôn tỏ ra dễ dàng với anh. Nghĩa là anh ta đối với cô ấy cũng chẳng thật lòng thật dạ gì, cũng chỉ là lợi dụng mà thôi. Vào ngày thứ ba sau khi tôi biết chuyện đó, anh ta lắc đầu thờ dài khi thấy tôi đang ngồi trước máy vi tính mà nói: “Cô bảo thủ quá,” rồi quay đi, buông thêm một câu, “đồ gái trinh già.” Tôi ngồi cứng đờ trên

ghê, sau này nghĩ lại mới thấy mình lúc đó giống hệt hòn nham thạch đã bị hoá, bề ngoài câm lặng nhưng bên trong thì nứt nẻ dọc ngang.

Từ nhỏ tới giờ, thầy cô giáo, bố mẹ, đồng nghiệp đều đánh giá tôi là người mạnh mẽ, thẳng thắn, thuần khiết. Nhưng trên thực tế, đó chỉ là một mặt trong tính cách cực đoan của tôi, là mặt ngoài của cuộc sống hàng ngày của tôi.

Cho tới giờ tôi vẫn thấy lúc đó mình yêu anh ta thật lòng, bởi nỗi đau mà anh ta gây ra luôn khiến tôi nhức nhối. Cùng trong thời gian này, một số nam đồng nghiệp tỏ ra rất quan tâm đến tôi. Nửa năm sau, một kỹ sư ít hơn tôi ba tuổi được công ty điều xuống bộ phận của tôi, mồm miệng khéo léo, lần đầu gặp mặt đã khen tôi xinh đẹp. Tôi biết tổng anh ta muốn gì. Quả nhiên, anh ta liên tiếp ám ý rằng sẽ giúp tôi thực hiện tất cả ước mơ, còn nói rõ ra sẵn sàng chấp nhận cô gái mình yêu hơn mình ba tuổi. Anh ta khá là thông minh, quan hệ với người yêu cũ của tôi cũng khá tốt. Thân nhau hơn, tôi thật thà kể hết mọi chuyện về mối tình đã mất của tôi. Thoạt nghe, anh ta giật mình không ngờ lại có chuyện đó. Không lâu sau, trong một lần đi công cán, anh ta vẫn nói yêu tôi, không chấp nhận chuyện đã qua. Tôi không chấp nhận vì không thấy có cảm giác gì với anh ta, kể cả ghét bỏ. Sau đó, anh ta yêu một nữ đồng nghiệp khác. Cô ấy hơn tôi hai tuổi, tức là hơn anh ta năm tuổi.

Điều khiến tôi luôn canh cánh trong lòng là sau đó không lâu, ngay tại công ty, gã đàn ông kém tôi ba tuổi đó, một hôm tình cờ ngồi gần tôi bỗng dùng giọng cợt nhả đùa với người yêu cũ của tôi, buông ra câu: “Đồ gái trinh già”. Có lẽ họ không phải đang nói về tôi, bởi không hề nhìn tôi. Nhưng tôi không hiểu lý do gì khiến họ lại cười nhạo các cô gái còn trinh? Nó khiến tôi liên tưởng tới điệu bộ và cái giọng trách cứ, khinh bỉ khi anh ta nhìn tôi mà buông ra câu “Đồ gái trinh già”. Lúc đó tôi rất khó chịu, nhưng cố không thể để lộ ra.

Vài hôm sau, tình cờ tôi hỏi một anh bạn cùng bộ phận trị sự xem có coi trọng chuyện người phụ nữ mà anh ta yêu có phải là gái trinh hay không? Anh ấy đáp, nếu được yêu thật lòng, sẽ không để tâm tới chuyện đó. Cũng thời gian này, qua điện thoại, mẹ và chị họ tôi cứ liên tục nhắc nhở tôi rằng không được quan hệ tình dục trước khi kết hôn, kể cả với người mình sẽ lấy, khiến tôi thật sự mệt mỏi rồi đâm chán ngán cái “thân phận gái trinh” của mình, bởi đã bị nó gây áp lực ghê gớm.

Đi làm về, tôi vẫn thích lên mạng chat. Trên mạng có khá nhiều người thích tôi, cũng không ít chàng trai trực tiếp tỏ tình với tôi, dù chưa thấy mặt, biết tên, và càng khó mà biết được mặt bên kia của tính cách tôi là thế nào. Trên mạng tôi dùng những câu đùa để giải thoát nỗi đau, quên đi phiền não. Nhưng ra khỏi mạng, vẫn là nỗi phiền muộn triền miên, không ai có thể cho tôi lối thoát. Tại sao đàn ông lại quan niệm cực đoan vậy về sự trinh trắng của phụ nữ? Tôi có nên vứt bỏ “thân phận gái trinh” của mình không?

Ít lâu sau, một người đàn ông quen biết qua công việc đã bày tỏ ý định với tôi. Anh ta là người ngoại tỉnh, làm nghề du lịch, thông minh, cũng khá sung túc, nhưng kiến thức lại quá ít ỏi. Có điều, tôi thấy anh ta là người tốt. Thế là tôi, với tâm trạng buồn chán, sau khi hết giờ làm thường nhận lời mời gặp gỡ. Rồi anh giới thiệu cô em họ của mình cho tôi, một cô gái rất tốt. Dần dần tình cảm của họ khiến tôi ấm áp. Bất kỳ lúc nào anh ta cũng quan tâm tới tôi, từ công việc tới đường đi lối lại, tới ăn uống ngủ nghỉ... Thậm chí khi tới chơi nhà cô em họ, trước khi đi ngủ, anh ta còn định múc nước cho tôi rửa chân. Tôi rất cảm động nhưng khéo léo từ chối. Tôi không muốn mang nợ tình cảm, vì thấy mình không thể yêu anh ta được. Cũng có lúc tôi do dự, hay là lấy quách cho xong, mệt mỏi quá rồi.

Quốc khánh hôm đó, tôi lại nhận lời đi chơi với anh ta, lại có cả người yêu của cô em họ kia mới đến Bắc Kinh. Hôm đó chúng tôi chơi bời vui vẻ, và tôi phá lệ, đòi uống rượu. Chia tay, cô em họ và người yêu đi thuê phòng khách sạn, còn tôi, vì khuya lắm rồi, biết khu nhà tôi ở đã đóng cổng, nên đành phải về nhà anh ta. Thoạt tiên, anh ta xếp tôi ngủ trong phòng, còn mình trải chăn ngủ trên sàn buồng khách. Không ngờ tôi vừa thiu thiu anh ta đã lại mò vào xin xỏ. Ngán ngẫm quá, tôi trùm chăn

kín đầu, kê xác. Đột nhiên, anh ta ôm chầm lấy tôi, ra sức chui vào chăn, nói là chỉ muốn ôm tôi cùng ngủ mà thôi. Tôi ngăn lại không kịp, mà chắc cũng không được. Chẳng hiểu lúc đó tôi nghĩ gì, có lẽ do mệt mỏi và chán ngán vì phải vất vả bảo vệ cái sự trinh trắng đó mà tôi đâm buông xuôi? Khi sự việc đi tới cao trào, tôi bỗng chẳng thiết ngăn anh ta, mặc dù tôi biết chỉ cần hô một tiếng *Không* là anh ta sẽ dừng ngay.

Phải thừa nhận nhất thời tim tôi đã tỏ ra mềm yếu trước những u buồn, và cả cảm dỗ, vây quanh. Sau đó, trong cái đau đớn bất chợt, tôi vụt tỉnh. Thấy tôi hét lên vì đau, anh ta vội dừng lại. Tôi đẩy mạnh ra, dọa rằng nếu không chịu sang phòng khác tôi sẽ ra khỏi nhà ngay. Rồi tôi phát hiện trên tấm giấy vệ sinh mà tôi dùng để lau chỗ đó có một đốm hồng hồng. Thế là tôi oà khóc, không hiểu vì sợ hãi hay vì cảm thương cho số phận trớ trêu của mình. Tấm thân trinh trắng mà tôi phải bao vất vả lặn lội cay đắng mới gìn giữ nổi đã *mất trắng* như vậy đây. Gọi mất trắng vì nó không được trao cho người đàn ông tôi yêu thương mà lại bị người tôi không yêu chiếm đoạt. Lúc đó tôi thật sự sợ hãi, không phải sợ cho tương lai mà là sợ cho tính cách của mình. Bởi vì tôi không thể tự chủ được nữa, đã làm những việc không muốn làm nữa... Điều này cũng có nghĩa là tôi không còn làm chủ được tôi nữa, hỏi còn gì đáng sợ hơn?

Sáng sớm, tôi chợt tỉnh giấc do đau đớn. Lúc đó trời vừa rạng, tôi mặc quần áo rồi nhẹ nhàng bỏ đi như trốn chạy. Tôi sợ sau khi ngủ dậy anh ta sẽ đuổi theo, sẽ đi tìm, nhưng tôi lại không biết đi đâu cả. Tôi sợ phải đối diện với bất kỳ ai lúc này. Rồi tôi nhớ đến gia đình, đến bố mẹ. Tôi còn may mắn chán, thế gian vẫn còn một nơi có thể chữa trị vết thương này cho tôi.

Tôi gọi taxi đến nhà ga, và chỉ khi ngồi trên chuyến tàu lao nhanh về quê nhà tôi mới thở dài nhẹ nhõm.

Quốc khánh được ở nhà, tôi thấy thanh thản hơn bao giờ hết, bởi không phải nghĩ đến bất kỳ chuyện công hay tư gì. Trong tình ruột thịt, trái tim phập phồng lo âu của tôi dần khuây khoả.

Kết thúc kỳ nghỉ, tôi lại về công ty làm việc. Người đàn ông phá hoại đời con gái của tôi đang điên cuồng kiếm tìm tôi. Cả ngày tôi không dám ra khỏi cơ quan, bởi vì anh ta cứ trực ở cửa. Anh ta nhắn tin cho tôi, gọi vào điện thoại cơ quan tìm tôi, may mà trước đó tôi đã nhờ mọi người trả lời là tôi không đi làm. Lúc đó, tôi chỉ thấy khiếp sợ phải gặp lại anh ta. Cứ như đêm đó anh ta không chỉ phá hoại sự trinh trắng của tôi mà còn muốn khống chế linh hồn tôi.

Cuối cùng thì anh ta vẫn tìm được trên điện thoại. Tôi hoảng hốt cự tuyệt mọi lời khẩn cầu. Thái độ anh ta dần ôn hoà lại, sau đó tiếp tục mời tôi đi chơi. Tôi cũng dần bình tĩnh lại, nhưng chỉ nhận lời với điều kiện có cô em họ anh ta cùng đi.

Một buổi tối của tháng 12 năm ngoái, anh ta mời tôi đi uống café. Quán xá là nơi đông người nên tôi không ngại gì mà phải từ chối. Tại đó, anh ta ngỏ lời cầu hôn, hứa sẽ đem lại cho tôi một cuộc sống tốt đẹp. Tôi vừa khó chịu vừa tức cười, thấy vừa thương cho anh ta lại cũng vừa thương cho chính mình.

Cũng trong dịp này, tôi quen trên mạng với một thực sĩ lớn hơn 4 tuổi, người cùng quê. Chúng tôi trò chuyện không nhiều, nhưng tôi đã cho anh ta số điện thoại. Sau vài lần chuyện trò nữa, tôi nhận lời tới trường anh ta dự một dạ hội. Trên đường đi tôi bỗng lại có cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì đó. Gặp gỡ, hai bên dường như đều không có ấn tượng đặc biệt gì về nhau, song có lẽ cùng một cảm giác chán ngán nên rốt cuộc chúng tôi vẫn nằm bên nhau. Trước khi làm tình, tôi hỏi anh ta có coi nặng chuyện trinh tiết không? Anh ta *Không* lập tức. Tôi nói đây là lần đầu tiên, và khi nói vậy, tôi không thấy ngượng ngùng, cũng không thấy giả dối, bởi vì quả thực đó là lần đầu tiên mà tôi tự nguyện trao gửi. Hôm đó tôi không hề ngăn cản mọi hành vi của anh ta, thậm chí còn cố nhịn đau để anh ta khỏi lo lắng. Anh ta tỏ ra mãn nguyện và tôi cũng dần dần cùng anh ta chìm vào cảm giác.

Khi anh ta ngủ thiếp đi, tôi nhìn thấy trên miếng giấy vệ sinh mà tôi đã lau có vết hồng nhạt. Sáng

hôm sau tỉnh dậy, chúng tôi cùng dọn giường. Tôi để ý thấy khi gấp chăn, anh ta nhìn kỹ tấm ga trải giường.

Tấm ga không một *dấu vết*. Tất cả những gì chứng tỏ tôi trinh trắng chỉ mình tôi nhìn thấy.

Thế là tôi hoàn toàn già biệt thời trinh trắng của mình. Đó là ngày 8 tháng Hai năm 2002, hai tháng sau ngày sinh nhật lần thứ 23 của tôi.

Nhớ lại chuyện đó, trong tôi trào lên cảm giác thật kỳ lạ. Không thấy gì ân hận, chỉ có sự thoả mãn vì đã được trả thù.

Thực ra, tôi cũng chẳng coi anh chàng thạc sĩ này là chuyện nghiêm túc. Tôi chỉ *làm* theo bản tính mà thôi. Sau đó, tôi còn gặp anh ta vài lần nữa. Lần nào cũng đều là thứ 7, trước *nửa đêm giờ Tý*, tôi đi chuyển xe buýt cuối cùng tới nhà anh ta. Lần nào anh cũng chờ sẵn tôi ở cổng, khiến tôi luôn cảm thấy rất an lành, như con chim về tổ vậy. Nhưng đồng thời trong đầu tôi vẫn vang lên tiếng nói – anh ta chỉ là một người tình. Chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện tương lai, thậm chí cũng rất ít nói về quá khứ. Tôi học được cách sống đến đâu thì đến, tùy theo số mệnh đẩy đưa.

Giờ đây tôi vẫn còn nhớ một trong những lần tới nhà anh ta. Khuya rồi anh mới gọi tôi vào di động bảo tôi đến. Tôi lười, bảo không đi được. Anh ta nói đây sẽ là lần cuối cùng gặp nhau trước khi cả hai về quê ăn Tết, tôi không thể không đến. Tôi đành nghe theo.

Lúc đứng ở đầu đường chờ xe buýt trong cái giá lạnh mùa đông, lòng tôi buốt giá, thấy mình thật đáng thương, thậm chí đáng khinh. Tôi biết mọi thứ ở tôi đang không bình thường. Tuy giờ đây không sợ hãi gì cách sống đó, nhưng tôi nhận thức rõ ràng, tất cả đều đã bị đảo ngược. Từ một thiếu nữ kiên trì gìn giữ trinh tiết, tôi đã dần biến thành người đàn bà phóng đảng và không chỉ bạc nhược về cơ thể mà còn về tinh thần. Tôi đã không đủ ý chí và sức mạnh để kìm giữ mình lại, mà cứ luôn để nó bay lên. Thân xác cứ bay lơ lửng còn trái tim thì trĩu xuống.

Đêm đó, đột nhiên anh ta lên cơn đau dạ dày khiến tôi phải dìu đi bệnh viện. Trên đường, anh ta không ngớt kêu rên nhưng tôi chẳng hề thấy thương xót, mà chỉ thấy mình đang làm trách nhiệm con người với con người. Đêm hôm khuya khoắt còn cố dìu một người to cao hơn mình nhiều tới bệnh viện, chủ động trả tiền khám bệnh và mua thuốc men, còn ngồi bên mà an ủi bệnh nhân nữa... rồi hơn hai tiếng sau lại phải dìu về nhà. Anh ta cảm động, có lẽ cho rằng đó là biểu hiện tình yêu của tôi. Tới nửa đêm, anh ta đỡ hẳn, lại muốn cùng tôi tìm kiếm khoái cảm. Tuy đó không phải là một tình yêu mà tôi chấp nhận nhưng tôi không muốn từ chối hơi ấm từ anh ta. Ai biết được đó là biểu hiện của tình yêu, hay chỉ là cách thể hiện lòng cảm tạ của một người đàn ông cô đơn?

Hôm sau anh ta về quê, và đó lại là đêm trước của ngày ra trường. Anh ta chưa hề nói với tôi sẽ đi đâu, làm gì. Qua điện thoại, tôi có hỏi thăm 2 lần, nhưng anh ta không trả lời nên tôi cũng quên luôn. Thôi, cứ mặc cho số phận, tôi tự nhủ. Thực lòng, tôi đâu có yêu anh ta, chỉ là sự *đồng bệnh tương lân* với kẻ cô đơn như mình.

Suốt kỳ nghỉ tết anh ta không gọi điện tới. Không thể không thừa nhận rằng tôi từng có chút hy vọng ở anh ta. Đây là người đàn ông đầu tiên tôi chủ động hiến dâng thân xác, dù tình cảm với anh ta rất nhạt. Ngoài ra tôi cũng mang tâm lý bất cần nên không hề cảm thấy khó chịu về việc anh ta mất tăm mất tích.

Đi làm được ít hôm thì đến ngày Lễ Tình yêu.. Anh ta gọi điện chúc tôi vui vẻ. Tôi cười tự giễu mình – chúng ta chỉ là tình nhân mà thôi.

Thế rồi một tối thứ bảy sau ngày lễ đó anh ta nói qua điện thoại rằng nhớ tôi, muốn gặp tôi. Tôi vẫn tới nhà anh, dù hiểu rõ mình đang đùa giỡn với tình cảm của mình. Tối đó, anh ta mở xem cuốn băng sex của nước ngoài, là loại phim mà từ khi sinh ra tới giờ tôi mới được xem. *Xong việc*, tôi hỏi hồi nghỉ Tết, anh ta nhớ thân xác hay nhớ con người tôi. Anh ta bảo nhớ thân xác nhiều hơn. Lòng tôi nở một nụ cười thảm khốc.

Tôi không gọi điện cho anh ta nữa. Anh ta cũng không hề gọi cho tôi. Một tháng sau, tôi tai quái gửi vào máy di động của anh ta cái tin nhắn, rằng tôi chưa từng yêu nhưng cũng chưa từng nói dối anh ta. Tất cả đều là sự thật.

Chuyện của tôi chưa kết thúc tại đó. Sau anh ta, tôi quan hệ thêm với ba người đàn ông khác, và đều có làm tình với nhau, tất nhiên. Đến ngay cả tôi cũng không thể hiểu nổi con người đã từng bị cười chê là *đồ gái trinh già* nay lại bị đàn ông gọi là *Người đàn bà phong tình*. Tôi hiểu ẩn ý của họ, cho rằng tôi là loại dâm ô, dễ dãi. Quan hệ giữa tôi với mấy người đàn ông sau này đều là kiểu nhân tình nhân bánh chẳng có gì ràng buộc, kể cả chuyện gọi điện cho nhau. Tôi giờ đây không còn khát khao hôn nhân nữa, mặc dù trước đó đã từng nghiêm túc tưởng tượng trong đêm tân hôn cô dâu bên lễn dâng tặng sự trinh trắng cho chồng. Bây giờ tôi chỉ thấy thất vọng về mình, hoặc về số phận mình. Còn hay không còn là gái trinh tôi đều đau khổ như nhau, đều phải kìm nén như nhau.

MỐI TÌNH ĐẦU KHÓ QUÊN

Người kể: Hà Trí, nữ, 25 tuổi, kỹ sư thiết kế một công ty quảng cáo ở Bắc Kinh.

Nhật ký phỏng vấn: Trong một nhà hàng, ánh mặt trời đọng lại trên bàn, chiếu rọi vào cốc bia toát lên vẻ lạnh lẽo khó tả.

Hôm qua, mình tôi tổ chức và tham dự lễ sinh nhật lần thứ 25 của tôi. Không quà tặng, không lời chúc tụng, không rượu... tóm lại là không có gì hết. Bởi vì trong cái ngày rất ít người nhớ tới này, tôi muốn được yên tĩnh một mình để ngẫm nghĩ một số việc, quên đi một số việc và cũng để quyết định một số việc... Bạn ra phết đấy chứ.

Cái may mắn duy nhất là Tần Xuyên, mối tình đầu của tôi, tối qua có nhắn tin cho tôi. Tuy chỉ vắn vẹn *Chúc mừng sinh nhật* nhưng nó khiến tôi thật sự cảm động. Chia tay đã hơn ba năm trời, song vào dịp sinh nhật tôi, vẫn không quên gửi lời chúc phúc, tuy anh đã trở thành người yêu của cô gái khác lâu rồi.

Tôi không biết vì sao anh vẫn giữ *lẽ nghi* này. Vì lưu luyến mối tình đầu, tức là tôi chẳng? Ai mà dám khẳng định. Suốt ba năm, ngoại trừ lời chúc sinh nhật mỗi năm một lần, chúng tôi không có bất kỳ mối liên lạc nào khác. Nếu thực lòng lưu luyến ai đó, anh làm sao có thể không chế được những cảm xúc trong lòng? Hay vì anh áy náy một chuyện gì đó trước kia chẳng? Tôi hy vọng không phải vậy. Tình yêu giữa tôi và anh bắt đầu đã là một sai lầm, mặc dù tôi đã tặng ngay anh sự trinh trắng của mình. Nhắc đến cái tên Tần Xuyên là tim tôi lập tức nhói đau. Ba năm trôi qua, tôi đã ép buộc mình quên bằng được tất cả những gì đã xảy ra giữa chúng tôi, để có thể tự tin mà bắt đầu tình yêu mới. Nhưng tôi không làm nổi.

Thực ra, cho tới giờ tôi cũng không có tư cách gì để nhớ nhung người yêu cũ, vì tôi đang yêu người mới mất rồi. Nhưng tôi vẫn nghĩ tới người cũ, bởi hiểu, đã rất rõ, rằng tôi không yêu anh ta, cái chàng mới này. Sau khi xa Tần Xuyên, tôi khó mà yêu được bất kỳ người đàn ông nào khác, dù người ấy có đẹp trai, giàu có hay tài giỏi đến đâu. Dường như tôi đã mất đi chức năng yêu, dù cho lý trí tôi luôn mách bảo phải lo liệu mà có gia đình. Nhưng tôi vẫn không thể thoát ra khỏi cái bóng của câu chuyện cũ. Lẽ nào chỉ vì Tần Xuyên là *người đàn ông đầu tiên của tôi*?

Vào một mùa hè của ba năm về trước, tôi quen Tần Xuyên khi chat trên mạng. Việc cả hai quyết định gặp mặt nhau là một sai lầm tuyệt đẹp của cả hai. Lúc đó, tôi còn là một cô gái vô tư và vô tình. Mùa hè lại quá rồi rồi bởi tôi vừa tốt nghiệp đại học, và sau khi nghỉ ngơi cho đã, tôi có thể nhận việc ngay ở một công ty được nhiều bạn bè cùng tốt nghiệp thêm muốn. Lúc đó tôi không hề lo sợ về tương lai, bởi mọi việc hầu như đều rất thuận lợi – đi học, đi làm, kết hôn, sinh con... rồi cứ thế mà sống cho đến già. Đối với tôi, cuộc sống được cấu thành bởi chuỗi mắt xích ấy, và theo tôi, đó là một quá trình tự nhiên, không việc gì mà phải bận tâm lo nghĩ. Ở cái tuổi đầy *hung hăng* đó, tôi làm sao ngờ nổi lại kẹt phải một cái mắt xích khiến phải chịu đựng biết bao thương tổn.

Để tiêu hết những ngày tháng nhàn rỗi, tôi lên mạng chat, rồi đâm mê, nhất là vào lúc đêm khuya, bởi ban ngày hay có bạn rủ đi chơi, hoặc đi theo mẹ lượn phố. Tóm lại, ban ngày thì tôi sống an nhàn, thoải mái. Nhưng cứ đêm xuống tôi lại cảm thấy trống rỗng, cô độc vẫn vơ cái cảm giác không được thoải mái, rất kỳ lạ. Nó kỳ lạ ở chỗ tôi không biết mình thiếu cái gì, muốn cái gì, và nó có phải là tình yêu hay không? Khi đó tôi cũng vừa chia tay một cuộc tình nhạt nhẽo, tuy cũng được gọi là mối tình đầu song không hề để lại tí ti dấu ấn trong ký ức cũng như chẳng hề gây cho tôi vết thương lòng thương

dạ gì. Tôi và anh ta là bạn đại học, là bạn tốt của nhau, sau đó, có lẽ chỉ để lấp đi sự trống rỗng trong lòng mỗi đứa chúng tôi bèn gọi nhau là người yêu, song chẳng qua chỉ là một cách xưng hô mà thôi. Trừ một lần hôn nhau, giữa chúng tôi không hề xảy ra chuyện gì về xác thịt. Sau khi tốt nghiệp, anh ta trở về quê làm việc. Thế là chia tay nhau, rất nhẹ nhàng. Nói thẳng ra, đó chỉ là trò tập tành yêu đương.

Nhưng mùa hè năm đó, đột nhiên tôi lại có cảm giác cô đơn khốc liệt. Tôi thêm có được người khác giới hiểu mình, và háo hức tìm hiểu về cuộc sống của người đó. Sau khi lên mạng chat, tôi cảm nhận được sự tự do và vui sướng mà trước đây mình chưa từng có. Tôi là đứa con gái có ngoại hình bình thường, tính cách cũng bình thường, mơ ước thì chẳng lớn lao gì... nghĩa là chẳng có gì được gọi là hấp dẫn. Tuy cũng không ít người thích cái tính ôn hoà của tôi, và tôi cũng được một số chàng trai tán tỉnh, nhưng người đàn ông tôi coi là lý tưởng vẫn chưa buồn xuất hiện. Còn khi chat, tôi luôn được tận hưởng niềm vui bởi có vô số đàn ông theo đuổi và họ đều hào phóng tuôn ra những lời lẽ đường mật để lấy lòng tôi. Tôi cũng học được cách *đưa đẩy* với họ, tung ra những câu lập lờ hai, thậm chí ba bốn nghĩa, đôi lúc còn ngọt ngào với họ. Và tôi vui không chịu nổi, giống như một con bướm dập dờn giữa cả một rừng hoa. Từ trước tới giờ, tôi chưa hề nghĩ tới việc nấu mình trong cái không gian ảo đó, để rồi không ngờ càng ngày càng lún sâu vào nó, tới mức rước hoạ vào thân.

Cái đêm thanh vắng đó, một bạn chat có nick là Đom Đóm đã hấp dẫn tôi. Lời lẽ anh ta đượm vẻ khinh bạc và bất cần, dường như trên thế giới này không còn gì có thể thu hút nổi mình nữa, tóm lại theo tôi, là một gã đàn ông tàn phế, đầy thương tích. Sau đó anh ta kể với tôi lý do, rằng người con gái mà anh ta yêu say đắm, đã chết hai năm trước, trong một vụ tai nạn, để anh rơi vào nỗi đau khổ tột cùng là mất đi tình yêu. Cũng từ đó, anh chỉ biết dùng rượu và đàn bà để xoa dịu trái tim rách nát của mình. Nick Đom Đóm đó chính là Tần Xuyên.

Tôi không biết mình đã dần mê đắm cái *chất* tang thương của Đom Đóm từ lúc nào. Lẽ ra, theo lý mà nói, thì một đứa con gái bình thường như tôi sẽ không thể nào thích được kiểu đàn ông ấy. Lẽ nào đúng như câu người ta thường nói, *Đàn ông không xấu thì đàn bà làm sao có thể yêu được?* Hoặc cũng có thể khi đã yêu một người thì dường như không giải thích nổi tại sao yêu người ấy.

Từ đó, cuộc sống của tôi thêm một sự chờ đợi, thêm một sự tưởng tượng kỳ diệu khó có thể nói thành lời. Mỗi đêm tôi đều lên mạng từ rất sớm để chờ Tần Xuyên xuất hiện. Trái tim tôi thấp thỏm theo mỗi câu nói của anh. Khi Tần Xuyên không vui, tôi cảm thấy buồn bã. Khi Tần Xuyên đói, tôi cảm thấy bụng cồn cào. Nhìn những con chữ do Đom Đóm viết ra, tôi không thể kìm chế tưởng tượng nét mặt anh khi viết. Mỗi khi tỉnh dậy tôi lại nghĩ không biết anh đã dậy chưa? Giờ đây anh đang làm gì? Tóm lại cuộc sống của tôi đột nhiên có thêm mối quan tâm xưa nay chưa hề có và tăng thêm một thói quen – nghĩ về anh. Tình yêu liệu có sinh ra từ đó không? Và tình yêu có phải là một dạng thói quen-nhớ nhưng? Vào lúc tôi nhận thấy khi có anh và không có anh, cuộc sống của tôi hoàn toàn ở hai trạng thái khác nhau, thì tôi hiểu ra mình đã yêu anh rồi.

Còn anh thì sao? Sau đó không lâu, anh thổ lộ trên mạng rằng cũng bị rơi vào tình trạng giống hệt vậy, luôn vô tình nghĩ đến tôi, luôn muốn xích lại gần tôi. Nhưng anh cũng nói, điều này không thực tế, bởi đó chỉ là cảm giác trên mạng, hiện thực có thể hoàn toàn khác. Trên mạng, dù chưa tỏ mặt ngang mũi dọc nhau, vẫn có thể chỉ bằng ngôn từ để cảm nhận lẫn nhau, tự nhiên sinh ra thêm nhiều điều thần bí, và lãng mạn hơn rất nhiều. Còn tình yêu trong thực tế thường chỉ là hiệu quả và lợi ích. Anh nói thêm rằng, tình yêu tuyệt đối là phải có điều kiện, dù có không là tiền, tài hay nhan sắc thì cũng là những nhân tố khác như phong cách, khí chất con người... Nói vậy, theo tôi hiểu, nghĩa là anh không thể yêu ai không phù hợp với điều kiện do anh đặt ra, dù cho cô gái kia có yêu anh ta sâu sắc đến mấy. Nghĩ đến đây, tôi thấy chán nản, nghĩ, một cô gái dung mạo bình thường như mình chắc không thể phù hợp với *điều kiện* của anh. Lý trí thì lại mách bảo rằng tôi và Tần Xuyên là không thể có tương lai

chung một mái nhà.

Tôi ngây thơ đồ rằng nghĩ được như vậy là chúng tôi có thể sẽ cùng quên được nhau, sẽ chỉ mãi mãi là cặp bạn tình trên mạng, và hy vọng có thể giúp được gì cho anh. Nhưng tôi, chính là tôi, đã không thể quên anh nổi, thậm chí ngày càng khát khao được thấy anh trong thực tế, và hơn thế, được gần gũi anh để tìm hiểu cuộc sống thật của anh... Rồi điên cuồng, tôi còn thêm muốn được là người-phụ-nữ-của-đời-anh, bất kể anh chấp nhận hay không. Anh cũng vậy, cũng thú nhận không thể kiềm chế nổi ao ước gần gũi tôi. Thế là chúng tôi bắt đầu lập kế hoạch cho một vài công việc thực tế. Anh nói trước tiên hãy gửi ảnh cho nhau, nếu cả hai bên đều không khó chịu gì thì sẽ gặp mặt, nếu đã gặp mặt mà thấy có cảm tình với nhau thì sẽ tiến tới tình yêu. Câu trả lời của tôi khiến chính tôi cũng phải lấy làm kinh ngạc, rằng mặc kệ cảm giác khi gặp mặt ra sao tôi cũng muốn đem sự trinh trắng của mình tặng cho anh. Lúc đó tôi thực tâm nghĩ chứ không phải là do xúc động nhất thời hoặc bốc đồng hay ngu dốt mà thốt ra. Tôi cho rằng đêm đầu tiên của người con gái cần phải tặng cho người đàn ông đầu tiên mà mình yêu, nếu không sẽ phải ân hận suốt đời. Lúc đó tôi chỉ đơn giản cho rằng đó là một món quà quý tặng cho người mình yêu, đồng thời cũng là tặng cho chính mình, để nó trở thành một kỷ ức đáng được suốt đời hồi tưởng. Nhưng Tần Xuyên kiên quyết không chấp nhận, còn nói thẳng ra là không thích làm việc đó với gái đồng trinh, bởi thấy nó là việc quá tàn nhẫn. Hơn nữa, anh nói như bao biện, nếu nhận của tôi cái lần đầu tiên đó song anh vẫn không thể yêu tôi được thì sẽ khiến tôi bị thương tổn nặng nề. Anh còn nói đã một lần trải qua kinh nghiệm tương tự nên không muốn lặp lại sai lầm đó.

Từ đây, tuy không bên nào còn nhắc đến chuyện *lần đầu lần cuối* nhưng tôi vẫn thầm quyết định, dù thế nào đi nữa tôi cũng sẽ dâng tặng Tần Xuyên *đêm đầu tiên* của tôi.

Theo *kế hoạch*, chúng tôi gửi nhau ảnh. Khi nhận tấm hình anh, tôi đứng ngòai không yên. Anh rất đẹp trai, rất hấp dẫn. Và tôi lo anh sẽ không thích kiểu con gái không có gì nổi bật như tôi. Tấm hình tôi gửi anh là hình chụp nghệ thuật mà tôi đã mất bao công sức lựa chọn, và cho rằng nó có thể gây ấn tượng tốt cho người khác. Nhưng mặc dù vậy, tôi vẫn không khỏi có chút tự ti. Gửi ảnh đi, tôi luôn bứt rứt không yên, chờ đợi sự bình phẩm của anh. Hai ngày trôi qua, anh không hề xuất hiện trên mạng, phải chăng lý do là không hài lòng về tấm ảnh của tôi? Tôi lo sợ anh sẽ biến mất khỏi mạng, hoặc sẽ vẫn tồn tại trên đó, nhưng với một nick khác. Suốt hai hôm, tâm trạng tôi rất tồi tệ.

Cuối cùng, sang ngày thứ ba, nick Đom Đóm lập loè trở lại, xin lỗi rằng hai ngày qua công việc quá bận, không rảnh nổi phút nào mà chat, dù rất thèm. Rồi anh hỏi đã nhận được ảnh chưa, có hài lòng không? Tôi đáp không đến nỗi. Thực ra tôi muốn nói là vô cùng hài lòng nhưng lại cho rằng người con gái trong trường hợp đó cũng nên phải cao kỳ một chút. Rồi tôi như người hết hơi hỏi anh đã coi ảnh tôi chưa? Anh đáp đã xem, cảm giác hết như tôi, nghĩa là cũng chẳng đến nỗi nào. Anh còn bảo trông tôi tựa tựa cô giáo tiếng Anh hồi cấp một mà anh từng yêu trộm nhớ vụng. Đọc tới đây tôi mới cất được gánh nặng, mới được thở phào nhẹ nhõm. Rồi vì cả hai cùng *nom không đến nỗi* nên chúng tôi đã hăng lên mà hẹn hò luôn thời gian và địa điểm gặp nhau.

Đến tới chỗ hẹn hò ấy tôi đã mất hơn hai giờ đồng hồ chuẩn bị, nào trang điểm, nào thử đi thử lại bộ áo liền váy màu hồng mà tôi thích nhất. Tôi đến cổng cái siêu thị đã hẹn, năm phút rồi mà chưa thấy anh. Tôi tiếp tục đứng đợi anh, lòng bồn chồn. Chục phút nữa trôi qua, có một chàng trai cao lớn đi về phía tôi, mắt và miệng đều cười cười. Đột nhiên tôi hiểu đó chính là Tần Xuyên. Anh còn đẹp hơn cả trong ảnh. Nhìn gương mặt rạng rỡ với nụ cười tươi tắn của anh, tôi thật khó mà liên tưởng đến người đàn ông đầy nổi đau thương trên mạng trước kia.

Tôi không phải là cô gái khéo giao tiếp nên lần đầu gặp bạn trai lạ khó mà tránh được lúng túng. Nhưng rất nhanh, anh đã giúp tôi tự nhiên và bạo dạn lên. Anh nói năng giỏi, lại bằng giọng hài hước khiến tôi thực sự thấy rất thoải mái. Sau đó chúng tôi đi ăn tối, rồi dạo phố. Trên đường, giống như những người đang yêu, tôi khoác tay anh. Anh nhìn tôi, vẫn là nụ cười trêu chọc, không phản ứng gì về

hành động thân mật đó, nghĩa là anh cũng rất có cảm tình với tôi. Song đang vô cùng hoan hỉ, chẳng mấy chốc tôi lại đã cụt hứng. Tiễn tôi về, anh cười, hỏi tôi có chịu làm em gái anh không? Em gái sao? Tôi trợn mắt kinh ngạc. Anh gõ khê vào đầu tôi bảo chúng ta sau này vẫn sẽ là bạn tốt mà. Rồi không nói gì thêm nữa. Trong nỗi thất vọng, tôi hỏi liệu phải chăng anh không có gì đặc biệt với tôi? Anh không trả lời ngay, mãi sau mới bảo cứ làm bạn với nhau một thời gian là biết tình cảm có phát triển được không?

Đó chính là tình cảnh gặp gỡ lần đầu tiên giữa tôi với người tôi yêu. Lúc đó tôi có cảm giác anh không thích tôi, cùng lắm chỉ là hợp trò chuyện trên mạng. *Thích* còn chưa tới thì làm sao có thể nói đến say mê hoặc yêu? Cho đến bây giờ tôi vẫn cho rằng từ đầu tới cuối anh không hề yêu tôi, kể cả sau khi tôi đã dâng hiến đời con gái cho anh.

Thế nhưng, nhờ đời là con trai theo đuổi con gái thì khó chứ ngược lại thì dễ ợt. Hay là anh chỉ muốn thử tôi? Tần Xuyên, sau ba tháng kết bạn, đã chấp nhận là người yêu tôi. Phải chăng sự cố tình đến cố chấp của tôi khiến anh phải cảm động?

Cũng cần nói thêm, sau lần gặp đầu tiên đó tôi đã mất hết hy vọng, cũng đã nghĩ cơ sự vậy thôi thì làm bạn bè bình thường với anh cho xong. Nhưng rồi tôi lại không cam tâm, vì tôi yêu anh, yêu lắm lắm, đâu phải cứ muốn thôi là được. Về nhà vắt tay lên trán, tôi quyết định dù có mất đi lòng tự trọng của người phụ nữ mình cũng phải sống chung với Tần Xuyên.

Từ đó, tôi gọi điện cho anh mỗi ngày, luôn quan tâm tới cuộc sống của anh, chủ động hẹn hò anh... hoặc nói khó nghe hơn là tôi cố tình quyến rũ anh.

Thế rồi, vào một buổi tối của hai tháng sau, Tần Xuyên bỗng gọi điện cho tôi. Đây là việc xưa nay chưa hề có, bởi toàn do tôi chủ động gọi anh. Giọng anh trĩu nặng trong điện thoại, bảo là đang một mình ngồi uống rượu ở quán bar, không được vui, hỏi tôi có thể đến uống cùng? Tôi đến ngay, thấy anh đang u uất ngồi sâu trong một góc. Tôi nhắc chai rượu lên, dịu dàng nhìn gương mặt không hề có nét vui, khoé mắt hẳn sự mệt mỏi, hỏi đã xảy ra chuyện gì. Anh lắc lắc đầu, bảo tôi ngồi xuống và rót cho tôi một ly đầy. Đó là lần đầu tiên tôi uống rượu nên chẳng mấy chốc đã thấy đầu óc choáng váng. Anh uống rất nhiều, cuối cùng say tới nỗi lăn cả ra ghế. Tôi phải vất vả lắm mới xốc được anh dậy và dìu anh lên taxi.

Lên xe, tôi nói với người lái xe địa chỉ nhà Tần Xuyên. Còn anh chưa lên xe đã nôn, dây bản ra cả khắp người, tôi phải lấy giấy ăn ra lau cho, lòng không khỏi đau xót. Phải có chuyện gì ghê gớm lắm mới khiến anh lâm vào trạng thái bi đát đến vậy, tôi nghĩ. Trên xe, Tần Xuyên dựa vào, rồi ôm lấy tôi, lẩm nhảm. Tôi còn nhớ anh lặp đi lặp lại dừng rồi xa anh, dừng để anh phải sống cô độc. Bằng trực giác con gái đang yêu tôi đoán rằng những lời lẽ này là dành cho một phụ nữ khác, có lẽ là người yêu cũ của anh chăng? Nghe người con trai mình yêu, trong cơn say (là khi người ta thật thà nhất, ai đó đã bảo vậy) cứ nói về người phụ nữ khác, tôi chẳng ghen tuông hoặc đau đớn mà chỉ thấy thương anh, và chỉ thấy buồn, thấy tự ti vì không đủ sức thay thế được người con gái mà anh từng yêu, không đủ sức khiến anh quên người kia đi để yêu mình. Do xe bị dây bản nên người lái xe không ngớt cần nhả, khiến tôi phải trả thêm tiền. Cuối cùng tôi cũng dìu anh lên tới cửa phòng, móc được chùm chìa khoá từ trong túi quần anh ra, mở cửa. Sau khi đỡ anh nằm xuống, tôi mở sẵn nước nóng vào bồn và pha sẵn một cốc trà nóng. Rồi khi anh uống xong trà, tôi đỡ anh vào nhà tắm. Lúc này, anh đã dần tỉnh lại, kêu không cần tôi đỡ, tự lão đảo đi.

Tắm tấp xong, tinh thần của anh khá hơn rất nhiều. Thấy như không còn chuyện gì nữa, tôi chào anh để ra về vì trong đầu chưa từng nghĩ đến chuyện ngủ qua đêm ở nhà anh, cũng một phần bởi anh luôn tỏ ra thờ ơ với tôi. Nhưng đêm đó anh giữ tôi lại, nói là đã quá khuya, để tôi về một mình không an tâm. Tôi do dự một lát rồi nhận lời.

Có lẽ do quá cảm kích, hoặc do tác dụng của rượu, đêm đó, lần đầu tiên anh hôn tôi. Tuy không

phải lần đầu tiên được hôn nhưng đến tận bây giờ, tôi vẫn còn nhớ được sự dịu ngọt của nụ hôn này. Sau khi được anh hôn, tôi ngã nhào vào lòng anh, lấp bắp nói muốn trở thành người đàn bà của đời anh. Nếu không được chấp nhận, tôi sẽ ra khỏi nhà anh lập tức và sẽ không bao giờ xuất hiện trước anh nữa. Anh nhìn tôi ngần ngại rồi kêu tôi đừng gây chuyện, bảo rằng không nên và không thể như thế. Tôi tủi thân oà khóc. Anh ôm tôi vào lòng, an ủi. Nhìn ánh mắt buồn rầu của anh lòng tôi nôn nao, rồi chợt ghi riết lấy anh, hôn đắm đuối.. Dường như nụ hôn mạnh mẽ của tôi khiến anh mất tự chủ. Tôi vuốt ve thân hình anh, nhẹ nhàng cởi quần áo cho anh rồi tự cởi quần áo mình ra. Anh xúc động nhìn thân hình tươi non và đầy đặn của tôi, và chúng tôi ngã nhào vào nhau.

Đã ba năm, nhưng tôi vẫn nhớ mồn một cái *đêm đầu tiên* đó. Tuy chỉ là vài phút ngắn ngủi (vì anh sợ làm đau tôi) nhưng sau này, tôi vẫn mất rất nhiều thời gian để hồi tưởng lại. Một cô gái được dâng tặng đời trinh nữ cho người con trai mình yêu, là điều vô cùng hạnh phúc. Dù không được anh yêu lại, tôi vẫn cho rằng đó là đoạn hồi ức tuyệt diệu nhất cuộc đời mình.

Dù tôi chưa từng được nghe anh nói *Anh yêu em*, nhưng đối với tôi, một đêm như đêm đầu tiên đó đã là quá đủ. Sau đêm đó, tôi thề với mình rằng, từ nay về sau, mình mãi mãi sẽ là người phụ nữ của Tần Xuyên, bất kể anh làm gì, sống ở đâu, thậm chí cần hay không cần đến tôi.

Cũng từ hôm đó, quan hệ giữa chúng tôi đã có được một khoảng thời gian ngọt ngào, tuy ngắn ngủi. Chúng tôi gặp nhau hàng ngày. Đến lượt anh luôn chủ động gọi điện cho tôi, quan tâm tới cuộc sống của tôi, dạy bảo nhiều điều trong công việc cũng như trong ứng xử xã hội và tôi lại càng yêu anh hơn. Đầu óc tôi lúc đó tràn ngập hào quang về cuộc sống gia đình với Tần Xuyên, tất nhiên. Và tôi thực sự hạnh phúc.

Nhưng hạnh phúc đó chỉ kéo dài hơn một tháng. Cuối cùng, anh vẫn rời bỏ tôi.

Một buổi tối, anh gọi cho tôi và đột ngột nói rằng rút cục hai đứa vẫn sẽ phải chia tay thôi. Nguyên nhân là công ty phái anh tới Thượng Hải để tạo dựng một chương trình lớn. Tôi biết đó chỉ là cái cớ. Có lẽ để tránh làm tôi tổn thương, anh không thể trực tiếp nói ra sự thật rằng anh không yêu tôi. Tôi cũng vẫn biết anh không yêu tôi, biết trái tim anh đã chết theo người yêu cũ. Tôi hỏi thẳng đó có là nguyên nhân thực sự không? Đầu dây bên kia im lặng rất lâu rồi đáp, cứ coi là vậy. Tuy biết tôi thật lòng yêu nhưng anh không thể làm một người yêu tốt, bởi vì anh đã mất đi cái khả năng đó. Rồi anh nói thêm không muốn làm lỡ dở tuổi xuân của tôi. Tuổi xuân của tôi? Tôi còn có tuổi xuân sao? Tôi khóc to trong điện thoại, nói rằng không thể không có anh. Hôm đó tôi đã hoàn toàn đánh mất lòng tự trọng của mình, nói rằng tôi sẽ tới nhà anh ngay lập tức, sẽ quỳ trước anh cho tới khi anh thề không rời xa tôi nữa. Anh cũng khóc và nói rất nhiều câu hời hợt. Cuối cùng, anh nói điều khiến anh ân hận nhất là đã làm tình với tôi khi biết tôi vẫn còn là trinh nữ. Sau đó, anh gác máy, không hề nói tạm biệt.

Tần Xuyên đã lạnh lùng dứt ra khỏi tôi vậy đấy, còn từ bỏ luôn cả cái thành phố mà tôi đang sống. Tôi đã mừng tưng không biết bao lần kết cục này, nhưng khi phải thực sự đối diện với nó, lòng vẫn tràn ngập đắng cay. Có điều, tôi không hề oán trách anh. Và đến bây giờ vẫn không một lần hận anh. Có thể do tôi hiểu được nỗi đau khổ của anh, hoặc cũng có thể vì tôi quá yêu anh, đến mức quên cả chính mình.

Thế nhưng tình yêu cũng giống như một đoàn tàu không người lái, luôn chạy theo lộ trình định sẵn về phía trước. Đó chính là nỗi đau lớn nhất, là sự thật mà tôi khó chấp nhận nhất. Người yêu đi rồi nhưng tình yêu vẫn tồn tại, trái tim tôi vẫn hướng về phía trước, tức là hướng về anh.

Không biết phải mất bao lâu, cuộc sống của tôi mới dần trở lại bình thường. Tôi sống ngày một lặng lẽ hơn, toàn tâm toàn ý vào công việc, song vẫn ngày một thêm nhiều bạn bè. Tôi cảm thấy tình yêu của mình đã đi theo Tần Xuyên, cũng giống như tình yêu của anh đã đi theo cô người yêu xấu số kia, và bỗng dưng tôi trở thành người đánh mất khả năng yêu. Khó khăn hơn nữa là tình yêu ngắn ngủi vài tháng đó đã để lại trong tôi một thói quen khó sửa. Đó là tôi không thể kìm nén được việc nhớ về

anh, hồi tưởng lại từng li từng tí quãng thời gian chúng tôi bên nhau. Đôi với người khác, có thể đây không được coi là tình yêu, và lý trí mách bảo rằng tôi cần phải quên đi cuộc tình không hoàn hảo này nhưng tôi chỉ có thể tự thuyết phục mà không tài nào tự kiểm soát được mình.

Tôi cô đơn sống một thời gian dài, cho đến khi Vương Võ, bạn của bạn tôi, người đàn ông thứ hai của cuộc đời tôi xuất hiện. Chúng tôi quen nhau trong một bữa ăn bạn bè. Anh ta rất khác Tần Xuyên, là kiểu người truyền thống, chín chum cẩn thận... Vì vậy, không hiểu ma quỷ nào sai khiến mà, trong bữa ăn đó, anh ta lại phải lòng một người phụ nữ dung mạo bình thường, tính tình trầm lặng như tôi? Anh ta theo đuổi tôi công khai và nhiệt tình, đến nỗi chẳng mấy chốc cả bạn bè tôi, cả nơi tôi làm việc, ai nấy đều biết. Anh ta đem lại cho tôi cảm giác chân thành, gần gũi, nhưng đến đây là hết.. Chẳng thấy mê đắm, cũng chẳng có tình yêu. Tôi không cảm thấy tò mò về quá khứ, về cuộc sống hiện tại của anh ta, còn về tương lai, tất nhiên càng không nữa, nói chi đến những gì có liên quan đến anh ta. Nhưng tôi cũng không nỡ cự tuyệt sự theo đuổi đó, bởi sợ sẽ khiến anh bị tổn thương. Mà tôi không có lý do gì để làm tổn thương một người đàn ông yêu tôi, dù tôi không chấp nhận. Tôi cảm kích tình cảm anh ta dành cho mình, nhưng chỉ đến thế. Sau đó, tôi một lần có nói với anh ta rằng chúng ta chỉ nên là bạn tốt của nhau. Anh cười đau khổ, và sự thất vọng của anh khiến tôi thương cảm. Cũng có lúc tôi định gạt đầu cho xong, nhưng cái cổ tôi cứ thẳng đơ ra. Phải chăng tình yêu của tôi chỉ đủ dành cho một Tần Xuyên và phải chăng khi đó Tần Xuyên cũng như vậy. Và tôi càng hiểu rõ hơn vì sao Tần Xuyên quyết định rời xa tôi. Tại vì anh không thể yêu tôi được. Nếu cứ kéo dài tình trạng mập mờ nửa bạn nửa yêu đó, rút cục vẫn chỉ là đau khổ cho cả hai mà thôi.

Vương Võ là người đàn ông cương quyết, giống hệt cái sự ương bướng của tôi khi yêu Tần Xuyên. Chỉ khác là Vương Võ tự tin hơn tôi lúc đó. Chính vào cái ngày tôi đề nghị chỉ nên là bạn bè, anh ta đã cười mà nói rằng sẽ theo đuổi tôi tới cùng, và tin chắc tình yêu của anh sẽ đủ sức hút tôi đến với anh. Rồi anh cười, gọi đó chính là sức hút của tình yêu. Tôi nghe mà lơ đãng cười, lòng thổn thức nhớ tới mối tình dang dở với Tần Xuyên.

Không chủ định nhưng tôi vẫn ngày một gặp Vương Võ nhiều hơn. Cuộc sống cô độc của người phụ nữ dù sao cũng rất buồn bã, nay bỗng nhận được sự quan tâm, chăm sóc, đương nhiên muốn hay không vẫn là một an ủi lớn. Nhưng tôi vẫn cố duy trì khoảng cách với Vương Võ, không muốn để anh ta có hy vọng gì thêm mà yêu tôi. Mối quan hệ vừa tự nguyện vừa miễn cưỡng này kéo dài khá lâu. Đến một hôm, như khó có thể kiên nhẫn nổi nữa, Vương Võ hỏi vì sao tôi không thể đón nhận tình yêu của anh ta, lẽ nào tôi chê anh ta về diện mạo, tính tình hay tài cán...? Tôi lắc đầu. Sai hết. Ngoại hình và điều kiện sống của Vương Võ có thể nói, đều là mơ ước không chỉ của cô gái bình thường như tôi, mà còn là của nhiều cô gái mọi mặt đều hơn tôi nữa. Nhưng tôi, nếu có yêu anh ta, cũng đâu vì những lý do đó. Nhiều lắm thì cũng chỉ là lời khen ngợi tài năng hay tính tình chứ không thể là sự mê man, sự đắm đuối, nghĩa là vẫn không phải tình yêu. Ai chứ tôi thì hiểu rất rõ điều đó.

Nhưng thời gian có thể làm thay đổi một con người. Vương Võ giống như một cái bóng, thường xuyên xuất hiện bên tôi trong cuộc sống, và tôi đã quen được cái bóng ấy chăm sóc, yêu chiều, tuy vẫn mang bóng hình Tần Xuyên trong tim, tuy thói quen gặm nhấm kỷ niệm đã ăn sâu vào xương tủy. Tôi thử tìm cách rũ bỏ quá khứ vì cũng muốn đền đáp tình yêu mà Vương Võ đã dành cho, nhưng làm không được. Rồi một hôm, tôi kể với Vương Võ về cái quá khứ ấy, bảo với anh ta rằng tôi đã không còn là người con gái trinh trắng nữa, thân xác và trái tim tôi ba năm trước đã trao cho người đàn ông khác rồi chẳng biết liệu tôi còn có thể đem đến cho anh một tình yêu tương xứng với tình yêu anh trao tặng tôi không. Nghe xong, Vương Võ chìm trong im lặng, chắc là đau khổ lắm. Rồi anh ngược mắt nhìn tôi, bảo thời gian có thể làm thay đổi tất cả, hãy tin tưởng vào mình, hãy tin tưởng vào tình yêu, chỉ có vậy chúng ta mới có được tương lai tốt đẹp. Anh còn nói nhất định sẽ... đem lại hạnh phúc cho tôi. Nhìn ánh mắt anh, tôi đã tin.

Sau hôm ấy, tình yêu của chúng tôi mọc rễ đâm chồi nhanh chóng. Tôi dùng lý trí để phân tích và ép buộc mình phải yêu anh ta ngày mỗi nhiều hơn. Anh ta cũng dùng tình yêu gột dần từng chút xíu một những hằn tích Tần Xuyên trong tôi. Chúng tôi bắt đầu giống như các lứa đôi, nào gọi điện thoại cho nhau, nào đi chơi phố, nào xem phim... nhiều “nào” khác nữa. Rồi chúng tôi hôn nhau, vuốt ve nhau, nhưng khi lần đầu tiên ân ái Vương Võ đã tỏ ra bị “cản trở”. Xong xuôi, anh ta sàu nảo hút thuốc, bất chấp những vuốt ve âu yếm của tôi. Thậm chí trong mắt anh ta tôi còn đọc được sự lạnh lẽo cùng chán ghét. Tôi câm nín, bởi không hiểu nổi anh ta, cũng giống như ngày nào tôi không hiểu nổi Tần Xuyên. Càng ngày tôi càng phát hiện ra rằng cái việc người này muốn hiểu người khác quả là một khó khăn không phải ai cũng vượt nổi. Sau đó rất lâu, khi thấy Vương Võ đã trở lại bình thường (nhưng không mấy vui vẻ) tôi bèn hỏi tại sao lại cư xử với tôi như vậy, hay là tôi đã làm sai điều gì? Rồi muốn thay đổi không khí tôi khiến anh ta càng tức giận thêm, khi nói: “Không sao, sau này sẽ tốt hơn, bởi đây là lần đầu của chúng ta!”. Và tôi nhấn mạnh hai tiếng “chúng ta”. Không ngờ vừa nghe xong Vương Võ lập tức hung hãn nhìn tôi chằm chằm. Tôi kinh ngạc: “Sao lại nhìn em như thế?”. Anh ta đáp rằng tất cả đều tại tôi. Tôi không hiểu: “Vì sao lại là tại em?”. Anh ta yên lặng, sau đó dùng ánh mắt đầy trách cứ nhìn tôi mà nói: “Em thực sự muốn nghe câu trả lời của tôi sao? Thế thì để tôi nói cho em biết. Lúc *đi vào trong em* tôi nghĩ đến người đàn ông đã *đi vào* trước tôi ba năm, và thấy thật tởm lợm.”

Té ra nguyên nhân là vậy, điều mà đánh chết tôi cũng không thể ngờ. Tức điên lên, tôi lạnh lùng đáp: “Tôi chẳng đã nói thật, nói hết với anh về quá khứ, về cả chuyện đó, rất cụ thể rồi đấy ư? Anh đã chấp nhận tất cả, bây giờ còn lý do gì để oán hận tôi nữa?”

Anh ta im lặng mặc quần áo, bỏ đi. Tôi tủi thân khóc oà, thấy mình thật lố bịch.

Hôm sau anh ta chủ động gọi điện cho tôi, nói rằng sẽ học dần cách chấp nhận quá khứ của tôi, dù đó là bài học cực kỳ khó so với “trình độ” anh. Tôi thực sự không biết anh ta có học nổi hay không nên chẳng mấy hy vọng. Đã có suy nghĩ như vậy để phải đi học, nếu có thi đỗ để được cấp bằng, thì cũng chỉ là bằng tạm thời, nếu không muốn nói là bằng đều, bằng dỏm.

Quả nhiên, chỉ sau một thời gian ngắn chúng tôi lại nảy sinh mâu thuẫn, và lại cũng chỉ nảy sinh khi anh ta sắp hoặc đang hoặc vừa *đi vào trong tôi*, nghĩa là do anh chưa gỡ được cái “rào cản” trong đầu khi làm tình với tôi. Tuy không cáu bực như lần đầu tiên nữa nhưng anh cũng không thể vui sướng khi làm tình với người yêu. Tôi hỏi: “Có phải anh cảm thấy như đang làm tình với một phụ nữ nhơ bẩn? Nếu không thể vượt qua được trở ngại này thì tốt hơn cả là chia tay.”

Vương Võ phủ nhận, nhưng lại vót vát rằng cần thời gian để chấp nhận cái sự thật tôi đã ăn nằm với người khác, nhất là trước anh. “Còn sau anh thì sao?”. Tôi không giấu được sự giễu cợt và coi thường trong câu hỏi đó. Anh ta im lặng. Tôi lại bảo: “Thế thì hãy tạm chia tay, như kiểu vợ chồng ly thân vậy. Khi nào anh thấy đã vĩnh viễn quên được chuyện đó thì mới nên tìm đến em. Nếu thấy không thể, khỏi phải báo em biết.”

Vương Võ gật đầu, ra ý hiểu.

Thế rồi chỉ vài ngày sau anh đã gọi điện tới, dịu dàng mà nói rằng không thể nào chấp nhận nổi mình là người đến sau, lại còn thanh minh rằng hồi đầu nói có thể là vì chưa có kinh nghiệm. Tôi cũng không biết cái kinh nghiệm mà anh ta ám chỉ thuộc loại gì, là kinh nghiệm làm tình hay kinh nghiệm với phụ nữ không còn trinh tiết? Nhưng hiểu hay không cũng chẳng còn quan trọng gì nữa. Và cả anh, cả tôi đều hiểu, chia tay là tốt nhất cho cả hai.

Lâu lâu sau, Vương Võ gọi điện cho tôi, nói bóng gió rằng đã có thể quay lại với nhau được, nhưng tôi cự tuyệt, bởi tôi biết trái tim nhỏ hẹp của anh ta sẽ không bao giờ dung nạp được cái quá khứ *tội lỗi* đó của người anh ta yêu. Và tôi chẳng thấy ân hận hoặc buồn phiền gì, cũng như đã từ lâu tôi không coi việc mình không còn trinh trắng là quan trọng hay nhục nhã nữa, vì tôi đã được trao gửi trọn vẹn nó cho người tôi yêu.

Giờ đây, tôi lại đã có người yêu. *Rút kinh nghiệm*, tôi không kể cho anh ta quá khứ của mình, nhất là chuyện trong với chả trắng. Tôi không biết vậy là tôi lừa đảo hay tôi làm việc thiện. Nhưng có lẽ là gì thì cũng chẳng có gì quan trọng nữa, bởi tôi cũng không yêu anh ta lắm, chỉ ít là chẳng mấy khi tôi rung động, kể cả khi làm tình với anh ta. Tôi chấp nhận ở cạnh anh ta chẳng qua chỉ để đời sống được ổn định mà thôi. Phải chăng đó là sự ích kỷ của tôi, có lẽ thế, nhưng nó cũng đâu quan trọng gì.

CHUYỆN ẤY CỦA VỢ TÔI

Một câu chuyện mà chính tôi được chứng kiến.

Vĩnh Quân là bạn tôi, hình thức tuấn tú, phong độ ngời ngời. Tốt nghiệp một trường đại học nổi tiếng, hơn 30 tuổi đã là kế toán trưởng của một công ty lớn cấp thành phố, lại không những thành công về sự nghiệp mà còn có một cô vợ xinh đẹp, hiền thực. Nghĩa là hơn đứt bao đàn ông khác, về nhiều phương diện. Vậy mà anh ta vẫn như chưa thoả mãn, suốt ngày chỉ lo chuyện trêu hoa ghẹo nguyệt, nức tiếng đào hoa. Có lần anh ta còn đắc chí khoe tôi rằng số phụ nữ *qua tay* anh ta phải là con số hàng chục, trong đó không ít các cô còn trinh. Nhưng rồi một hôm, trong bữa liên hoan bạn bè, gã đàn ông phong lưu này đã phải đỏ mặt vì chuyện cũng liên quan tới trinh với chả tiết.

Đó là một cuộc nhậu thân mật của cánh đàn ông với nhau. Mọi người đều uống rất nhiều. Song đàn ông ngồi với nhau, đã có rượu thì cũng có thể thiếu đàn bà song không thể thiếu chuyện về đàn bà. Cuộc nhậu này cũng vậy.

Trong đám nhậu, có một người rất tò mò về chuyện đào hoa của Văn Quân nên “*kính*” anh ta kể ra, tính đến nay đã đưa được bao nhiêu cô gái còn trinh trắng *lên giường*? Nghe hỏi vậy, mọi người đều khoái chí hòa theo, khiến Văn Quân không thể từ chối. Trong những trường hợp tương tự, đàn ông đều thích khoe khoang, thường là có một thì kể hai, ba, thậm chí có kẻ lên đến chín, mười. Tất nhiên Văn Quân phải chiều ý mọi người để cuộc nhậu khỏi mất vui. Anh ta châm điều thuốc rồi hào hứng kể về lịch sử “*đi săn*” của mình một cách rành rọt và sinh động, lời cuốn, khiến ai nấy nghe đều khoái chí. Một anh bạn tính tình khá thẳng thắn tên là Lạc Quân còn đứng bên cạnh giúp Văn Quân đếm từng “con mồi”, đồng thời không ngớt hỏi từng chi tiết, như tuổi tác, nhan sắc, thân thế “*nạn nhân*”. Khi anh ta đắc ý kể xong, Lạc Quân báo cáo lại con số đã thống kê được: 6 cô, trong đó có 4 là nữ sinh đại học.

Mọi người nghe xong đều tranh nhau nâng rượu chúc mừng, còn gọi Văn Quân là *đạo tặc hái hoa*. Văn Quân khua tay làm bộ không dám nhận. Nhưng không đợi anh ta cười xong, Lạc Quân đột nhiên tai quái hỏi: “Không đúng, hình như vẫn còn thiếu một người, chẳng lẽ vợ anh không được tính vào sao?”. Cả bàn nhậu lặng lẽ quan sát Văn Quân và kinh ngạc khi thấy đột nhiên anh ta như biến thành một người khác; mặt mũi đỏ bừng, tay chân luỳnh huỳnh, lảng tránh ánh mắt mọi người.

Nhìn cảnh ấy, tất cả đã rõ mười mươi. Không khí lúc đó thật gượng gạo. Sau vài giây đèn nén đến ngọt thờ, Văn Quân ngược gương mặt cổ làm ra vẻ bình thản lên, nói bằng giọng run run: “Khi bắt đầu quen tôi, đương nhiên vợ tôi vẫn còn trinh trắng. Điều này có gì phải hỏi, chuyện đương nhiên mà.” Xem ra anh ta không vui, vì thế mọi người đồng thanh phụ họa: “Đúng rồi, đúng rồi” và trách Lạc Quân lảm chuyện. Rồi không khí trên bàn tiệc dần dần vui nhộn trở lại nhưng Văn Quân vẫn có vẻ phiền não, hút nhiều thuốc lá và nói rất ít, rồi rời bàn tiệc sớm nhất. Anh ta đi rồi, Lạc Quân mới nói toẹt một câu khiến mọi người lại phải trầm ngâm rất lâu: “Gái trinh, ai nói là không coi trọng cơ chứ? Nếu vợ tôi không phải là người như thế, nhất định tôi sẽ cảm thấy ghê tởm.” Anh ta chưa nói dứt lời đã bị một người khác tên là Sĩ Quân phản công lại: “Tôi không coi trọng có phải trinh trắng hay không, chỉ cần trong lòng cô ấy trong trắng là được.” Lạc Quân lập tức phản đối: “Nếu vợ anh đã thất thân với ai đó, anh có khó chịu không?”. Rồi hai người tranh luận kịch liệt, cuối cùng mất cả vui. Sau đó

mọi người giải tán, Sĩ Quân tức giận nói: “Thật chẳng ra làm sao. Sau này nếu ai còn tranh luận về chuyện này nữa, tôi sẽ không tha đâu.”

Không ai ngờ một cuộc nhậu bắt đầu bằng sự vui vẻ lại có cái kết thúc như thế chỉ vì *cái chuyện đó* của người phụ nữ.

VỢ TÔI TỪNG LÀ NGƯỜI ĐÀN BÀ PHÓNG ĐĂNG

Người kể: Lý Tuyền, nam, 25 tuổi, nhân viên một cơ quan của thành phố Bắc Kinh.

Nhật lý phóng vấn: Tôi đưa anh ta, lần đầu tiên ở Bắc Kinh, đến một quán bar bên cạnh Hậu Hải, và Hậu Hải ban đêm rất náo nhiệt. Anh ta tỏ ra thích nơi này. Cách kể của anh rất trình tự, giọng nam trầm nghe khá hay.

Từ trước khi quen nhau vợ tôi đã không còn là trinh nữ. Chẳng những vậy tôi còn biết trước khi gặp tôi, nàng đã từng qua lại với không ít đàn ông. Không biết trên đời này, ngoài tôi, còn có bao nhiêu đàn ông chấp nhận một người vợ như vậy, nhưng tôi thì có thể. Nguyên nhân rất đơn giản, vì tôi yêu nàng. Cuộc hôn nhân như vậy liệu có hạnh phúc không? Hai năm vợ chồng đã qua, đến giờ, tôi không hề chủ quan mà cho rằng giữa chúng tôi vẫn rất hoà hợp, nếu không nói là hạnh phúc. Còn tương lai? Tôi không biết, và cũng chẳng cần biết. Hôn nhân của chúng tôi được xây dựng trên cơ sở tình yêu, liệu có vĩnh hằng, liệu có mãi mãi nguyên vẹn tôi cũng không cần biết nữa là. Nhưng có thể khẳng định rằng, nếu một ngày nào đó nàng rời bỏ tôi, hoặc tôi rời bỏ nàng, thì chỉ có thể vì tình yêu đã đổi khác chứ tuyệt đối không do nàng đã từng có quan hệ tình dục với nhiều đàn ông trước khi là vợ tôi.

Kể ra thì đúng là tại số, bởi ngẫu nhiên mà tôi quen được nàng trên mạng. Nàng ít tuổi hơn tôi nhưng lại coi tôi như đứa em. Và không thể ngờ, ngay lần chuyện trò đầu tiên nàng đã nói mình không còn là trinh nữ, hơn thế, đã từng quan hệ theo kiểu *tình một đêm* với không ít đàn ông. Tôi kinh ngạc, không phải vì nàng hư hỏng, mà bởi sự thẳng thắn và tin cậy của nàng đối với người đàn ông lạ như tôi.

Cũng không thể phủ nhận thoát đầu tôi đã hiểu lầm nàng, cho rằng nàng nói ra điều đó vì nghĩ vừa quen là tôi lập tức có thể yêu nàng ngay. Một gợi cảm tình dục kỳ lạ lướt qua đầu, nhưng sau đó tôi mới biết đã khiến nàng tổn thương. Nàng không phủ nhận quá khứ tệ hại của mình, nhưng giờ thì chỉ muốn quên đi, để bắt đầu cuộc sống mới, với hy vọng sẽ có được người hiểu nàng, yêu nàng thật sự. Tôi hiểu ra ý nguyện của nàng và ân hận về những lời mình nói trước đó. Rồi trong bối rối ấy, tôi nảy sinh một tình cảm rất khó tả với nàng.

Tôi đã yêu nàng, dù quá khứ nàng là thế. Với nhiều người khác, có thể sẽ rất khó. Gia đình phản đối, bạn bè chê cười, bởi như vậy thì nàng có khác gì đám gái làng chơi là mấy. Ngay nàng cũng khó mà tin nổi tôi thực sự yêu được nàng. Trước đó nàng đã chẳng thể tin vào chuyện tình yêu trên mạng, huống hồ nàng còn cho rằng khoảng cách giữa hai bên là rất lớn.

Sau khi quen trên mạng, chúng tôi chat với nhau một thời gian dài, và cũng nhiều lần điện thoại cho nhau. Nhưng nàng chẳng bao giờ coi tôi như một người yêu cả.

Thế rồi một lần tôi đề nghị gặp mặt, bất ngờ nàng sốt sắng nhận lời.

Trưởng học nàng nằm ở một khu vực hẻo lánh, phải ngồi gần tiếng đồng hồ xe hơi mới tới được. Tuy đã sống ở Nam Kinh hơn hai chục năm nhưng tôi chưa bao giờ đến đây. Nghe nói trước kia nơi đây là một bãi tha ma, với không ít linh hồn cô độc lang thang. Khi gặp nàng, thấy tuy không xinh đẹp như tôi hình dung, nhưng cũng không thể coi là xấu. Buổi tối đầu xuân ấy, tôi và nàng ngồi bên hồ ngắm cảnh đêm, tán gẫu về mọi thứ chuyện, kể cả tình dục. Nàng chuyện trò theo cái cách người lớn với trẻ con khiến tôi rất bức mình, song đành chịu. Một trang sinh viên mà chưa từng yêu ai, chưa từng hôn cô gái nào, chắc hoá thành gấu mèo mất rồi.

“Muộn quá rồi, không về được nữa, có tìm giúp tôi chỗ nào ngủ lại không?” Tôi hỏi. Nàng không

nói gì, kéo tay tôi đến một nhà trọ gần đó.

Sau khi làm xong thủ tục, nàng đưa tôi vào căn phòng nhỏ hẹp đến mức chỉ kê nổi một chiếc giường, à quên, thêm chiếc ghế tựa và một phích nước. Nàng nói cũng thấy mệt, nói chưa xong đã cởi xong áo, nằm lăn ngay ra chiếc giường độc nhất đó. Tôi nhìn nửa thân hình trần trụi của nàng mà run. Nàng có những đường cong tuyệt mỹ, và ngực, mông, đùi nàng sẽ khiến nhiều cô gái thèm muốn và ganh tị. Vậy mà những thứ đó lại không gợi nổi cho tôi một chút thèm muốn xác thịt nào.

Lúc này tôi đã có thể nhìn thấu trái tim nàng, một cô gái từng nói muốn sống cuộc sống của con người bình thường, và còn nói nhất định sẽ làm được. Nhưng cách hành xử này của nàng chỉ chứng tỏ nàng muốn thoả mãn nỗi thèm khát xác thịt của tôi. Thế là tôi bèn cao giọng mà bảo rằng tôi không cần nàng phải bận tâm giúp tôi thoả mãn, tôi chỉ muốn tình yêu của nàng thôi, nhưng dứt khoát không muốn chỉ là người tình một đêm, và lại càng không muốn tình cảm của chúng ta chỉ vì chuyện đó mà chấm dứt. Rồi tôi nhẹ nhàng giúp nàng mặc áo, ôm chặt nàng vào lòng. Nàng gồng đầu lên tay tôi, rúc sâu vào lòng tôi. “Bây giờ em mới gặp, mới thấy một người đàn ông thực sự cao cả.”

Sinh nhật 22 tuổi của tôi, nàng đến tận nhà chúc mừng. Chúng tôi uống rượu. Do hơi men kích thích tôi ép nàng nằm xuống, hôn và vuốt ve nàng điên cuồng. Nàng không đáp lại, cũng không phản đối, cứ trân trân nhìn lên trần nhà, một giọt nước mắt trong suốt từ từ lặn ra. Giọt nước mắt như cái tát trời giáng vào mặt tôi. Đột nhiên tôi bừng tỉnh, biết mình đang làm một việc vô cùng xuẩn ngốc. Tôi lui ra xa nàng, ngồi thẳng dậy. Nàng khóc không thành tiếng, rồi hôn tôi đắm đuối, nói rằng: “Em yêu anh, em yêu anh, em mãi mãi yêu anh...”. Thế là trái tim chúng tôi đã hoà làm một.

Tôi chưa một lần quan hệ tình dục. Song vì là chưa có điều kiện chứ không phải tôi coi chuyện làm tình là xấu. Nếu cho là xấu thì trên đời này có biết bao đàn ông phải gọi là nhơ bẩn? Trước khi lấy vợ, có mấy đàn ông chưa hề trải qua chuyện đó? Đàn ông có thể dùng tình dục chỉ để tìm khoái lạc thân xác hoặc để khoả lấp những cô đơn, trống vắng trong lòng song tôi không hiểu tại sao nhiều khi, chính những đàn ông đó lại cứ dè bủ, thậm chí lên án những người phụ nữ từng có quan hệ tình dục trước hôn nhân? Thậm chí đó chính là những phụ nữ đã cùng họ vui vầy. Chẳng phải đó là một minh chứng cho nam quyền hay sao? Tại sao xưa nay chưa thấy phụ nữ đòi hỏi như vậy về đàn ông? Vậy đâu là bình đẳng?

Mỗi ngày tôi yêu nàng mãnh liệt hơn, và nàng cũng yêu tôi không kém. Tôi tin nàng yêu tôi, bởi trong những tháng đó, chúng tôi đã nghiêm túc nghĩ về tương lai, đã gặp bố mẹ của nhau, đã lên kế hoạch tỉ mỉ về việc mua nhà và làm đám cưới.

Điều khiến tôi bất ngờ là một hôm nàng bỗng bình tĩnh thông báo rằng tối qua nàng vừa có cuộc tình một đêm với người đàn ông xa lạ, và cho tôi một tuần để nghĩ xem có thể tiếp tục yêu nàng không?

Thật là những lời như sấm động bên tai. Tôi lặng người đi. Tại sao? Trước đây nàng đã làm những gì tôi có thể bỏ qua hết, thậm chí không cần biết đến nhưng tại sao giờ đây, khi đã yêu tôi, nàng vẫn tiếp tục buông thả mình với người khác giới? Và sao nàng lại có thể nói ra hành động đó một cách bình thản đến vậy? Hay nàng ngựa quen đường cũ? Lẽ nào tôi không thể thoả mãn nổi những đòi hỏi tình dục của nàng, và tóm lại, nàng cần cái gì, tình yêu hay tình dục? Tôi điên mất rồi. Tôi như người lạc lối. Tôi nghi ngờ đôi mắt tôi. Tôi nghi ngờ đôi tai tôi... Chẳng lẽ tôi yêu phải người không đáng được đón nhận tình yêu của mình?

Từ hôm đó, tôi mất hẳn đi năng lực sống. Trong có mấy ngày mà cả người tôi rã rời, bạc nhược, thậm chí còn ân hận vì đã quen nàng, đã yêu nàng. Trái tim tôi chửi rủa nàng, gọi nàng (tha lỗi cho tôi) là đồ điếm. Và tôi còn cho rằng, biết một cô gái không còn trinh mà vẫn yêu thì quả là đồ con lừa, sớm muộn gì cũng mọc sừng.

Nhưng tình yêu thì lại cứ như ma xui quỷ khiến người ta. trước tiên tôi nhận ra rất nhiều thứ trong con người tôi đã gắn liền với nàng. Nếu phải xa nàng, cũng tức là tôi sẽ phải cắt bỏ đi rất nhiều thứ

gần như đã là của chính tôi. Như cái sự ngọt ngào của nàng chẳng hạn, nó chiếm lĩnh tôi lúc nào không rõ, để bây giờ nó nổi lên các huyết mạch tôi. Vậy thì tôi chia tay sao nổi với nàng.

Thứ bảy, ngày phải lựa chọn đã đến. Và chiến thắng vẫn thuộc về tình yêu.

Dù không giải thích nổi nhưng tôi biết chắc rằng trái tim của tôi đã thuộc về nàng, đã chấp nhận nàng trọn vẹn, cả tốt lẫn chưa tốt. Dù thể xác của nàng có thuộc về vài chục hay đến vài trăm đàn ông đi nữa, nhưng trái tim nàng chỉ thuộc một tôi mà thôi.

Cuối cùng tôi dốc hết dũng cảm bày tỏ với nàng. Nghe xong, nàng khóc như mưa, ôm chặt lấy tôi, điên cuồng hôn tôi, môi run lên bần bật.

“Em biết em không nhìn lầm anh. Em biết anh sẽ bao dung tất cả. Xin lỗi anh, hãy tha lỗi cho cái sự ương bướng của em. Em nói dối anh đấy. Từ khi quen anh, em không hề đi lại với bất kỳ người đàn ông nào khác. Hãy tin em. Đây là lần đầu tiên em thử anh, và sẽ không có lần thứ hai đâu. Em yêu anh, tất cả mọi thứ trong và ngoài thân thể em đều là của anh, mãi mãi.”

Tôi vừa giận vừa mừng, mừng âm ỉ, nhưng vẫn là mừng yêu:

“Em là đồ chết tiệt, đồ ngu ngốc... Em biết không, chỉ chút nữa thôi là chúng ta vĩnh viễn không còn được bên nhau. Sao em độc ác thế, hả em yêu của anh?”

Ba tháng sau, chúng tôi làm đám cưới. Năm tháng trôi qua, chúng tôi vẫn mê đắm lẫn nhau. Tôi không một chút nghi ngờ gì về tình yêu nàng dành cho tôi. Dù cho thân xác nàng sau này, nói đại, nhờ có một lần phản bội, thì tôi vẫn cứ phải rộng lượng mà tha thứ cho nàng. Trong cái thời đại vô vàn những mê hoặc và cám dỗ này, ai có thể bảo đảm được mình không có chút tạp niệm trong lòng? Lẽ nào những đòi hỏi về tình dục lại không phải là một trong những bản năng của con người. Phương Tây còn gọi đó là *Bản năng gốc*.

TÔI SUÝT ĐÁNH MẮT HẠNH PHÚC

Người kể: Kim Đào, nam, phóng viên một tờ báo ở Bắc Kinh.

Nhật ký phỏng vấn: Làm người nghe là dễ chịu nhất.

Năm 2001, sau khi tốt nghiệp đại học, tôi từ Quảng Tây tới Bắc Kinh để nhận công việc ở một tờ báo. Một tháng nữa, tôi và Tiểu Lỗi sẽ kết hôn.

Với tôi, việc nên vợ nên chồng là một hạnh phúc lớn lao, không chỉ bởi vì Tiểu Lỗi là người con gái tôi yêu mà còn vì tình yêu của chúng tôi đã nếm trải quá nhiều cả cay đắng lẫn gian khổ. Hai năm qua, chúng tôi từng nhiều lần hợp tan - tan hợp, bây giờ có thể coi là khổ tận cam lai. Nếu hồi đầu không phải là tôi yêu đến mức ngoan cố và Tiểu Lỗi không chịu kể thật *chuyện ấy* thì có lẽ chúng tôi đã không cùng bước tới được hôm nay. Và hai đứa vốn yêu nhau thắm thiết sẽ phải chia tay bởi những lý do vớ vẩn, để rồi ân hận suốt đời.

Tôi và Tiểu Lỗi quen nhau cũng thật kỳ lạ. Là phóng viên văn hoá, tôi chụp ảnh tất cả những tin tức, sự kiện có liên quan đến văn học, nghệ thuật. Một chiều hè, tôi tới công viên Triều Dương dự khai mạc một cuộc triển lãm điêu khắc, với nhiệm vụ chụp vài ba gương mặt và dăm bảy tác phẩm mang về. Tôi không hiểu lắm về điêu khắc, và những thứ gọi là trừu tượng đều vô vị với tôi. Sau khi làm xong vài kiểu ảnh về mấy cái hình thù khá quái dị, tôi chuẩn về nhà kiếm giấc ngủ bù. Đang đi ra cổng công viên, tôi chợt thấy một cô gái đi ngược lại, và... chưa từng thấy cô gái nào mặc váy đỏ đẹp đến như vậy. Thân hình nàng cao ráo, nước da trắng nõn, và trên khuôn mặt xinh xắn là cặp kính đen. Khi nàng lướt qua tôi, một cơn gió nhẹ thoảng tới, nàng khẽ vuốt mái tóc dài thướt tha. Tôi như hoá đá, ánh mắt chăm chăm gắn vào thân hình uyển chuyển. Khi nàng đã đi qua chừng mười mét, bất giác tôi quay lại.

Nếu ai đó hỏi có tình yêu sét đánh thật không, nhất định tôi sẽ đáp rằng có. Cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Lỗi cũng giống in hệt vậy. Sau hai năm, giờ đây nhớ lại, người tôi vẫn lâng lâng ngây ngất.

Hôm đó, nàng ngắm nghía kỹ càng từng bức phù điêu, từng pho tượng, đọc kỹ cả lời giới thiệu đặt trước chúng. Nàng di chuyển chậm chạp. Tôi cũng vậy, tất nhiên. Không biết đã theo sau nàng bao nhiêu đường đất, bao nhiêu thời gian, nhưng tôi không hề cảm thấy mệt mỏi hay sốt ruột. Nàng không phát hiện ra tôi, có lẽ bởi còn mãi ngắm nhìn, hoặc cũng có thể vì tôi cố tình giữ khoảng cách an toàn. Lúc đó tôi còn ao ước bước chân nàng chậm hơn, chậm nữa, và mong sao khu triển lãm này kéo dài ra, mãi mãi không hết.

Nhưng con đường nào rồi cũng chấm dứt ở một đâu đó. Sau hơn tiếng đồng hồ, gần như đã xem hết mọi tác phẩm, nàng quay ra phía cổng công viên. Nàng sắp biến mất rồi, sắp bị chìm vào biển người mịt mù rồi, và tôi sẽ hớ hênh mà được gặp lại. Nghĩ đến đây, lòng tôi đau nhói. Bước trong chiều hè nắng tràn trề và rục rờ mà tôi lại có cảm giác lạnh lẽo và mất mát. Chẳng lẽ đành cứ nhìn nàng bỏ đi? Lẽ nào không có cách gì làm quen được với nàng? Tôi đau đớn tự hỏi. Cuối cùng, lấy hết dũng khí, tôi liền chạy theo.

Đến trước nàng, tôi cúi đầu chào, tự giới thiệu là phóng viên, muốn được phỏng vấn nàng về cảm giác sau khi xem xong triển lãm, nhất là, khi đã chứng kiến nàng xem các tác phẩm một cách chăm chú, tôi giải thích thêm vậy. Tiểu Lỗi nhìn tôi ngượng ngùng, cười rất thiện ý, rồi khua tay bảo không hiểu lắm về điêu khắc nên không biết nói gì. Tôi tự thề với mình phải giữ bằng được nàng, nên hỏi thêm

nàng làm nghề gì mà xem kỹ đến vậy. Nàng bảo mình chỉ là một hộ lý, thấy thích thì xem thôi. Rồi chúng tôi nhìn nhau cười, và không khí trở nên dễ thở hơn với tôi. Ra khỏi công viên, chúng tôi chào nhau. Tôi xin địa chỉ. Sau một hồi chần chừ, nàng cho tôi số máy di động.

Vài ngày sau, tôi gọi cho Tiểu Lỗi, thoát tiên chỉ vì muốn được nghe giọng nói ngọt ngào của nàng. Qua điện thoại, chúng tôi trò chuyện thật vui. So với lần đầu tiên gặp mặt, nàng sôi nổi hơn nhiều. Và còn tình nghịch nữa. Rồi tôi biết được Tiểu Lỗi là người Bắc Kinh, kém tôi hai tuổi, làm hộ lý ở một bệnh viện nhà nước. Sau đó, những lần trò chuyện giữa chúng tôi ngày càng nhiều hơn, dài hơn và hai bên cùng hiểu nhau kỹ hơn.

Năm đó tôi 25 tuổi, cuộc sống cô độc ở Bắc Kinh thực không dễ chịu chút nào. Trước khi quen Tiểu Lỗi tôi đã từng yêu một lần song thời gian không dài, cảm giác cũng rất nhạt. Tôi khát vọng có một mái ấm gia đình ở Bắc Kinh hoặc chí ít thì cũng phải có bạn gái. Nếu kết hôn, tôi sẽ phải tìm một cô gái như Tiểu Lỗi. Nàng phù hợp mọi tiêu chuẩn về người vợ trong suy nghĩ của tôi. Một tuần sau ngày đầu gặp gỡ, sau những lời mời tha thiết của tôi, nàng chấp thuận cuộc hẹn hò đầu tiên. Tôi mời nàng đi ăn tiệm, đi thả diều trong công viên, đi dạo trên quảng trường Tây Đơn lúc chiều tà... và tôi đã tìm được cảm giác yêu. Nàng cũng vậy, mặc dù chưa chịu thừa nhận. Tình cảm hai bên phát triển rất nhanh, ngoài sức tưởng tượng của tôi. Nhưng tôi cũng cho rằng nó nhanh là phải, bởi vì khi hai người đều đã có cảm giác gần gũi và ám áp thì tình yêu tự nhiên sẽ sớm xuất hiện.

17 tháng Chín là sinh nhật tôi. Vì hôm đó Tiểu Lỗi phải đi dã ngoại cùng cơ quan nên nàng muốn làm sinh nhật cho tôi sớm hơn, tức là vào buổi tối hôm trước. Và chúng tôi đã có một ngày vui không tả nổi ở ngoại ô Bắc Kinh. Lúc trở về, trời lác rắc mưa, ánh sáng của thành phố bị sương mù bao phủ, tạo nên một lớp quang bóng tuyệt đẹp. Hai đứa tay trong tay bước vào căn phòng của tôi. Nàng bảo tôi đưa nàng đi chơi cả ngày, chắc mệt lắm, bèn bắt tôi nằm xuống giường, rồi nàng tắt đèn đi. Chúng tôi mặt kề mặt, ngực kề ngực, hơi thở gấp gáp. Từ lần hò hẹn đầu tiên tới hôm nay mới tròn một tháng... Không cách nào kìm được, tôi dục dề hôn lên môi nàng, hôn xong hỏi có trách tôi không. Nàng bảo sớm muộn gì cũng là của tôi, cũng sẽ đi tới nọ hôn ấy. Tôi ngất ngây như người say. Biểu hiện của nàng tối hôm đó thật bất ngờ nhưng cả hai chúng tôi đều rất lý trí, chưa ai muốn rủ ai đi tới bước cuối cùng. Vậy mà tôi đã thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới.

Nhưng chưa đầy một tuần nàng lại đột nhiên bảo tôi: “Chúng ta không hợp nhau. Bạn bè em cũng không đứa nào thích anh. Hay là chúng ta chỉ làm bạn thông thường thôi.” Tôi sửng người, không hiểu mình đã làm sai điều gì. Lẽ nào chỉ vì chưa (chứ đâu là không) muốn đi tới cùng mà một đôi yêu nhau lại có thể chia tay? Tôi đòi nàng giải thích. Nàng bảo không tin tôi có thể đem lại hạnh phúc cho nàng, tôi không phải là đối tượng kết hôn phù hợp với nàng, bởi một nguyên nhân thực tế.

Thực tế ư? Là thực tế gì? Tôi hỏi. Nàng thân nhiên đáp, tôi là người ngoại tỉnh, thu nhập chưa đầy 4000 tệ một tháng, nếu muốn ở Bắc Kinh mua nhà, mua xe, nói tóm lại là sắm sửa đầy đủ điều kiện để kết hôn thì chút thu nhập này là muối bỏ bể. Trầm ngâm hồi lâu tôi nói, được, nhưng chúng ta cũng không cần đóng vai bạn bè bình thường làm gì cho mệt, chia tay hẳn cho xong. Nàng đồng ý ngay, và với một vẻ rất dứt khoát khiến tôi kinh ngạc. Lẽ nào nàng thật sự không chút lưu luyến gì? Ô kìa, nhưng chính mình đưa ra giải pháp đó cơ mà?

Đêm đó tôi thức trắng, chỉ mong trời mau sáng để lê tấm thân mệt mỏi đi làm. Thế rồi ngay chiều hôm sau nàng đã gọi điện tới, nói là mẹ nàng muốn gặp tôi, dặn thêm nhớ mang theo bằng tốt nghiệp, thẻ nhà báo, và cả... chứng minh thư nữa. Hôm đó lại đúng vào ngày Quốc khánh. Lần đầu tiên trong đời được gặp nhạc mẫu tương lai, tôi ôm linh kinh túi này bọc nọ. Có thể thấy ngay là mẹ nàng rất hài lòng về tôi, và đã nói thẳng ra về chuyện kết hôn, chuyện tạo dựng cuộc sống gia đình, nhiều nhất là chuyện nhà cửa. Đó là những gì mà mọi bậc bề trên đều nghĩ tới, vì thế tôi cũng không thấy là sự khác lạ, bèn cũng thẳng thắn trình bày dự định của mình. Cơ quan tôi có khu tập thể, vậy trước tiên không

nên vội mua nhà, nhân còn trẻ trung, hãy tranh thủ kiếm tiền, lập nghiệp, dù sao tôi tốt nghiệp cũng mới chưa đầy hai năm. Mẹ nàng rất tán thành, nhưng bà nói muốn con gái phải có được gia đình yên ấm, đầy đủ để bậc cha mẹ có cảm giác an toàn.

Tôi hiểu mong muốn ấy không có gì là quá đáng, bèn hứa với bà, ngay khi có số tiền vừa đủ tôi sẽ mua nhà ngay, mặc dù với tôi, đó là một lời hứa không mấy sáng suốt. Nhưng tôi hy vọng khi tình cảm của chúng tôi sâu nặng hơn, nàng sẽ hiểu được nỗi khổ của tôi, sẽ ủng hộ tôi tập trung xây dựng sự nghiệp. Tối đó, nàng dựa vào vai tôi, nói rằng ngủ như vậy có cảm giác an toàn, vững chắc. Tôi nghe mà sung sướng.

Nhưng rồi lại chỉ được mấy hôm nàng đã không thêm trả lời tin nhắn của tôi, không nhận những thứ tôi tặng, thậm chí còn đem trả lại những quà tặng mà tôi đã đem tới trong lễ ra mắt mẹ nàng, và lại vẫn chỉ với lý do *chúng ta không hợp nhau* chứ chẳng còn gì khác. Tôi thấy nàng giống hệt một đứa trẻ, mặc dù chỉ ít hơn tôi 2 tuổi, và mặc dù đi làm sớm hơn tôi mấy năm. Tôi nghĩ, chắc là do khởi điểm của chúng tôi không giống nhau nên mục tiêu sống cũng khác nhau. Rồi tuần sau, vào một buổi tối, nàng đột nhiên nhắn tin vào máy di động xin lỗi tôi, nói nàng vẫn luôn thật lòng yêu tôi, sợ dĩ rút lui chỉ vì không tự tin vào tương lai vợ chồng. Lúc đó tôi mới biết nàng có nỗi khổ không dễ nói ra.

Ngay tối đó, tôi đến nhà nàng. Chúng tôi ghì siết lấy nhau, hôn nhau mê mết ở cầu thang, cho tới khi đôi chân mỏi rũ ra. Những ngày đó, tâm trạng tôi rất tệ, lại thêm biếng ăn, mệt ngủ. Nàng trách tôi là chưa một lần nói ra lời *yêu nàng mãi mãi*, rồi lại bảo không bao giờ muốn nghe tôi nói lời chia tay.

Cuối tuần, tôi dẫn nàng tới chơi nhà một người bạn học cũ. Bạn tôi trước đây làm chủ tịch hội sinh viên ở trường đại học, có chồng là nhân viên công vụ. Tôi muốn nàng biết điều kiện của bạn tôi tốt hơn chúng tôi rất nhiều, nhưng họ vẫn sống trong căn nhà tập thể mà cơ quan phân cho. Cuộc sống hạnh phúc chỉ cần đến bàn tay và khối óc hai chúng tôi đồng tâm hiệp lực tạo dựng mà thôi.

Hôm sau nàng mời tôi đi ăn cơm. Không biết hành vi bất thường này có ý gì, tôi từ chối, nói rằng bận. Hai tuần tiếp sau đó tôi rất ít liên lạc với nàng. Vả lại nàng đang chuẩn bị thi, tôi cũng không muốn làm nàng mất tập trung. Buổi tối hôm nàng thi xong, tôi rất bình tĩnh khi một lần nữa nghe nàng nói chúng ta không hợp nhau. Hôm đó chúng tôi đi ăn tối, ăn xong tôi còn nắm tay nàng tiễn về nhà. Tôi chìm trong đau khổ, càng nghĩ càng không hiểu chúng tôi không hợp nhau ở điểm nào. Khi bên nhau hai đứng vui vẻ thế cơ mà?

Nghĩ vậy, tôi thực không cam tâm chịu đựng. Hôm sau tôi tới gặp mẹ nàng, chỉ để muốn biết nàng có thực sự yêu tôi, hay tình yêu của nàng chỉ là lời nói? Mẹ nàng nói đâu thấy con gái nói chia tay với ai và gia đình đâu có ai phản đối chúng tôi yêu nhau. Hơn nữa bà còn tin rằng tôi sẽ thành công về sự nghiệp. Tôi hỏi: “Tiểu Lỗi có phản nản với bác điều gì về cháu không ạ?”. Bà ngạc nhiên nhìn tôi: “Tiểu Lỗi luôn khen cậu trước cả nhà, nói cậu là người tốt, làm việc cũng giỏi.” Tôi nghe mà dờ dẩn cả người.

Đúng lúc đó, Tiểu Lỗi về. Nàng sẵn giọng bảo sau này đừng có tự động tới nhà nàng nữa. Khi tôi chào tạm biệt, nàng còn đem trả lại toàn bộ quà tặng trước đây của tôi. Khi tôi dùng ánh mắt bất hạnh nhất, nặng tình cảm nhất, hy vọng và mong đợi nhất nhằm níu kéo thì nàng bực tức gắt lên: “Một khi người ta đã đánh mất lòng tự trọng thì chẳng còn gì cả.” Tối đó, nàng còn đâm cho tôi một vết thương cuối cùng bằng tin nhắn: *Xin lỗi, tôi không yêu anh. Tất cả tình yêu mà tôi thể hiện trước đây đều là giả tạo!* Thế này là thế nào? Nhất định đã có chuyện gì hệ trọng xảy ra với nàng.

Lòng trĩu nặng, tôi trở về nhà với ý nghĩ nếu Tiểu Lỗi không chịu kể ra hết sự thật thì tình yêu của chúng tôi dứt khoát tiêu tan. Và tôi không dễ dàng chấp nhận, bởi là chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời. Hôm đó tôi một mình uống rất nhiều rượu, bởi quá phiền não và đau khổ. Khi đầu óc choáng váng, không hiểu ma xui quỷ khiến nào, tôi bỗng bấm số gọi cho Tiểu Lỗi. Rượu làm đầu óc tôi mụ mị, và tôi đã nói rất nhiều, rất nhiều lần câu Anh yêu Em. Tôi thề qua điện thoại rằng dù nàng có một vạn

lần nói chia tay thì tôi sẽ một vạn lần nói Anh Yêu Em. Sau đó tôi nghe thấy tiếng khóc của mình, oan ức và bất hạnh. Đàn ông lẽ ra không nên khóc nhưng tôi không kiềm chế nổi bi phần trong lòng, chỉ muốn trút hết đau khổ cùng phiền muộn đã phải kìm nén bao lâu nay. Tiểu Lỗi cũng khóc, nói rằng thực ra rất yêu tôi nhưng không thể tiếp tục được. Tôi hỏi lý do, và hỏi có nhất định phải tàn nhẫn vậy không?

Tiểu Lỗi khóc dữ hơn, đòi gấp để kể về cái chuyện xảy ra với nàng vào đúng hôm sinh nhật tôi. Tôi vặn hỏi chuyện gì, nàng bảo nói qua điện thoại không tiện, vì bố mẹ đang ở nhà, rồi hứa sẽ đến gặp tôi ngay. Vừa đặt điện thoại xuống tôi đã tỉnh phát ra. Hôm sinh nhật tôi đã xảy ra chuyện gì? Còn có thể xảy ra chuyện gì, với tôi và nàng?

Khi Tiểu Lỗi tới, tôi đang nôn trong nhà vệ sinh. Hôm đó tôi uống quá nhiều. Tiểu Lỗi dịu dàng lau mặt cho tôi, nước mắt tuôn lã chã. Nhìn thấy người phụ nữ mình yêu thương phải khóc, tôi xiết bao đau khổ. Sau đó, Tiểu Lỗi dìu tôi lên giường, rồi giống như buổi tối trước hôm sinh nhật tôi, hai đứa tôi lại ngực áp ngực, mặt kề mặt, môi sát môi. Nàng âu yếm nhìn tôi, như muốn để tôi tin rằng nàng yêu tôi thật, và cứ lặp đi lặp lại “Em yêu anh.” Tôi tin! Một người phụ nữ có thể nói Em Yêu Anh tới kiệt sức thì nhất định phải là đáng tin. Tôi hỏi: “Hôm đó xảy ra chuyện gì khiến em nhẫn tâm đòi bỏ anh hết lần này tới lần khác?”

Im lặng hồi lâu, rồi nàng ngược nhìn tôi, thôn thức kể lại.

Nghe xong, tôi nhồm phất dậy, cười và vỗ yêu liên tục lên đầu nàng mà mắng: “Đồ ngốc, sao em lại ngốc nghếch thế không biết. Cái vật cản đó quan trọng đến thế sao? Có hơn tình vợ chồng của chúng ta không?”.

Thì ra đầu đuôi nó là thế này.

Hôm sinh nhật tôi, cơ quan Tiểu Lỗi đi chơi rất vui. Nàng còn vui hơn mọi người vì vừa hôm trước đã cùng với tôi có một ngày vui vẻ, một tối nằm ôm nhau, mặt kề mặt môi áp môi. Vì ở nhà về muộn nên Tiểu Lỗi chuẩn bị không tốt lắm, con gái leo núi ai lại mặc váy và đi dép, vì vậy nàng theo đoàn đi rất vất vả. Lúc lên núi thì không xảy ra chuyện gì. Đùa nghịch cho tới khi mặt trời sắp lặn họ mới xuống núi ra về. Đáng ghét là lúc đó một đồng nghiệp nam của nàng bỗng phớt lờ đưa ra lời thách đố, rằng ai xuống nhanh nhất sẽ được thưởng còn ai xuống cuối cùng sẽ phải mua đồ giải khát cho cả đoàn, khoảng 50 tệ. Thế tất cả ra sức mà chạy. Đường mòn xuống núi tuy không nguy hiểm nhưng cũng có chỗ gập ghềnh, vả lại, xuống bao giờ chẳng khó hơn leo lên. Tiểu Lỗi xúi quẩy nhất, đi dép vốn đã không thuận tiện nhưng lại vẫn muốn thi với mọi người, nên mới xuống được lưng chừng dốc thì nàng bị ngã. Cú ngã thật ác, toàn bộ thân thể không hề bị sây sát, chỉ đúng cái *vật cản* cần gìn giữ nhất của phụ nữ thì lại bị hư hại. Thoạt đầu nàng không để ý, chỉ thấy nơi đó hơi đau nên vẫn tiếp tục xuống núi. May nàng không phải là người cuối cùng nên không mất 50 tệ ngớ ngẩn.

Sau đó Tiểu Lỗi còn vui vẻ trêu chọc cô bạn gái xuống cuối cùng, nghĩa là nàng vẫn không có cảm giác gì hết. Nhưng khi về nhà, nàng thấy phía dưới mỗi lúc một đau hơn. Vào phòng tắm kiểm tra, nàng giật mình khi thấy quần lót ướt máu. Sờ nắn khắp người một lượt, nàng không thấy vết thương nào, vậy thì máu chỉ có thể từ chỗ kín mà ra. Nàng sợ phát run, chỉ lo vật cản bị rách hỏng. Nhưng lúc đó bố mẹ đều ở nhà, lại khuya rồi, nên không thể đến bệnh viện, nàng đánh nhin đau chờ đến hôm sau. Sáng ra, nàng thấy chỗ đó vẫn rất đau và vẫn rỉ máu. Không phải kỳ kinh, sao máu lại ra nhiều vậy? Tiểu Lỗi sợ hết hồn vội chạy tới phòng phụ khoa trong bệnh viện mà nàng làm việc. Bác sĩ kiểm tra là một phụ nữ hơn 40 tuổi, quan hệ với nàng vốn rất tốt. Kiểm tra xong, bà nhìn Tiểu Lỗi bằng ánh mắt rất kỳ lạ rồi cười mà hỏi có phải nàng đã từng làm tình với người yêu trước khi cưới không? Tiểu Lỗi đỏ mặt lắc đầu quầy quậy. Bà bác sĩ ngạc nhiên: “Thế sao màng trinh lại bị rách?” Tiểu Lỗi giật mình oà khóc. Rồi kể lại sự việc leo núi hôm qua. Bà bác sĩ nghe xong cứ lắc đầu: “Làm thế nào bây giờ? Đối với phụ nữ thì là chuyện lớn đấy. Cô chưa kết hôn mà màng trinh đã rách thế này, sau giải thích với chồng

ra sao?”. Rồi bà kể một loạt chuyện có liên quan tới việc đàn ông coi trọng cái *vật cản* đó thế nào. Tiểu Lỗi nghe xong sợ quá, khóc rất lâu, mãi mới bình tĩnh lại được. Bà bác sĩ an ủi: “Thôi, đã vậy thì phải tìm cách *qua lọt* đêm tân hôn. Hay là làm phẫu thuật vá nó lại?”. Tiểu Lỗi hỏi hớp: “Phẫu thuật ấy có tác dụng không?”. Bà bác sĩ do dự: “Khó mà nói chắc chắn, chỉ chắc chắn là không bảo đảm trăm phần trăm.”

Từ sau sự việc đó, nàng luôn nghĩ tới việc chia tay với tôi, bởi cho rằng tôi là một người đàn ông truyền thống thì nhất định sẽ đòi hỏi vợ mình phải trong trắng theo nghĩa còn nguyên vẹn cái *vật cản* kia.

Đó chính là nguyên nhân của việc Tiểu Lỗi năm lần bảy lượt đòi chia tay tôi. Nghe xong, tôi muốn cười ra nước mắt. Hỏi sao không kể hết ngay cho tôi nghe, nàng lập tức hỏi lại, vậy lúc đó liệu tôi có tin đó là sự thật không? Miệng tôi đáp *Tin* nhưng trong lòng thì tự hỏi có thật là mình sẽ không chút nghi ngờ? Rất khó nói, quả thực rất khó nói. Nhưng bây giờ thì tôi lại hoàn toàn tin tưởng vào nàng.

Thế là đám mây u ám vẫn đè nặng trong lòng tan biến, chúng tôi lại quay về với sự ngọt ngào vốn có trước đây, và càng yêu thương nhau hơn, vô chừng vô kể. Nếu hôm đó tôi không say tới mức khóc lóc như vậy, có thể nàng vẫn chưa chịu kể hết sự thật. Tiểu Lỗi cũng bảo do thời gian yêu nhau còn quá ngắn nên những lần nói chia tay trước không cảm thấy đau đớn lắm, nhưng khi nghe tiếng khóc lóc của tôi trong điện thoại tim nàng đột nhiên thắt lại, lòng dạ cực kỳ đau đớn, và đành quyết định nói ra sự thật, mặc cho tôi tin hay không.

Đó chính là *sự kiện* suýt phá vỡ hạnh phúc của cả tôi và Tiểu Lỗi, người vợ thân yêu đang âu yếm chăm sóc tôi đây. Tôi muốn nói với mọi người rằng, dù đàn ông hay đàn bà cũng không cần phải quá coi trọng cái chuyện trinh tiết đó nếu không muốn tự mình gây ra nỗi đau đớn cho người mình yêu, và cho cả mình.

ĐÊM ĐẦU TIÊN MÃI MÃI LÀ NỖI ĐAU CỦA TÔI

Người kể: Vương Đào, nam, 26 tuổi, cảnh sát ở Bắc Kinh.

Nhật ký phỏng vấn: Trên một bãi đất trống ở chân tháp truyền hình Bắc Kinh, trong xe của anh, suốt cả buổi tối tôi chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt một bên người anh. Anh hút thuốc nhiều, khói mù mịt khắp xe. Tối đó không có gió. Cây cối bên hồ Côn Ngọc im phắc.

Tôi lập gia đình được 3 năm rồi. Đáng tiếc là tôi không thể yêu vợ, dù cô ấy là một phụ nữ vừa xinh đẹp vừa đoan trang. Nhưng không có tình yêu thì hôn nhân cũng sẽ trở nên vô nghĩa, và tôi vẫn thực hiện tốt mọi trách nhiệm người chồng, và vợ chồng tôi vẫn rất êm ấm, hoà hợp, mặc dù thiếu tình yêu. Vợ tôi chẳng có lỗi gì. Chỉ có thể trách tôi, vì toàn bộ tình yêu, sự rung động đều đã trao cho người yêu đầu tiên và nàng đã mang nó tới nơi xa xôi xứ người. Tại sao tôi và nàng không thể thành đôi như ước nguyện? Chỉ có thể trách số phận trớ trêu. Và điều khiến tôi luôn ân hận là tôi đã lấy đi sự trong trắng của nàng. Mặc dù không một lời trách móc tôi nhưng tôi biết, chính vì chuyện này, nàng phải chịu đựng rất nhiều nỗi thống khổ. Chẳng biết sống ở nước ngoài nàng có thoát khỏi những giày vò đó không? Tôi thực sự căm hận cái đầu óc chật hẹp của bọn ích kỷ. Nếu được lựa chọn một lần nữa, tôi sẽ không bao giờ chấp nhận sự trong trắng của bất kỳ cô gái nào sẽ không phải vợ mình.

Tôi sinh ra tại một thành phố nhỏ ven núi. Chu Lâm, người yêu đầu tiên của tôi, là bạn thanh mai trúc mã. Hai nhà rất gần nhau. Bố nàng là lãnh đạo huyện, cũng là bạn tốt của bố tôi. Nhà nàng có rất nhiều đồ chơi hấp dẫn, vì thế tôi thường sang để được cùng chơi với nàng.

Không chỉ có đồ chơi, từ nhỏ chúng tôi đã cùng nhau trèo lên ngọn núi cao bên khu thành cổ, cùng nhau chân trần lội xuống sông bắt cá, cùng nhau hái nấm dại trong rừng sau cơn mưa. Từ nhỏ nàng đã thuộc loại người sau này sẽ cao lớn. Không giống đám bạn gái thường để một bím tóc, thô kệch sau gáy, nàng cắt tóc ngắn như tôi, đi lại thì rất uyển chuyển, nom thật đẹp mắt. Có điều, đó chỉ là suy nghĩ của riêng tôi.

Lúc nhỏ, chúng tôi thường tay trong tay, ít khi chịu rời nhau, suốt ngày chơi đùa. Nàng tham gia vào các trò chơi con trai với chúng tôi như chọi tổ chim, ném vỡ cửa kính, bắn đạn đất. Tôi luôn chỉ thấy tôi và nàng là đôi anh em tốt, không bao giờ để ý rằng nàng là con gái, một cái kem cũng liếm ăn chung, một cái bánh bao cũng bẻ đôi. Mùa đông khi đánh trận tuyết, chân nàng bị lạnh cóng, tôi chẳng nề hà, vội hà hơi vào xoa cho ấm lại. Thấy vậy, rất nhiều người đùa rằng, chúng tôi hẳn đã dính hôn từ bé.

Niềm vui thời thơ ấu luôn khiến người ta lưu luyến khó quên. Thời gian trôi đi, chớp mắt chúng tôi đã đến tuổi cấp sách đến trường. Tôi thường chạy sang đón nàng từ sáng sớm, mẹ nàng không để tôi tự do tìm kiếm nữa, mà gọi nàng dậy mặc quần áo xong xuôi mới cho gặp. Thời gian vẫn trôi. Mãi cho đến một ngày, tay tôi vô tình chạm vào ngực nàng. Lập tức mặt nàng đỏ bừng, rồi tức giận đá tôi một cái, lại còn mắng tôi là đồ lưu manh. Vì thế tôi bắt đầu chú ý tới những biến đổi nhỏ nhất trên cơ thể nàng, phát hiện ngực nàng bỗng nhô cao hơn ngực tôi, và còn nhiều thứ khác hẳn với tôi. Nhưng tôi không nói, bởi thấy khác như vậy rất đẹp. Cùng với thời gian khôn lớn dần, tôi cảm nhận được hương thơm thoảng dịu trên người nàng, mà chỉ những thiếu nữ mới có, rất đặc biệt.

Rất may, chúng tôi lại cùng ngồi chung bàn ở trường. Vì lớn hơn tôi hơn một tháng tuổi nên nàng thường bắt tôi gọi là chị, nếu không, trên bàn sẽ bị vạch một đường “biên giới”, không cho tôi vượt qua, nếu không dưới gầm bàn, nàng sẽ giẫm mạnh lên chân tôi khiến tôi phải bật hét lên. Thầy giáo liền đi tới. Kỳ lạ là tôi thà chịu phạt chứ không chịu khai sự thật.

Bây giờ, tôi không thể còn nhớ hết đã xảy ra những gì giữa hai đứa nữa. Trong ấn tượng của tôi chỉ còn đọng lại một số câu nói không đầu không cuối của nàng như “Cậu đừng nói nữa, được không?”. “Lên lớp rút cục là nghe cậu nói hay nghe thầy giáo giảng bài?”. “Cậu không nghe lời, tớ sẽ mách mẹ cậu!”. “Hôm nay tớ phải trực nhật, làm hộ tớ được không? Về nhà tớ sẽ mời cậu ăn kem, loại rẻ ấy. Nếu không, đừng sang nhà tớ chơi nữa!”. “Nhớ đấy, trực nhật xong thì tới sân vận động tớ bảo”. “Không được, hôm nay thầy giáo khen cậu, cậu nhất định phải mời mình ăn kem. Loại đắt nhất chứ sao nữa, đúng, loại đồng rưỡi ấy.”

Huyện chúng tôi chỉ có một trường trung học điểm. Cả hai chúng tôi đều thi đỗ vào đó và lại được phân vào cùng một lớp, nên đều rất vui.

Chúng tôi cùng ăn, học, chơi đùa, và cùng lớn lên. Tôi cũng bắt đầu phát triển, cao hơn nàng, giọng nói biến thành ồm ồm, râu ria lún phún, lại thêm cặp kính cận, nom tôi càng già dặn hơn. Nhiều người mới quen biết còn cho rằng tôi là anh trai của nàng. Cũng chính từ đó, tôi bắt đầu không chịu gọi nàng là chị nữa, lại còn dám chỉ gọi tên, Chu Lâm, còn nàng gọi tôi là Lợn con.

Lên cấp III, nàng từ một đứa con gái nghịch ngợm lắm trò tai quái bỗng trở nên cô gái dịu dàng, gương mặt trái xoan, nước da trắng bóc. Tuy nàng có phần béo hơn trước nhưng tôi vẫn thấy nàng rất xinh đẹp. Nàng không còn ham chơi như trước nữa, ngày nào cũng chăm chỉ học tiếng Anh, làm toán, đọc sách... Còn tôi vẫn như vậy, vẫn ham đá bóng, lại còn ôm mộng trở thành ngôi sao của môn thể thao vua này.

Sau đó tôi dần dần phát hiện sự “áp bức” bao năm qua của nàng cũng có tác dụng với tôi. Tôi đã quen với việc giúp nàng trực nhật, lau bàn ghế, lấy nước uống hoặc phải đi rất xa để mua giúp nàng một cuốn sách tham khảo, hoặc vô tình hay hữu ý mang theo rất nhiều đồ ăn vặt mà nàng hằng ưa thích hoặc dám đánh vỡ đầu đứa bạn nam nào dám nói thích nàng.

Tôi hồi học cấp III tôi đã mê đọc tiểu thuyết, nhất là hai loại võ hiệp và tình yêu. Vì thế thứ tình cảm đẹp nhất, mơ màng nhất của tuổi thanh xuân đã đâm chồi bén rễ trong tôi, và đứa con trai vốn vô tư, ngượng ngập đã bắt đầu biết say đắm, mơ màng...

Cũng trong thời gian này, tôi bắt đầu ghi nhật ký, kể tỉ mỉ những gì đã xảy ra giữa hai chúng tôi, cả những chuyện vụn vặt không đáng nói tới.

Chẳng hạn, tôi nhớ trong nhật ký có những đoạn như:

“Hôm nay Chu Lâm mắng mình là trên lớp không chú ý nghe giảng. Hừ, mai nhất định phải bắt cô ấy xin lỗi. Nhưng không xin lỗi cũng không sao, coi như cô ấy mắng đúng đi...”

“Thầy giáo nói Chu Lâm gần đây không tập trung học hành, có thể mà tan học cô ấy òa lên khóc. Mình tới an ủi, nói là không sao đâu, tớ cũng rất hay nghĩ ngợi lan man và khuyên đừng quá để tâm tới lời thầy, không ngờ cô ấy lại hét lên với mình: “Cút sang bên, đồ thiếu suy nghĩ!”...”

“Chu Lâm ốm đến mức phải nghỉ học. Bố mẹ cô ấy lại đang ở quê. Cả nhà mình đi thăm. Bữa tối, mình nấu cho một bát mỳ trứng và cô ấy ăn hết sạch khiến mình vui quá...”

“Hôm nay Chu Lâm chê mình để móng tay quá dài, nhất là ở ngón út, và hỏi mình có phải dùng để ngoáy mũi không. Mình nói dối là không phải, sợ nếu thừa nhận thì mất mặt quá, rồi còn chống chế là nhiều nam sinh khác cũng để dài như vậy. Suýt nữa chúng mình cãi nhau. Có điều, nhìn thấy cô ấy cáu giận cũng rất thích. Nhưng mình sẽ thay đổi...”

“Hôm nay Chu Lâm mắng mình hay nhố bậy. Quả thật là mình không đúng. Mình nhận lỗi. Cô ấy khen làm mình rất vui...”

Sau đó, lớp được phân theo chuyên ngành, tôi chọn văn học. Nàng hỏi: “Lợn con này, vì sao cậu không đăng ký vào tự nhiên? Chẳng phải cậu rất thích các môn tự nhiên đó sao?”

Tôi làm ra vẻ phớt lạnh, đáp trả rằng: “Việc của đàn ông, phụ nữ các cậu biết sao được.” Thực ra tôi quyết định như vậy vì nghe nàng bảo sẽ chọn lớp văn. Còn tôi, chỉ vì muốn được ở

cạnh nàng mà thôi. Đơn giản vậy!

Thời gian trôi thật mau, chớp mắt đã tới niên học cuối. Thành tích học tập của nàng vẫn ổn định. Các thầy cô giáo còn nói Chu Lâm dư sức thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng. Nàng nói chuyện ngày mỗi ít đi, và ngày mỗi hứng thú với các từ tiếng Anh cùng những định lý chán mớ đời, và hầu như không gây chuyện với tôi nữa. Còn tôi chẳng thay đổi gì, chiều nào cũng vẫn ôm bóng chạy tới sân thể thao. Mỗi lần thấy tôi mồ hôi đầm đìa chạy vào lớp học, nàng lại nhìn bằng con mắt bất bình như thể sắt luyện mãi mà không thành kim được. Có điều, số đồ ăn vặt và hoa quả của tôi cũng không đến nỗi “mất trắng”. Nàng thường đưa cho tôi chiếc khăn giấy còn nguyên mùi thơm và nói. “Lau sạch tay và mồ hôi đi, không lại bốc mùi lên, tớ không thể tập trung học hành được.”

Một hôm nàng thăm dò tôi: “Lợn con, cậu định thi trường nào?”. Tôi đáp không chút suy nghĩ: “Kết quả học tập như tớ còn có thể lựa chọn không? Dù sao cũng không thể đỗ vào trường điểm. Như vậy cũng tốt, hành hạ cậu bao năm rồi, sau này không dám phiền cậu nữa. Và lại cậu cũng ngán tớ lắm rồi mà, thế là trọn vẹn cả hai đàng!”. Nói thì ra vẻ như vậy nhưng trong lòng, tôi hận mình lúc thường nhật không chăm chỉ. Nhưng đồng thời tôi cũng quyết phải nỗ lực trong thời gian còn lại, cốt là để không bị nàng khinh thường.

Từ đó, ngày nào tôi cũng học đến một hai giờ sáng mới ngủ, chỉ vì muốn được cùng nàng học đại học. Hình như tôi sợ sẽ không chịu đựng nổi khi nàng đi khỏi, chẳng có ai bắt nạt tôi nữa.

Thế rồi không ngờ kết quả học tập của tôi vượt trội hẳn lên, ngang ngửa, rồi vượt cả nàng. Thầy cô giáo đều bảo tôi có tiềm lực lớn, nếu chăm học từ đầu, nhất định sẽ thi đỗ vào trường đại học nổi tiếng bậc nhất Trung Quốc. Còn nàng chỉ nói tôi là kẻ tiểu nhân đắc chí.

Lúc đăng ký thi đại học, nàng chọn trường Nam Khai. Tôi chọn trường Thiên Tân, cùng một thành phố.

Tới tháng Bảy, điểm thi được công bố. Không ngờ, chỉ thiếu 1,3 điểm mà nàng phải chia tay với cái trường đã chọn. Nhưng nhờ thành tích học tập phổ thông xuất sắc, một khoa của Học viện Thương mại Bắc Kinh đã nhận nàng học. Còn tôi cũng tương tự vậy, vì thi trượt vào trường Thiên Tân, tôi phải xuống học tận Thành Đô, Tứ Xuyên. Tôi rất giận mình, nếu như chịu khó từ sớm thì chí ít cũng đỗ được vào trường đại học mình muốn, và sẽ gần Bắc Kinh hơn. Và tôi cũng giận mình tại sao không đăng ký thêm một trường nào đó ở Bắc Kinh.

Tôi an ủi nàng: “Khi thi nghiên cứu sinh, cậu nhất định sẽ được vào Nam Khai.” Nàng cũng rất hài hước, đáp: “Có lẽ do tớ làm nhiều điều không phải, từ nhỏ tới lớn toàn bắt nạt cậu nên mới bị báo ứng như vậy.”

Đại học năm thứ nhất và năm thứ hai, tất cả thời gian rỗi của tôi đều dành viết thư cho nàng. Tôi kể nàng nghe ở Thành Đô có những đồ ăn gì ngon, nơi nào đi chơi thì hay, những chuyện gì xảy ra quanh tôi, kể cả việc bị một nữ sinh viên nào đó phê bình là trên lớp không nghiêm túc nghe giảng, hoặc tôi đã nói câu gì với nữ sinh nào, hoặc đã thấy một nữ sinh ở lớp bên cạnh rất giống nàng... Sau đó, khi viết trên mạng, tôi còn dùng luôn cái tên Chu Lâm của nàng làm nick name của mình. Biết được, nàng gọi điện thoại cho tôi, bảo sẽ kiện vì tội vi phạm bản quyền.

Có lẽ tình yêu lúc bị chia cắt mới được ủ men, dần dần toả ra một hương vị đặc biệt. Tôi hiểu mình đã yêu nàng, yêu say đắm. Trong những đêm mất ngủ, chỉ khi bên má có miếng khăn giấy ẩm mang mùi thơm giống như miếng khăn nàng đã dùng, tôi mới ngủ được. Dưới gối tôi là tấm hình chụp chung hồi nhỏ và những lá thư e-mail nàng gửi cho. Tôi thường mơ màng gõ lên bàn phím số điện thoại của nàng, hoặc lặng đi mỗi khi nhìn thấy nick name *Em gái ngốc* của nàng bật sáng.

Tuy ngày càng yêu nàng hơn song tôi không hề thổ lộ. Tôi biết, trong lòng nàng, tôi chỉ là một đứa “em trai” nghịch ngợm mà thôi, mãi mãi không thể khôn lớn. Hẳn là từ nhỏ tới giờ, nàng chưa một lần “thích” tôi. Ngược lại, ngoài tôi ra, nàng còn được bao chàng trai ngưỡng mộ. Lên đại học, chắc chắn

con số đàn ông theo đuổi nàng sẽ ngày một nhiều hơn, tôi là cái gì cơ chứ? Nhưng điều khiến tôi phải im lặng chính là tôi sợ nếu nói ra sẽ bị nàng cự tuyệt.

Một lần nàng gọi điện, nói là không thi đỗ được như ý môn tiếng Anh, nên rất buồn bực. Tôi lập tức lên mạng viết thư an ủi nàng, và vô cùng thêm được viết thêm ở cuối thư rằng rất nhớ em, rất yêu em... nhưng hễ cứ viết xong mấy chữ đó tôi lại xoá đi, rồi lại viết lại, sau đó xoá đi, cuối cùng đành bỏ.

Rất nhanh, đã sang hè năm thứ ba. Nàng không về quê, muốn ở lại Bắc Kinh để ôn thi Toelf. Khi nàng báo tin dự định du học, tôi chỉ đáp: “Hè này, tớ cũng định đến Bắc Kinh để gặp một cô bạn chat rất xinh đẹp. Thuận đường tớ sẽ thăm cậu, được không?”. Nàng cười bảo: “Được chứ. Tớ cũng đang muốn xem cô bạn cậu ra sao, thiếu một cái tai hay thiếu một con mắt? Nhất định là rất xấu xí. Mà đúng rồi, cậu cũng có thể tới đây học tiếng Anh, rất hay đấy!”. Tôi cười ha ha: “Cũng được, cậu báo danh hộ mình trước nhé. Những thứ khác tớ đều không muốn học, nhưng tiếng Anh thì được!!”.

Hè năm 2001, tôi đi tàu hỏa tới Bắc Kinh, và đến ngay trường nàng, để gặp cô gái mà tôi hằng nhung nhớ, ngay cả trong mơ. Nàng nom chín chắn hơn, ăn mặc giản dị, thân hình thon thả hẳn đi, vừa xinh vừa đẹp. Chẳng chào hỏi gì, nàng cười to: “Ha ha, cô bạn trên mạng của cậu đâu? Sao không dẫn đến, hay là nhìn thấy tớ đã bỏ chạy rồi?”. Tính nết nàng không hề thay đổi. Hay là nàng đã quen như vậy với tôi rồi?

Mấy tháng hè ở Bắc Kinh, tôi sống trong căn phòng của bạn học nàng ở khu kí túc nam. Chúng tôi nói với nhau không thiếu chuyện gì, ngoại trừ chuyện tình cảm của nhau. Sáng nào tôi cũng đứng giờ đạp xe đưa nàng cùng tới khu giảng đường tự học, cùng đi dạo trong vườn trường xinh đẹp, cùng lội nước ướt như chuột lột trong cơn mưa mùa hè ở Bắc Kinh. Tất nhiên cũng không tránh khỏi chí choé nhau đôi lần.

Buổi tối trước hôm chia tay, nàng mời tôi đi ăn, và uống say đến mức tôi phải đi về ký túc xá. Vẫn là kỳ nghỉ hè, trong phòng chỉ còn lại mình nàng. Tôi ngồi nhìn nàng ngủ, nhìn không nổi, bèn hôn trộm vào má, lòng đau đớn không cách gì tả nổi, lo sợ cả đời mình không còn một lần nào được ngồi trông nàng ngủ nữa. Và một giọt nước mắt nóng bỏng tràn ra.

Từ Bắc Kinh về, tôi không dám hỏi thăm tin tức về nàng nữa, càng không dám hỏi nàng đã có người yêu chưa. Tôi sợ không chịu đựng được khi nghe tiếng “Đã!”

Vào một buổi tối trước khi tốt nghiệp, tôi nhận được e-mail của nàng. “Tớ sắp đăng ký đi New Zealand du học, cậu thấy thế nào?”. Tôi trả lời: “Cậu nhất định sẽ thành công. Mãi mãi cậu là đứa em gái giỏi giang trong lòng tớ!”. Đó cũng là lần đầu tiên tôi gọi nàng là em.

Hôm đó, nhìn màn máy tính lấp loé sáng, tôi không kìm nổi, lại nhặt nhòa nước mắt. Tôi chạy ra sân bóng, chạy hết vòng này tới vòng khác, cho tới khi mệt rũ bèn nằm vật trên thảm cỏ, như một cái xác. Tôi biết câu chuyện đã đến hồi kết thúc, tự an ủi: “Hai đứa vốn đã không có bắt đầu, sao ta lại nói tới kết thúc nhỉ?”. Suốt mấy ngày liền, tôi không làm được gì và rất sợ ánh nắng mặt trời. Ngày nào tôi cũng đến quán bar, sàn nhảy. Tôi chợt thấy mê rượu và thuốc lá, mê được làm mục mẫn bộ não mình. Ngày nào tôi cũng tự nhủ, tình yêu là một thứ rất phi lý, mình không thể điều khiển được nó và mình cũng không có tư cách để theo đuổi tình yêu. Mình chỉ là một gã trai xấu xí, bé nhỏ mà thôi.

Sau đó chúng tôi mất liên lạc với nhau. Tôi nhắm chặt mắt, tàn nhẫn xoá đi nick chat của nàng trong hòm thư điện tử, và học cách quên số điện thoại của nàng.

Tốt nghiệp, do nhung nhớ về thành phố mà nàng đã từng sống, tôi cố tình chọn Bắc Kinh làm nơi lập nghiệp và trở thành viên cảnh sát quèn ở đây. Khi nàng biết được tất cả thì nàng đã ở tận nơi xa xôi xứ người. Ánh nắng của New Zealand thật rực rỡ.

Tôi không quan tâm tới chuyện đại sự quốc tế nhưng lại rất chú ý đến tin tức ở New Zealand. Tôi không hay để ý tới mưa nắng nhưng lại hay nghe tình hình thời tiết ở Ucland. Lãnh đạo và các đồng

nghệp của tôi đã làm môi cho tôi mây đám, nhưng như kẻ thần kinh, gặp cô nào tôi cũng hỏi có thích New Zealand không? Hỏi xong, tôi cũng chẳng buồn nghe họ trả lời.

Nhưng rồi cuối cùng, tôi cũng yêu. Người ấy hiện đang là vợ tôi. Tình yêu của chúng tôi luôn mang “phong cách” nhàn nhạt. Tôi không tài nào để mà rung động thực sự.

Dù đã là chồng người khác nhưng tôi vẫn có niềm tin sắt đá rằng, vào một giờ nọ ngày nọ tháng nọ năm nọ, tôi sẽ lại được nhìn thấy Chu Lâm giữa biển người mênh mông. Hoặc giả như tôi đang đứng gác ở đầu phố, bỗng có một cô gái đi tới hỏi đường và đứng vào lúc tôi ngược lên nhìn, chợt thấy người hỏi đó chính là nàng. Hoặc giả như khi đang dừng lại trước quầy trả tiền tại một siêu thị nào đó, đột nhiên nàng xuất hiện sau lưng, khẽ đập vào vai tôi, bảo: “Thế đấy, mãi mua quà tặng cô bạn chat xinh đẹp trên mạng mà quên cả tờ phông? Không thì tiện thể mua tặng tờ cái váy của hãng Espirít đi, hoặc ví đầm cũng được! Coi như cậu đồng ý rồi nhé! Đi nào, may quá, có cậu đi chơi cùng...”

Thời gian trôi thật nhanh, nàng ở nước ngoài đã một năm rồi. Còn cuộc sống của tôi cứ lặp đi lặp lại như vậy, thật đơn điệu. Tôi và nàng như dòng nước của cùng một đầu nguồn, cứ chảy mãi chảy mãi, cuối cùng thì chia tách làm hai ngả, mỗi lúc một xa nhau thêm. Tới một hôm, đột nhiên tôi nhận được e-mail của nàng, đọc xong, tôi không kìm nổi nước mắt.

“Lợn con, anh khoẻ không? Dường như đang quay trở lại quỹ thời gian của năm 2001 vậy. Bắc Kinh hay mưa, nhưng đối với chúng ta, mưa vừa lãng mạn, vừa ấm áp, dịu dàng. Mùa hè năm nay ở New Zealand cũng dài quá rồi.”

“Trong thời gian ở đây, vào những đêm sâu tĩnh mịch, em thích đọc từng từ ngữ trong các đoạn văn anh viết trên mạng. Đó là liều thuốc thần tiên chữa trị vết thương lòng cho em. Anh có khoẻ không? Lần này viết thư cho anh vì có một số việc đã qua, em luôn muốn nghe anh giải thích, nhưng lần nào cũng khó viết ra nổi.”

“Khi chúng ta còn học ở cấp III, phải chọn lớp học chuyên ngành, thực ra em cứ đợi anh rủ em cùng đi học khoa Lý. Nhưng sao anh đã không rủ lại còn cố chấp chọn khoa Văn mà anh không thích? Còn khi đăng ký dự thi Đại học em cứ chờ anh bảo em cùng xin vào thi chung một trường, hoặc chí ít cũng cùng thành phố, nhưng tại sao anh đã không chịu bảo lại còn cố chấp chọn trường phía Bắc, nơi mà anh không thích? Hè năm thứ ba, em biết không phải vì anh quen cô bạn nào trên mạng, cũng không muốn đi du học, nhưng tại sao anh vẫn tới Bắc Kinh, vẫn học Toelf cùng em? Cái tối trước khi anh phải về, em uống say, anh dìu em lên giường. Em biết anh đã khóc, còn hôn trộm em nữa. Đó là nụ hôn đầu tiên của em, nhưng... nhưng tại sao anh chỉ hôn em một cái rồi thôi? Trước khi xin đi du học, em đã viết thư hỏi ý kiến anh, tại sao anh không bảo em ở lại? Còn nữa, khi quyết định nơi lập nghiệp, tại sao không cho em biết rằng anh đã chọn Bắc Kinh?”

“Lợn con, anh có biết không, em yêu anh. Trong trái tim em, anh luôn là nơi ấm áp nhất. Từ nhỏ chúng ta đã là bạn thanh mai trúc mã, từ nhỏ em đã có tình cảm tốt với anh. Em nhiều tháng tuổi hơn anh, theo lý mà nói lẽ ra phải nhường anh mới đúng, nhưng tại sao cứ luôn bắt nạt anh? Bởi vì anh luôn là chàng trai đáng yêu nhất, kiên cường nhất trong lòng em! Em đâu muốn làm chị anh, mà chỉ muốn làm đứa em gái bé nhỏ để được anh yêu, anh chiều!”

“Bao nhiêu năm qua, em cứ chờ đợi mãi khắc giây thần kỳ, chỉ chờ đích thân anh nói với em rằng Anh Yêu Em! Chỉ cần anh nói ra, em sẽ lập tức là người yêu, người vợ của anh.”

“Em biết, khi đọc thư này, nhất định anh sẽ kinh ngạc, không ngờ rằng thực ra em lại yêu anh cũng sâu sắc như anh yêu em vậy. Đúng rồi, mỳ anh nấu quả thực rất ngon, dù anh chỉ nấu cho em đúng một lần, hồi đang học cấp III. Anh đá bóng rất tuyệt, và anh rất đẹp trai. Em ao ước lại được nhìn thấy anh đang chơi bóng, đang nấu mỳ, đang... Tuy giờ đây ở nước ngoài em đã có xe hơi riêng nhưng vẫn mong lại được anh đạp xe đưa em đi học tiếng Anh ở Bắc Kinh. Em ôm eo anh,

hai chân cổ tình khua khoảng, rồi cả hai chúng ta bị mưa ướt sũng...

“Đúng rồi, chắc anh cũng không phát hiện thấy hòi ở đại học, tấm hình em luôn để trong ví chính là ảnh chụp chung chúng ta hòi bé. Bao nhiêu chàng trai theo đuổi hòi đại học, em đều ngoi đi, và luôn nói với họ rằng mình đã có người yêu, anh ấy hiện đang ở tứ Xuyên, Thành Đô...”

“Anh đã lập gia đình chưa? Đã có người yêu chưa? Nếu gặp ai thích hợp, anh phải biết trân trọng đấy nhé, những việc khác em không cần phải bận nữa.

“Tha lỗi cho em vì bây giờ mới nói thật với anh tất cả, bởi hiện có một chàng trai người Đông Bắc đang cầu hôn em. Bố mẹ em rất ưng anh ấy, đã nhận lời rồi. Em sống một mình ở nước ngoài cũng vất vả lắm, cũng cảm thấy cô đơn, mệt mỏi, cũng cần có người đàn ông chăm sóc, quan tâm. Em đã nhận lời yêu anh ấy, nhưng vẫn muốn về nước để gặp anh, bởi vì anh là người đàn ông em yêu nhất đời.”

Lúc tôi đọc thư, bên ngoài trời bỗng đổ mưa, dường như cũng bị cảm động lây. Tôi giống một đứa trẻ làm hỏng việc, mù mẫm không biết phải làm gì tiếp, cứ dờ dẫm ngồi trước máy tính. Đột nhiên tôi cảm thấy đời người chỉ như một giấc mơ, nhất là đối với yêu cầu mà nàng nhắc ở cuối thư, tôi lại như đang trong cơn mộng mị.

Rồi tôi viết thư trả lời, nói rằng dù bất kỳ thế nào đi nữa tôi cũng muốn được gặp lại nàng.

Một tháng sau, nàng về nước. Tôi ra đón, và chúng tôi ôm chặt nhau giữa sân bay thủ đô Bắc Kinh. Rất lâu sau tôi mới phát hiện ra trên mặt cả hai đều ướt đầm nước mắt. Tôi đưa Chu Lâm về nhà. Nàng hỏi phải chăng tôi đã có người yêu. Tôi đau khổ gật đầu. Rồi chúng tôi im lặng, hôn nhau đắm đuối. Lòng tôi đau đớn, còn Chu Lâm thì tuyệt vọng. “Chúng ta yêu nhau đi.” Nàng cởi hết quần áo, nhìn tôi. Tôi biết lúc đó cả hai đều ham muốn chuyện ân ái, song đều hy vọng chỉ còn cách đó để biểu đạt sự nuối tiếc về số phận oái oăm. Và trong cái đêm đau thương đó, tôi với Chu Lâm đã hoà làm một.

Sáng hôm sau, tỉnh dậy, nàng không còn bên tôi. Chúng tôi đã hoàn toàn rút khỏi cuộc đời nhau như vậy.

Nhưng câu chuyện của tôi vẫn không kết thúc tại đó. Năm nay, khi về quê ăn Tết, từ bố mẹ Chu Lâm, tôi biết được một tin kinh hoàng: Chu Lâm lập gia đình chưa đầy nửa năm đã ly thân, bây giờ còn sắp ly hôn. Tôi lo lắng nàng sống một mình ở nước ngoài vất vả nên lập tức gửi e-mail hỏi thăm tình hình.

Rất lâu sau tôi mới nhận được thư trả lời. Thì ra trong đêm động phòng, sau khi phát hiện nàng không còn trinh trắng nữa, chồng nàng đã thay đổi tình cảm, còn thường xuyên ép nàng phải thú thật đã thất thân với ai. Tất nhiên nàng không hé răng.

Tôi thực không thể lý giải nổi một người đàn ông Trung Quốc sống ở nước ngoài mà còn chấp nhất như vậy. Có lẽ đó chỉ là mượn cớ mà thôi. Còn do chồng Chu Lâm hay chính Chu Lâm mượn cớ thì tôi không biết, nhưng tự thấy không thể tha thứ cho mình được. Tôi không biết ông trời vì sao lại trừng phạt Chu Lâm mà không trừng phạt tôi, vì sao lại bắt một cô gái yếu ớt như Chu Lâm phải chịu nỗi đau như vậy trong khi tôi lại được ung dung tận hưởng “cuộc sống gia đình hạnh phúc”. Nếu được làm lại cuộc đời, tôi ước, với Chu Lâm, thà cứ vĩnh viễn giữ mãi sự tiếc nuối trong lòng, bởi vì cuộc đời vốn phải có, và nên có, sự tiếc nuối.

LÚNG TÚNG TÂM THÂN TRINH TRẮNG

Người kể: Lưu Đào Đào, nữ, đã kết hôn, giám đốc cao cấp một doanh nghiệp nước ngoài ở Bắc Kinh.

Nhật ký phỏng vấn: Giọng kể rất nhỏ, rất nhẹ, nhưng không liên quan gì tới tâm trạng người nói. Nó giống như một ca khúc thời xa xưa, du dương nhưng không bi lụy.

Nếu một phụ nữ trước khi kết hôn nói với chồng sắp cưới rằng mình vẫn còn trinh trắng, chắc hẳn gương mặt cô ấy sẽ lộ rõ vẻ tự hào. Nhưng tôi thì không.

Đúng là tôi vẫn trinh trắng, nhưng tấm thân gái đồng trinh quý báu đó lại khiến tôi rơi vào một tình thế khó xử. Tháng trước tôi vừa kết hôn. Tôi yêu chồng say đắm nhưng không đủ dũng cảm để thú thật với anh rằng mình vẫn còn là gái trinh. Những ai không rõ chuyện sẽ cho rằng đây là một sự hoang đường.

Lại càng khiến người đời khó tin hơn là việc tôi đã từng kết hôn sáu năm trước, nhưng... vẫn nguyên vẹn tiết trinh.

Sau năm trước tôi từ tỉnh nhỏ lần mò lên Bắc Kinh làm người bán hàng cho một công ty nho nhỏ. Thu nhập thấp song áp lực công việc lại rất lớn, ngày nào tôi cũng mệt đứt hơi khi ra khỏi công ty nhưng vẫn phải chen chúc, xô đẩy vào ô-tô buýt để trở về căn phòng thuê với giá 600 tệ một tháng. Lúc đó tôi còn không có nổi một bộ quần áo ra hồn, không có giải trí, lại càng không có sự thư giãn đêm hôm. Không thoả mãn với tình trạng cơ cực của mình song tôi lại không có một tấm bằng văn hoá nào ra hồn, ngoại hình lại chẳng có gì dù chỉ để tự mình khen mình lấy được. Trong khi đó ai cũng bảo nếu muốn gây dựng được gì đó cho mình ở cái thành phố Bắc Kinh dư thừa nhân tài vật lực này quả thực không phải chuyện dễ dàng.

Mãi cho đến khi tôi quen được với Lý Thành Minh trong một buổi tiệc. Ông ta là thương gia người Singapore, khoảng trên 50 tuổi, kinh doanh tuy không lớn nhưng cũng được liệt vào hàng giàu có. Ông ta thích tôi, có lẽ vì trẻ trung chứ không vì xinh đẹp.

Ít lâu sau, Lý Thành Minh liên tục tấn công tôi bằng hoa tươi và các bữa ăn tối. Đương nhiên tôi hiểu rõ ý định của ông ta. Không ngờ chỉ một tháng sau bữa ăn tối đầu tiên, ông ta đã ngỏ lời cầu hôn, hứa sẽ đưa tôi sang Singapore cùng hưởng cuộc sống nhung lụa. Tôi không ngu đến mức nhắm mắt tin vào một người đàn ông lớn hơn cả bố tôi tới mấy tuổi lại có thể đem tới hạnh phúc cho mình, nhưng nếu được phép định cư ở Singapore thì lại là chuyện hoàn toàn khác, hấp dẫn quá sức tưởng tượng. Tôi mơ ước được sang đó học đại học đã từ lâu. Sau mấy đêm mất ngủ, tôi yêu cầu ông ta, nếu hai bên có thật sự kết hôn, thì đó chỉ là một cuộc hôn nhân trên giấy tờ mà thôi, sẽ không có chuyện trai trên gái dưới, mà cụ thể ở đây là việc ông ấy làm tình với tôi, ngay cả khi ngủ cùng giường đắp cùng chăn.

Ông ta nhận lời không chút do dự. Có lẽ đối với người đàn ông tuổi tác bằng này thì việc kết hôn chẳng qua chỉ là tìm một người bạn tâm tình để cùng chia sẻ quãng đời còn lại. Vợ ông ta qua đời từ ba năm trước.

Quen nhau chưa đầy ba tháng, chúng tôi bay sang Singapore làm đám cưới. Trừ một bạn gái thân, gia đình và bạn bè tôi không ai hay biết về việc kết hôn này. Tôi nói dối họ là sang đó du học.

Những ngày tháng ở Singapore không tươi đẹp như tôi hằng tưởng tượng. Lý Thành Minh chẳng những không được liệt vào hàng giàu có, mà thậm chí ngay cả mức trung bình cũng chưa lọt vào nổi. Sau khi ăn ở với nhau, những nhược điểm nơi ông già này mới bộc lộ rõ nét. Thực chất ông ta rất bủn xỉn chứ không giống như khi theo đuổi luôn rộng rãi tiêu tiền vì tôi. Thậm chí, những chuyện chợ búa

bếp núc ông ta cũng đo nước mắt, đêm củ hành. Nhưng tôi vẫn được trở thành sinh viên đại học của Singapore. Và đó là lý do duy nhất tôi cảm tạ ông ta.

Nói thẳng ra, tôi và ông ta chỉ kết hôn trên giấy tờ hay nói đúng hơn là “Cuộc hôn nhân lừa đảo”. Tuy sống chung một nhà nhưng chúng tôi không có cuộc sống vợ chồng thực sự. Ba năm sau, khi lấy được thẻ đăng ký cư trú, tôi li dị ông ta, trở về Bắc Kinh. Lý Thành Minh cảm hận vì đã bị một con ranh cho vào bẫy, và tôi thì cũng hiểu mình như vậy là rất tệ. Li dị xong, tôi và ông ta đứt liên lạc luôn.

Bây giờ nhớ lại, cuộc hôn nhân không giả mà giả ấy chẳng để lại mấy tí dấu ấn trong tôi. Song, ngoại trừ vẫn còn là gái trinh, hầu như tôi đã biến thành con người hoàn toàn khác sau cuộc hôn nhân đó. Suốt ba năm, tôi vừa học vừa đi làm thuê. Tôi không chỉ có được một tấm bằng ra hôn mà còn tích lũy được một món tiền lớn, đủ để ngày càng tự tin hơn, là phụ nữ hơn.

Trở lại Bắc Kinh, tôi làm việc trong một doanh nghiệp nước ngoài có danh tiếng. Cộng thêm nỗ lực bản thân, tôi có những bước tiến trong sự nghiệp mà ba năm về trước cho tiền tôi cũng không dám mơ đến, và còn có được cuộc sống sung túc, tất nhiên.

Nhưng tôi luôn không gặp may về đường tình duyên. Có lẽ là do báo ứng. Trước kia tôi lừa đàn ông thì nay bị đàn ông lừa lại. Những gã giả nhân nghĩa, quen nhau chưa bao lâu đã lộ hết ra dục vọng tầm thường. Đối với những kẻ đó, dù mê thân xác hay mê tiền tài của tôi, cũng đều bị tôi ghét bỏ như nhau. Vì thế, trong mấy năm sau khi quay về Bắc Kinh, trái tim tôi hầu như vẫn trống trơn. Cũng may áp lực công việc quá nặng nên tôi cũng chẳng có mấy thời gian để mà buồn với chả tủi.

Cho đến hồi năm ngoái thì tôi quen với Thẩm Hào - người yêu hiện tại, niềm vui lớn nhất của cuộc đời. Nếu như tôi hâm mộ tính khí khải của đáng nam nhi nơi anh thì trong con mắt anh, tôi lại như một thiên thần, nghĩa là rất hoàn hảo. Nhưng mỗi lần nghe anh so sánh vậy tôi lại thấy xấu hổ. Tôi còn gì để là hoàn hảo cơ chứ? Một phụ nữ lừa đảo hôn nhân thì ngay cả hai chữ lương thiện cũng không được ví đến.

Khi một người đang yêu say đắm thì không thể lừa dối người mình yêu. Bất kỳ lời nói dối nào, dù nhỏ nhất, cũng khiến tôi có cảm giác tội lỗi. Vì vậy, yêu nhau không lâu, tôi kể hết cho anh nghe về quá khứ, nhất là cuộc hôn nhân với “ông già” Singapore nọ. Anh thực sự là một nam nhi, đầy lòng vị tha. Khi biết tôi đã từng lấy chồng anh không chê bai, cũng không hề giảm sút tình yêu. Tôi cảm động bởi sự rộng lượng ấy và tin rằng anh là người đàn ông xứng đáng để mình gửi gắm suốt đời.

Chúng tôi dự định kết hôn. Nhưng ngày hôn nhân càng gần, sự phiền muộn trong tôi càng tăng. Thẩm Hào biết tôi đã từng kết hôn, nhưng sao tôi không đủ dũng cảm thú thật nốt với anh ấy cuộc hôn nhân đó chỉ là giả tạo? Tôi sợ anh biết sự thật ư? Ai biết được sự thật mà chẳng kết luận tôi là một phụ nữ ích kỷ, độc ác, và cả lừa đảo nữa. Tôi không dám tưởng tượng khi Thẩm Hào biết tôi đã từng tội tệ như thế anh sẽ phản ứng ra sao? Vì vậy, mãi cho đến trước ngày kết hôn, tôi vẫn không thể nói thật với anh rằng tôi vẫn còn là trinh nữ.

Mỗi lần anh thăm thiết bên tôi, lòng tôi lại nặng trĩu, luôn không dám đi tới bước cuối cùng, mặc dù thực lòng muốn dâng hiến tất cả cho anh, bởi chỉ sợ nếu phát hiện ra tôi vẫn còn con gái hẳn anh sẽ bất ngờ và sẽ cho rằng bị tôi lừa gạt, vậy thì hình tượng nữ thần trong anh chắc chắn sẽ sụp đổ, và anh sẽ rời xa tôi.

Thế rồi một cô bạn bèn bày cho tôi cái giải pháp quái đản là làm tình với người đàn ông nào đó trước rồi mới kết hôn với Thẩm Hào. Thật điên rồ. Sự trinh tiết là niềm tự hào của phụ nữ sao tôi lại không thể dâng hiến cho người mình yêu mà phải đem cho một kẻ xa lạ. Quả là bi kịch. Nhưng nếu không thì phải làm sao đây?

Cuối cùng tôi đành nghe cô bạn, bởi thấy nó là đỡ tội tệ nhất trong các phương pháp tôi có thể nghĩ ra. Rồi trong một đêm mất ngủ, tôi đã khóc để quyết định rằng trước khi là vợ Thẩm Hào tôi phải tìm bằng được một người đàn ông lạ mặt “giúp” tôi phá hủy đời con gái. Vấn đề là người đàn ông đó phải

phù hợp với hai điều kiện sau: Thứ nhất, không biết tôi là ai và sẽ không bao giờ gặp lại. Thứ hai, phải có kinh nghiệm tình dục để chỉ coi đó là chuyện qua đường.

Suy đi tính lại, một buổi tối, tôi tìm đến với cái quán bar nổi tiếng là thường xuyên xảy ra các cuộc tình một đêm bởi đám đàn ông tới đây phần lớn chỉ là để thưởng thức của lạ. Thật phù hợp với mục đích của tôi.

Trang điểm kỹ lưỡng, tôi tới đó, tìm một chỗ ngồi thật lộ liễu rồi gọi ly rượu. Chẳng bao lâu, một gã ngoại hình phong lưu đã sà xuống bên tôi. Thoáng cái cũng nhận thấy đây là một gã thợ săn lão luyện. Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng tôi vẫn thấy vô cùng căng thẳng, hầu như chẳng nghe được gã nói gì, lại càng không dám nhìn vào ánh mắt mờ mịt của gã, và cuối cùng là chỉ muốn chạy đi. Sau đó, tôi tự nhủ cứ chọn quách hăn cho xong, còn định chờ ai nữa? Thế là tôi bình tĩnh lại, dần hoà nhập vào vai diễn, nào đưa đây gọi tình, nào cụng ly trăm phần trăm, hết như một ả phóng đảng. Từ thần thái phấn khích nơi gã, tôi đọc được sự vô lại của mình. Không muốn kéo dài sự gọi tình giả tạo đó, tôi đột ngột hỏi gã ta có phải muốn đi thuê phòng, rồi lạnh lùng nói: “Đừng lãng phí thời gian nữa, tôi biết anh muốn gì rồi.” Thoạt đầu, gã nhìn tôi đầy nghi ngờ, tưởng tôi chỉ trêu cợt gã, tôi bèn đứng dậy, trước khi đi còn buông lại một câu: “Nếu muốn làm tình, hãy theo tôi.”

Bất kỳ gã đàn ông chơi bời nào cũng không từ bỏ cơ hội này. Bởi nó chẳng khác gì mỡ rơi miệng mèo vậy. Trên đường, gã rất ít nói, có lẽ thấy cũng chẳng cần phải nói gì với “con mồi” tự nguyện này. Còn tôi thì thấy mình đáng thương vô hạn.

Rồi chúng tôi tới một khách sạn. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi đi thuê phòng với đàn ông, lại là một kẻ hoàn toàn lạ mặt, đến cái tên cũng không thèm biết.

Vào phòng, khi gã ta bạo liệt ôm chầm lấy tôi đòi lột ngay quần áo ra, tôi thấy thật kinh tởm, luôn lách tránh né cái thân thể xa lạ đang bùng bùng lửa dục kia, cố tình làm ra vẻ dạn dày bảo phải tắm rửa sạch sẽ mới gây hứng thú rồi dùng ánh mắt quyến rũ đẩy lùi gã vào toilet. Rồi như một cơn gió, tao lao như bay ra khỏi khách sạn.

Quả là tôi không thể làm tình với người đàn ông mà tôi không có tình cảm gì, dù với bất kỳ mục đích gì. Song tôi vẫn không biết giải thích ra sao với chồng sắp cưới rằng mình vẫn là gái trinh, dù đã từng kết hôn và ly hôn? Tôi quay về nhà, chìm đắm trong phiền muộn. Cuối cùng tôi tìm ra được lý do cũng không đến nỗi tệ lắm, là chồng cũ của tôi tuổi tác cao, bất lực về quan hệ sinh lý nên chỉ là cặp vợ chồng hữu danh vô thực. Giải thích như vậy, chắc Thẩm Hạo sẽ dễ chấp nhận. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy cách này là khả thi nhất.

Đám mây u ám như đã tan đi. Tôi vui sướng chuẩn bị đám cưới và tràn đầy niềm tin vào cuộc sống tương lai.

Những ngày đó, Thẩm Hạo cũng đang bận túi bụi, nào lo làm lại nội thất nhà, mua đồ dùng gia đình, nào đặt tiệc, nào lo chụp ảnh đám cưới. Nhìn anh ngập tràn hạnh phúc lo trước lo sau, tôi vừa vui vừa đau đớn. Một người đàn ông như thế, sao tôi có thể lừa dối được? Những ngày đó, càng cảm nhận được tình yêu của anh, trái tim tôi càng thắt lại. Tôi luôn nghĩ, một khi đã cùng người đàn ông mà mình yêu thương thật lòng bước vào căn nhà hôn nhân thì điều đó có nghĩa là cả hai đều phải tuyệt đối chân thành với nhau, nếu tôi lừa dối anh thì có khác gì tôi lừa dối người chồng cũ trước đây? Tôi vẫn chỉ là người phụ nữ ích kỷ, độc ác mà thôi.

Cuối cùng vào buổi tối trước hôn lễ, tôi kéo tay Thẩm Hạo hỏi liệu anh có thể tha thứ được cho quá khứ của tôi không. Anh băn khoăn giây lát rồi đáp: “Anh không câu nệ quá khứ, lại càng không câu nệ cuộc hôn nhân cũ của em!”

Tôi khóc mà thổn thức rằng: “Không, em đã lừa dối anh, vì giờ đây em vẫn là gái trinh.”

Anh nhìn tôi rất ngạc nhiên và hỏi có phải tôi chưa từng kết hôn? Tôi kể thật rằng cuộc hôn nhân lần trước chỉ là lừa đảo, chẳng qua vì tám thế cư trú tại Singapore. Lấy nhau xong, tuy tôi và chồng cũ

cùng ở một nhà nhưng chưa từng xảy ra chuyện ân ái, và khi lấy được tấm thẻ cư trú, tôi li dị liền. Tôi khóc và nói rằng, tôi không phải nữ thần và công chúa trong lòng anh. Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của anh, tôi nói tiếp: “Quá khứ của em thật không ra gì, giờ đây có kết hôn nữa hay không tùy anh quyết định, em không dám oán trách nữa lời.”

Nói xong, tôi nhìn anh chăm chăm. Thấy anh không phản ứng gì, tôi đoán chắc cuộc hôn nhân mà tôi hằng ao ước này sẽ tan vỡ. Không ngờ, anh cười rồi nghịch tóc tôi như một đứa trẻ, dịu dàng nói: “Dù sao bây giờ em đã cảm thấy xấu hổ về việc đó và đã kể với anh thì nghĩa là em đã rất chân thành, nghiêm túc và đã không nữa lừa dối anh. Vì vậy anh vẫn yêu em và vẫn muốn em là vợ anh.”

Một tuần sau, chúng tôi tay trong tay bước vào lễ cưới. Từ đó tôi trở thành một phụ nữ với ý nghĩa thực sự. Tấm thân gái trinh đã từng khiến tôi khổ sở là như vậy đó.

HỒI ĐÀN ÔNG, HÃY NGHĨ KHÁC ĐI

Người kể: Lý Duyệt, nữ, 25 tuổi, giám đốc hạng mục của một công ty ở Bắc Kinh.

Nhật ký phỏng vấn: Trong quán trà yên tĩnh, hương trà Thiết Quan Âm thoang thoảng. Cô ngồi đối diện tôi, tựa thoải mái vào lưng ghế, dáng điệu nhàn tản.

Tôi tự cho rằng mình là một phụ nữ luôn lấy lạc quan làm lẽ sống. Mặc dù cũng đã trải qua nhiều thương tổn, song đó đều là những chuyện xưa cũ mà tôi không muốn hoặc không nhớ nổi. Còn giờ đây tôi phải được coi là một phụ nữ hạnh phúc. Năm ngoái, tôi kết hôn với người đàn ông yêu tôi, và tôi cũng yêu anh ấy. Về sự nghiệp, chúng tôi đều có ít nhiều thành đạt. Cuộc sống vợ chồng xem ra hoà hợp, vui vẻ.

Nhưng từ tối hôm qua, tôi trở nên buồn bực.

Đó là một ngày nghỉ cuối tuần. Chồng đang đi công tác, một mình ở nhà tôi bèn lên mạng giết thời gian. Tôi không bao giờ lên mạng tán phét vì thấy rất dễ sinh chuyện, mà chỉ dùng để gửi và nhận email, xem tin tức, hoặc cùng lắm là gửi vài bài viết cho trang Diễn đàn về vật nuôi trong nhà. Tôi cực kỳ thích động vật, và đang nuôi một con bướm rất đáng yêu.

Khoảng hơn 10 giờ, tôi không thấy buồn ngủ, liền mở một địa chỉ hòm thư mà lâu lắm không đụng tới. Năm năm trước, tôi đã từng yêu, và đây là địa chỉ liên lạc của tôi và người yêu cũ. Được 3 năm thì tôi phải nói lời chia tay vì không thể chịu đựng tiếp những ngờ vực bệnh hoạn và màn kịch tự sát mà anh ta liên tục diễn đi diễn lại. Mấy năm qua, tôi chưa một lần mở lại hòm thư, và vẫn còn đôi chút hận anh ta.

Tôi cũng không ngờ mình còn giữ hòm thư đó, thậm chí còn nhớ cả mật mã mở. Nó chính là 4 con số sau cùng của ngày sinh nhật tôi và anh ta. Sao bỗng tôi đó tôi lại nhớ tới hòm thư này? Chịu! Cuộc đời vốn đầy rẫy những chuyện mà chẳng ai có thể lý giải được.

Trong suốt hai năm lấy chồng tôi chưa từng liên lạc với anh ta bằng bất cứ hình thức nào, và đã từng cả quyết là người đàn ông không làm cho mình vui vẻ đó đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của tôi. Đương nhiên, đôi lúc tôi cũng có nhớ tới, song những ký ức đó ngày càng mờ nhạt, hầu như chỉ là những bóng hình vờ vụn, lẻ tẻ hé lộ ra rồi nhanh chóng biến mất.

Nhớ lại chuyện cũ, tôi không hề ngậm ngùi gì mặc dù nhớ rất rõ khi đó tôi đã phải đau khổ, tuyệt vọng đến mức nào. Khi chuyện cũ vụt xuất hiện trong trí nhớ, có lúc thậm chí tôi thấy như đang được xem những đoạn phim không liên quan gì tới mình, như đang nghe những bài hát đau thương nói về ai đó. Con người dần dần trở nên mệt mỏi, kiệt sức, kí ức cũng vậy. Những ký ức giữa tôi và anh ta cũng giống như chiếc máy quay đĩa cổ lỗ, không thể nào phát ra được một ca khúc hoàn chỉnh, rõ ràng, có thể khiến người nghe cảm động.

Nhưng tối hôm đó, chỉ trong vài giây ngắn ngủi khi tôi gõ lên mật mã hòm thư, trong lòng lại có cảm giác như bị cái gì đó nhọn hoắt thúc vào, rất đau đớn. Tôi vẫn còn quan tâm tới anh ta sao? Vẫn còn chú ý tới những chuyện cũ sao? Lòng tôi bấn loạn, tim tôi đập dồn, ngực như có tảng đá đè nặng lên. Linh tính mách bảo tôi rằng, sau khi chia tay, nhất định anh ta vẫn viết thư cho tôi.

Đúng vậy, khi hòm thư mở ra, có hơn chục lá thư tôi chưa đọc, lá cuối cùng cách đây ba tháng, đúng hôm sinh nhật tôi.

Chưa đọc hết thư mà mắt tôi đã bắt đầu ướm. Chia tay đã hơn 2 năm, tôi đã là vợ người khác, mà trong thư, anh ta vẫn giữ cách xưng hô âu yếm Bảo Bảo như lúc yêu nhau.

Tôi đã khóc khi đọc lá thư gửi đúng hôm sinh nhật tôi, khóc như một đứa trẻ.

Hai năm trôi qua rồi, anh ta vẫn còn nhớ nói Chúc mừng sinh nhật trong ngày đó, mặc dù biết rất rõ khả năng tôi nhận lời chúc này hầu như là con số 0.

Trong thư anh ta viết, Bảo Bảo, khi vừa gõ xong 4 chữ Chúc Mừng Sinh Nhật, trước mắt anh lại hiện lên hình ảnh em vui sướng ôm đàn chó bông anh tặng trong ngày sinh nhật em 4 năm về trước. Bây giờ em có được vui vẻ như hồi đó không? Chia tay hơn 2 năm rồi, anh không dám ao ước em vẫn nhớ anh, mặc dù cho đến giờ phút này anh vẫn luôn nhớ về em, về ngày tháng đẹp đẽ của chúng ta... Xin em đừng lo lắng, bây giờ anh đã khá hơn rất nhiều, không còn làm chuyện đại dốt như trước nữa, vì giờ đây, anh đã hiểu tại sao lúc đó em bỏ anh. Tất cả là tại anh quá dựa dẫm vào em, quá lo sợ mất em, để rồi cuối cùng biến thành một gã thần kinh bất thường, hết lần này đến lần khác làm em bị tổn thương, bởi những ngờ vực vô cớ. Khi em không còn chịu đựng nổi những giày vò ấy nữa, anh lại liên tiếp bày trò tự sát hồng giành giật lại em, hồng cứu vãn cái gọi là tình yêu của chúng ta. Bây giờ anh đã hiểu, con người như anh lúc đó không đáng để ai lưu luyến. Nhưng giờ đây anh đã thay đổi, khoan dung hơn và lành mạnh hơn rất nhiều. Bảo Bảo, anh thật lòng chúc cho những ngày tháng sắp tới của em ngập tràn hạnh phúc!

Tôi khóc ròng, những giận hờn, oán trách trước kia tan dần theo nước mắt. Ký ức cũng trở nên dịu ngọt hơn. Tôi nhớ về những gì tốt đẹp nhất của anh đối với tôi. Trong suốt 3 năm yêu nhau, sự quan tâm chăm sóc ấy không phải là nhỏ.

Tôi xem hết những lá thư anh ta gửi cho tôi sau khi chia tay. Tôi đọc rất chậm, rất kỹ, miệng còn khẽ đọc tên anh ta và tưởng tượng ra tâm trạng của anh khi viết những dòng đó. Chắc hẳn là một bộ dạng rất đau thương, hút rất nhiều thuốc lá, trong máy tính sẽ vang lên những ca khúc buồn mà anh ta ưa thích. Tôi hiểu anh ta, dù sao cũng đã ở bên nhau gần 3 năm, ít gì?

Tôi khóc tới mức mắt đau nhức, không hề nhớ tới chồng đang đi công tác xa, mà cả đêm chỉ nhớ về những kỷ niệm của mối tình cũ.

Tôi quen anh ta, Ngụy Vũ, từ thời đại học, trong cuộc liên hoan do một người bạn tổ chức. Ngụy Vũ hơn tôi 3 tuổi, hình thức rần rỏi, nói năng khúc triết, làm biên tập trong một tạp chí văn học có tiếng ở Bắc Kinh. Anh ta đã để lại cho tôi ấn tượng ngay từ lần gặp mặt đầu tiên. Rồi những cuộc gặp ngày càng nhiều, và rất tự nhiên chúng tôi yêu nhau.

Nhưng yêu nhau không lâu, tôi phát hiện tâm tính Ngụy Vũ không chín chắn và cứng cỏi như ngoại hình. Thậm chí có lúc còn khiến tôi thấy anh ta nhỏ tuổi hơn và mềm yếu hơn cả tôi, song lại có biểu hiện rất thích quản lý người khác. Hằng ngày, cứ tan giờ làm là anh ta đến trường đón tôi đi ăn, đi dạo, đi xem phim. Vừa chia tay lại đã gọi điện đến kí túc xá của tôi, và luôn không cho tôi gác máy trước. Mỗi lần nói chuyện điện thoại thường phải mất cả tiếng đồng hồ. Nếu tối nào tôi tự học ở thư viện, về phòng muộn một chút là anh ta làm như phát điên lên.

Hồi đầu, tôi thích sự mê mẩn, cuồng nhiệt đó, cho rằng nếu không quan tâm như vậy thì không thể coi là tình yêu thực sự. Sau đó, việc học hành của tôi ngày càng bận rộn nhưng anh ta lại tỏ ra bức bối, cáu gắt vì tôi không có nhiều thời gian chăm sóc anh ta.

Chỉ sau khi tôi bắt đầu đi làm, tình yêu mới ngày càng trở nên tồi tệ. Trước hết vì chúng tôi không có điều kiện ở cùng nhau. Anh ta người Bắc Kinh, nhà ở một khu ngoại thành phía Đông, còn cơ quan tôi lại nằm gần vùng ba phía Đông. Chúng tôi chưa đủ sức mua nhà riêng. Nếu ở nhà anh ấy thì tôi đi làm không thuận tiện, vì vậy đành phải thuê tạm một phòng ở gần cơ quan. Từ nhà anh ấy đến chỗ tôi ở mất hơn một tiếng đồng hồ. Tôi đi làm rất bận và mệt nên chỉ có thể gặp anh ta vào cuối tuần, còn hàng ngày chỉ gọi điện thoại. Đối với tôi, đó là chuyện bất đắc dĩ vì thực ra tôi cũng muốn được gặp người yêu mỗi ngày.

Hồi đó, sau khi hết giờ làm việc tôi đều về nhà ngay để đợi điện thoại của anh ta, mỗi lần chuyện

trò đều rất dài. Nhưng có hôm do công việc đột xuất, tôi về nhà muộn, hoặc cũng có hôm vì quá mệt mỏi, tôi không đủ kiên nhẫn nghe anh ta nói hết, đành phải xin phép dập máy. Nhưng anh ta không hiểu điều đó, thoát đầu thì giận dỗi, bực tức, sau thì nghi ngờ rằng tôi có người đàn ông khác. Hồi đầu tôi còn giải thích, xoa dịu anh ta, nhưng lâu dần, tôi kệ. Rồi chúng tôi thường xuyên cãi nhau.

Một buổi tối, tôi phải làm thêm giờ. Anh ta chẳng nói chẳng rằng tới thẳng công ty tìm tôi. Lúc đó ở phòng tôi còn có một đồng nghiệp nam cũng phải làm thêm. Vừa thấy trong phòng tôi có đàn ông, sắc mặt anh ta lập tức thay đổi, lôi tôi ngay ra phía ngoài, lớn tiếng căn vặn, nói rất nhiều câu khó nghe, ánh mắt đầy căm giận. Đó là lần đầu tiên tôi sợ anh ta, lần đầu tiên phải đặt câu hỏi liệu anh ta có phải người đàn ông xứng đáng để tôi gửi gắm cả cuộc đời?

Sau đó, những việc tương tự liên tục xảy ra. Do những âm ỉ vô cớ của Ngụy Vũ, công việc của tôi bị ảnh hưởng. Vì vậy tôi phải chuyển tới mấy cơ quan, để rồi đến mức tinh thần tôi kiệt quệ. Mùa hè ba năm trước, lần đầu tiên tôi đề nghị chia tay, vừa nói vừa khóc, vì thực lòng tôi không nỡ rời bỏ anh ta. Thoạt đầu anh ta xin lỗi tôi, nhưng rồi lại hỏi vặn vẹo có phải tôi đã có người khác không. Tôi không có ai khác. Trong suốt ba năm yêu anh ta, tôi không hề có quan hệ thân mật với bất cứ người đàn ông nào. Nhưng anh ta không tin, rồi khóc và nói rằng không thể không có tôi. Nhìn anh ta khóc tôi đã mềm lòng, nhưng miệng vẫn cương quyết nói chia tay.

Sự việc sau đó khiến tôi không thể tưởng tượng nổi. Đêm thứ ba sau đó anh ta gọi điện tới, giọng rất chán chường, nói rằng chỉ muốn nghe tiếng nói người yêu. Tôi hỏi anh ấy làm sao, đã xảy ra chuyện gì? Và thất kinh khi nghe anh ta tuyệt vọng nói rằng nếu tôi niệm tình cũ thì hãy lập tức đến quán bar nơi chúng tôi quen nhau, nếu không sẽ chẳng bao giờ hy vọng thấy được anh ấy trên cõi đời này nữa.

Đêm đã khuya lắm, tôi khóc suốt cả đường đi tới quán bar đó. Vừa bước vào cửa, tôi đã thấy anh ta xiêu vẹo dựa vào quầy bar, tay cầm chai rượu, miệng ngậm thuốc lá. Tôi bước tới gần, thấy bộ dạng anh ta thảm hại như vậy, tim như tan nát. Anh ta lao vào ôm tôi, điên rồ hét to: “Anh yêu em, anh yêu em...” khiến không ít người nhìn chúng tôi kinh ngạc. Được bảo vệ giúp đỡ, tôi dìu anh ta lên taxi.

Ở nhà tôi, anh ta ngủ đến 4 giờ sáng thì tỉnh dậy, vừa mở mắt là đã nôn, tới mức khắp nhà sặc sụa mùi rượu. Nôn xong lại ôm ngay lấy tôi lắp bắp van xin đừng bỏ anh ta. Mãi cho tới khi tôi đồng ý, anh ta mới nặng nề ngã xuống giường ngủ tiếp, vẫn nắm chặt tay tôi và khoé mắt vẫn đọng nước mắt.

Suốt đêm tôi không hề chợp mắt, cứ nhìn anh ta ngủ mà khóc thầm.

Sau hôm sau, chúng tôi điên cuồng làm tình, anh ta vẫn khóc, tôi cũng vậy. Lúc đó tôi đã tin rằng không thể chia lìa.

Nhưng chẳng được bao lâu chúng tôi lại cãi nhau vì anh ta vẫn cứ ghen tuông và nghi ngờ, thậm chí còn ghê gớm hơn những lần trước, dù chẳng có chứng cứ gì. Tôi không hiểu vì sao anh ta không tin tưởng tôi, cho tới giờ vẫn không tài nào lý giải nổi. Theo tôi, chỉ vì anh ta không tự tin vào chính mình.

Vì vậy không bao lâu, chúng tôi lại chia tay lần thứ hai, rồi lần thứ ba, thứ tư... và lần nào anh ta cũng dùng cách tự sát để đe dọa tôi. Nhưng những lần sau đó có thể coi là làm trò mà thôi. Tuy nhiên lần nào tôi cũng tin là thật, cũng mềm lòng tha thứ, cũng cho anh ta, và cả cho tôi, lý do được tiếp tục yêu nhau, nói cách khác là mượn cớ. Nhưng rồi tôi thấy mỗi ngày qua là mỗi ngày tôi lại mất niềm tin vào anh ta, vào cuộc sống tương lai với anh ta. Còn tới lần thứ năm tôi đề nghị chia tay thì anh ta tự sát thật.

Lần thứ năm đòi chia tay, là khi tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng. Vào một tối, khoảng hơn 11 giờ, anh ta gọi điện tới khi tôi đã đi ngủ. Nhắc điện thoại, tôi lại phải nghe thấy anh ta to tiếng vặn vẹo: “Sao mãi mới thèm nhắc máy? Có phải đang ở bên thằng nào không?”. Khi đang ngủ mà bị đánh thức, người ta dễ mất cân bằng thần kinh, huống hồ lại phải nghe những lời báng bổ đó, tôi đã mắng anh ta là đồ biến thái. Đương nhiên anh ta cũng chửi lại tôi rất tệ hại. Rồi tôi hỏi: “Vì sao bao năm qua anh luôn nghi ngờ vô lý như thế?”. Anh ta lạnh lùng đáp: “Nguyên nhân rất đơn giản. Khi yêu tôi, cô đã không còn

trình trắng nữa.”

Nghe nói vậy, tôi xây xẩm mặt mày. Thì ra anh ta dày vò tôi và giày vò chính bản thân chỉ vì cái đó. Tôi không còn tin nổi vào tai mình nữa. Người đàn ông mà tôi yêu suốt ba năm qua đột nhiên trở nên xa lạ.

Chẳng lẽ sự trinh tiết lại quan trọng đến thế sao? Tôi không có lý do, và cũng không có khả năng hỏi lại, vì sao trước khi quen anh ấy tôi lại không được làm tình với người tôi yêu? Tôi không phải là phụ nữ bừa bãi. Trong bất cứ trường hợp nào, bất cứ lúc nào, tôi đều dám lớn tiếng tuyên bố: “Tôi là người phụ nữ biết giữ mình.” Tôi không thấy việc làm tình dục với người yêu trước của tôi là có gì xấu xa, đồi bại. Vì lúc đó chúng tôi thật lòng yêu nhau say đắm, cùng cảm thấy hòa hợp thì việc dâng hiến tất cả cho người mình yêu là điều đương nhiên. Việc tôi đem sự trinh trắng của mình tặng cho người tôi yêu có gì là sai trái?

Huống hồ, trước khi yêu nhau tôi đã thẳng thắn kể cho Ngụy Vũ về người yêu cũ, còn hỏi thẳng liệu anh ta có chấp nhận nỗi sự thật là tôi không còn trinh trắng? Lúc đó, anh ta trầm ngâm rất lâu, cuối cùng đáp rằng không chấp nhất quá khứ, chỉ cần tôi sau này thật lòng yêu anh ta. Tới giờ tôi vẫn còn nhớ được vẻ dịu dàng, khoan dung đến bất ngờ của anh ta khi nói những lời đó. Nghĩ tới đây, lòng tôi thấy buốt giá và nghi rằng đàn ông đều là những động vật giả dối.

Đầu dây bên kia anh ta bắt đầu thú thật tâm trạng phải kìm nén suốt bao năm qua, bảo hồi đầu đúng là không để ý tới quá khứ của tôi, vì quá mê đắm tôi, tưởng tình yêu sẽ bù đắp lại tất cả. Nhưng ngay từ lần đầu tiên làm tình với tôi, trong đầu anh ta đã loé lên cảnh ân ái giữa tôi với người yêu cũ. Nhìn gương mặt và cơ thể gợi tình của tôi, trong anh ta không khỏi nảy sinh ý nghĩ: “Trước đây, khi ân ái với người yêu cũ, cô ấy có cuồng nhiệt thế này không?”. Đang ân ái mà cứ nghĩ ngợi lung tung, đủ biết nỗi đau lớn thế nào. Anh ta nói, dù đã làm tình với tôi nhiều lần nhưng chưa một lần nào hoàn toàn mãn nguyện, khi thì đau đớn, lúc lại ghê tởm song vẫn không thể không làm tình với tôi. Vậy mà, tôi dám thề với trời đất, mỗi khi ân ái với Ngụy Vũ tôi đều rất thật lòng, không hề dính chút hình bóng cũ. Tôi vô tội. Sao anh ta cứ tự làm khổ mình trong sự tưởng tượng bệnh hoạn như vậy?

Tiếp đó anh ta bảo trong những đêm cô đơn anh ta luôn nghĩ tôi đang nằm trong vòng tay người đàn ông khác, bởi có vô vàn lý do thúc đẩy trí tưởng tượng về phía đó. Lý do thứ nhất là tôi chưa bao giờ chủ động mời gọi anh làm tình. Hai là theo anh ta quan sát tỉ mỉ, khi nói chuyện với những người đàn ông khác, tôi luôn vui vẻ, dịu dàng nhưng lại luôn bắn gắt với anh ta. Rồi ba là... bốn là...

Không cần anh nói hết tôi đã thấy chán ghét kinh khủng cái thói nghi ngờ đầy hằn thù đó, cái kiểu tâm lý bệnh hoạn đó. Tôi chửi anh ta là vô lại, hạ lưu. Anh ta cũng lớn tiếng tuyên bố đã chán những ngày tháng phải chung đụng ba người trên một chiếc giường lắm rồi. Nghĩa là anh ta ám chỉ người yêu cũ của tôi.

Chiều hôm sau tôi xin nghỉ ốm, thu dọn hết những thứ anh ta để nhà tôi, mang tới vứt trả trên bàn làm việc của anh ta. Đuổi theo tôi ra tận cổng cơ quan, anh ta giận dữ tát tôi. Cái tát đó suốt đời tôi không quên được.

Hơn một tuần sau, anh ta gọi điện hỏi lần này có phải tôi thật sự muốn chia tay? Tôi nghiêng rằng bảo: “Đúng, đúng, suốt đời này và cả kiếp sau tôi cũng không tha thứ cho anh.”

Một tháng sau, tôi xin thôi việc, phần muốn cân bằng tâm lý, phần muốn đi tìm một công việc tốt hơn. Những ngày đó, hầu như tôi không ra khỏi cửa, tâm trạng ủ ê, cảm thấy mình bỏ phí bao thời gian và tình cảm vào một trò xuẩn ngốc, một người xuẩn ngốc, và bệnh hoạn.

Không ngờ, một buổi sáng, tôi nhận được điện thoại của mẹ anh ta, cho biết anh ta đang nằm cấp cứu vì uống nguyên chai rượu trắng và cả một lọ thuốc ngủ. Nghe xong, tôi mù mịt cả người, vừa khiếp sợ nhưng đồng thời cũng thấy ghê tởm. Tôi ghê tởm vì hành vi tự sát, thậm chí còn cảm thấy vở kịch của anh ta rất hoang đường, rất nực cười nên không hề thấy xúc động. Trái lại càng thấy tôi không

thể sống suốt đời với một người đàn ông hơi một tí là đòi tự sát, chỉ khiến tôi luôn phải nơm nớp trong nỗi khiếp sợ. Tôi càng không thể sống với một người đàn ông mà trong lòng luôn cho rằng vợ mình là không trong sạch.

Nhưng tôi vẫn tới bệnh viện. Ánh mắt bố mẹ anh ta đầy căm giận, như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Nhìn anh ta nằm im lìm như người chết, tôi chỉ thấy sợ mà thôi.

Lúc ra về, tôi vuốt trán anh ta, thấy lạnh ngắt. Trái tim tôi cũng lạnh ngắt như vậy. Tôi biết, tình yêu mà tôi từng cho là rất đẹp đã kết thúc rồi, không thể còn một khoảng lùi nào nữa, bởi bố mẹ anh ta đã hằn tôi khắc cốt ghi xương.

Đó chính là câu chuyện của tôi và chàng người yêu thích tự sát. Rất kỳ lạ, tối đó nằm trong bóng đêm tĩnh mịch đầy ắp những hoài niệm cũ, ánh trăng chiếu qua cửa sổ vào tấm ảnh cưới của vợ chồng tôi. Tôi đang nghĩ về chồng. “Chẳng hiểu anh có mắc căn bệnh tâm lý nào không?”. Tôi không dám nghĩ tiếp, nếu không chính tôi sẽ trở nên không bình thường.

Sau khi xuất viện, người yêu “thích tự sát” của tôi lại gọi điện thoại tới và nói bằng một giọng rất đau thương mà giờ đây tôi càng thấy giả dối, mặc dù lúc đó suýt nữa trái tim tôi lại mềm yếu. “Em hãy cho chúng ta thêm vợ hội nữa, bởi vì tình yêu của anh với em quá sâu nặng, tới mức ngay cả cái chết anh cũng chẳng sợ nữa là.” Tôi chỉ nhớ được như vậy, hình như anh ta còn nói là đã không còn nghi ngờ tôi nữa.

Nhưng tất cả những điều đó giờ không quan trọng nữa. Cuộc tình ấy giờ đã trở nên không còn quan trọng nữa, bởi vĩnh viễn nó sẽ chỉ là hồi ức. Có thể tôi vẫn còn bị vấp phải tình cảm đau thương như vậy, vẫn còn phải rớt nước mắt như đêm nay, hoặc tôi cần phải nói to lên rằng: “Hỡi đàn ông, hãy nghĩ khác đi!”

TÌNH YÊU, SỰ HẤP DẪN KHÔN CƯỜNG

Người kể: Vương Lỗi, nữ, Bắc Kinh, 27 tuổi, nhân viên một công ty liên doanh nước ngoài

Nhật ký phỏng vấn: Hạnh phúc của một người có thể đọc rõ trên gương mặt. Bàn tay nâng tách trà của cô ấy trắng mịn, có vẻ được chăm sóc kỹ lưỡng

Bây giờ chỉ cần anh ấy yêu tôi là tôi mãn nguyện. Một con người đòi hỏi quá cao về tình yêu, chưa chắc đã có được tình yêu.

Tôi và người yêu thứ 3 đã làm đám cưới. Nhưng nếu được hỏi về cái đêm đầu tiên thì tôi sẽ phải thực thà mà đáp rằng nó không hề được trao gửi cho mối tình đầu hoặc cho người chồng vừa cưới, mà là cho “cái gì đó, người nào đó” ở quãng giữa, thật đấy.

Tôi biết yêu từ khi vào đại học, và có lẽ để cho tiện, tôi yêu luôn một bạn học, và lại học cùng lớp mới thật là tiện nữa. Từ thời kỳ đó, việc nam nữ sinh viên sống chung và có quan hệ tình dục với nhau trước hôn nhân đã chẳng còn khiến ai, kể cả thầy cô giáo và Ban quản trị Ký Túc Xá phải vò đầu bứt tai nữa. Nếu không khuyến khích việc đó thì họ cũng thân nhiên coi đó là chuyện tất yếu, tất nhiên. Vậy thì, có thể coi tình yêu của chúng tôi là trong sáng, thuần khiết lắm chứ tôi nhất định không để anh yêu cho ra yêu. Hôn nhau, vượt ve nhau thì thoải mái nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi. Không phải vì tôi yêu anh ít hơn là anh yêu tôi, như anh thường nói dối vậy, mà có thể, theo tôi, ý thức về chuyện tình dục chưa được thức tỉnh trong tôi, tức là tôi chỉ cần được ở bên người yêu, được trò chuyện cùng anh, được anh hôn và hôn anh là đã đủ, đã thỏa mãn, không đòi hỏi gì hơn nữa. Tôi không căm ghét, không ghê tởm chuyện cởi bỏ quần áo ôm ghì lấy nhau, nhưng thú thực là lúc ấy tôi cũng chẳng hiểu gì về chuyện đó cả. Người yêu tôi chỉ biết đòi và hỏi, không được thì giận dỗi chứ nào có giảng giải, phân tích gì, vậy chắc anh cũng chẳng biết gì hơn tôi. Rồi tôi thấy qua phim, qua truyện, qua đám bạn nữ bồ bồ kể ra, rằng cái lần đầu tiên đó người phụ nữ bị đau ghê gớm, ai nấy đều la hét ầm ĩ, có người còn “tả” nó như lưỡi dao cắt ruột, rạch gan... Mà tôi thì rất sợ đau, hồi nhỏ, ốm yếu đến mấy nhất định cũng không chịu tiêm. Có lẽ đó là nguyên nhân khiến tôi cự tuyệt đòi hỏi của người yêu. Tôi giải thích với anh như vậy. Anh bảo rằng trước sau gì tôi cũng phải một lần chịu cái đau ấy, sao không chịu quách lúc này cho xong, cho từ nay hết sợ với chả sệt gì nữa. Được cái anh cũng chỉ “gạ gẫm” vậy chứ chẳng hề ép buộc, vì về bản chất, anh thực lòng yêu tôi lắm.

Yêu nhau được 3 năm, chúng tôi cùng tốt nghiệp đại học. Anh về quê nhận công tác, còn tôi được làm việc ngay ở thủ đô Bắc Kinh. Một hôm chúng tôi nói chuyện qua điện thoại, nghiêm túc chưa từng có, để cuối cùng nhận ra rằng không thể duy trì tình yêu, vì điều đó là phi thực tế. Còn nếu cứ hứa hẹn chờ đợi và tin tưởng vào tương lai thì thật khó khăn và... chỉ là giày vò nhau thôi. Cuối cùng tôi ứa nước mắt (hình như đầu bên kia anh cũng vậy) chấp nhận chia tay. Tất nhiên là tôi đau khổ, cũng may là đau khổ không kéo dài. Cuộc sống mới mẻ sau khi ra trường và sự bận rộn tạo lập sự nghiệp khiến tôi không có nhiều thời gian gặm nhấm vết thương...

Một năm sau, qua sự giới thiệu của cô bạn đồng nghiệp, tôi có được tình yêu thứ 2. Phải nói yêu đương khi đã là một nhân viên, một công chức rất khác xa khi còn ngồi trên ghế nhà trường. Mỗi tình đầu, gặp gỡ, trò chuyện, biết chắc là đã yêu nhau mà cả năm sau mới dám hôn nhau, còn bây giờ, vừa dứt lời người ngỏ của anh và tiếng *Vâng* của tôi là miệng anh đã nghiêng ngấu môi tôi và bàn tay anh đã áp lên bầu vú tôi rồi, lại không phải bên bầu vú trộm ngoài trái tim mới ác chứ...

Rồi chỉ tháng sau (có nữ đồng nghiệp còn chê sao chậm thế?) chúng tôi đã 2 mà 1, nghĩa là tôi đã trao

tặng anh đời con gái của mình. Không đau như tôi tưởng, nhưng cũng không “khoái lắm” như tôi nghe, được cái là sau đó tôi chẳng thấy áp lực nào đè lên mình cũng như chẳng may mắn gì.

Khi đó, tôi 22 tuổi, đã có ít nhiều được nhận thức về an toàn tình dục, an toàn sinh sản, và một vài thứ an toàn liên quan đến chuyện đó nữa nên điều mà tôi quan tâm nhất là liệu người yêu tôi có trở thành chồng tôi và chúng tôi, cả tôi lẫn anh ấy, có yêu nhau đến đâu bạc răng long được không? Thâm tâm tôi thì chả dám chắc. Không phải tôi không tin hay không yêu anh, mà chỉ vì nhịp bước của thành phố quá nhanh, quá gấp gáp.

Dù chưa cưới nhau, nhưng theo một hiện hành, chúng tôi vẫn thuê nhà sống chung, và tôi thực sự vui vẻ. Cả đêm quần quít bên nhau vậy mà mỗi ngày anh gọi cho tôi không dưới 3 lần. Anh đi làm sớm hơn tôi, sáng ra, vừa đến công ty anh lập tức gọi về nói rằng xa nhau chưa đầy tiếng đồng hồ mà anh đã thấy nhớ tôi quá. Buổi trưa anh gọi tới cơ quan tôi, hỏi đã ăn chưa, ăn món gì, có ngon không? Buổi chiều trước khi về, anh gọi gọi điện hỏi tôi nay muốn ăn gì, ở đâu? Vân vân... Tôi đã từng cảm tạ trời đất cho tôi chia tay người yêu cũ để được gặp anh, được nhận ở anh những săn sóc tuyệt vời này...

Anh còn hứa rằng, trong 3 năm sẽ hội đủ điều kiện để cưới tôi, rồi sẽ cùng tôi xây dựng gia đình trong mộng. Đó là cái đích lớn, vì trong 3 năm tới anh sẽ phải tích cóp được khoảng 30 vạn tệ mới đủ mua một căn nhà tạm coi là vừa ý. Thực ra, bố mẹ tôi có tiền, và đã mua nhà cho tôi, nhưng tôi chưa cho anh biết, sợ anh có mặc cảm đào mỏ, vả lại tôi cũng không muốn anh hỏi cưới tôi chỉ vì tôi là con nhà giàu có.

Nói là làm, anh hành động liền, chấp nhận làm việc ở chỗ xa hơn, vất vả hơn nhưng bù lại, tiền lương khá cao, khoảng 10 vạn tệ, bảo tôi rằng chỉ khi đủ tiền mới trở về Bắc Kinh mua nhà và là đám cưới với tôi. Năm đầu tiên, tháng nào anh cũng ít nhiều về thăm tôi, điện thoại đều đặn mỗi ngày và chúng tôi vừa nghe vừa nói vừa thút thít nhớ thương nhau. Rồi công việc của cả tôi và anh đều bận rộn hơn, chính tôi đưa ra cái đề nghị mỗi tuần chỉ nên điện thoại cho nhau một lần, để có nhiều thời gian hơn mà kiếm tiền và tạo dựng sự nghiệp. Anh chấp nhận. Cái “biện pháp” này sẽ dẫn tới kết quả gì hẳn ai cũng biết, dù chẳng cần nghe ai kể. Nghĩa là khoảng cách của những cuộc điện thoại, rồi sau đó, của cả những lần gặp gỡ, cứ thưa ra, cứ dài ra, như sợi cao su được kéo căng ra mãi, tới hết mức.

Rồi đến một ngày, tôi được tin anh làm con rể ông chủ. Vợ anh nghe nói đẹp lắm. Chắc là trước khi quyết định anh đã không khởi tính toán, nếu lấy cô ấy cũng đồng nghĩa với việc cất 30 vạn tệ vào tủ và khỏi quần quật ngày đêm – mưa nắng làm việc để tích cóp từng tệ gây dựng tương lai nữa.

Nghe tin, tôi không hề nhỏ một giọt nước mắt. Xưa nay tôi vốn không coi trọng chuyện đàn ông nhiều tiền hay không. Nhà anh nghèo, tôi biết. Anh lựa chọn vậy là đúng.

Vậy tại sao tôi đã không bảo anh là nhà tôi giàu có chẳng kém gì, nếu không nói là hơn, nhà bố vợ anh? Chỉ vì tôi muốn thử anh, nói đúng hơn, muốn hiểu cặn kẽ về anh, để biết anh có xứng đáng là người chồng mãi mãi của mình không? Nhưng biết rồi thì sao? Như ý thì chẳng kể, còn không, cắt đứt luôn ư? Rồi sau đó tôi sẽ vui vẻ lắm ư? Đừng, những người đang yêu ới, đừng bao giờ nghĩ tới hoặc bày trò thử thách người yêu. Không như ý thì chẳng kể, nhưng cái mà bạn như ý hôm nay liệu có là như ý vĩnh viễn? Chung cuộc, người đau khổ vẫn chỉ mình bạn mà thôi. Cuộc đời thật không dễ dàng gì gặp được một người khiến bạn phải đem lòng yêu thương và người ấy lại mong ước được sống cùng bạn, thì tại sao bạn còn phải băn khoăn xem người ấy yêu bạn, muốn sống cùng bạn vì lý do gì, và nó thuộc về dung mạo, tâm hồn, đầu óc hay về gia tài của bạn? Đó là điều rút ra từ tôi, một cô gái.

Còn cánh đàn ông? Họ nói là chẳng quan tâm tới cái gì cả, ngoại trừ người đàn bà họ sẽ lấy làm vợ nhất thiết phải còn trong trắng. Tôi không tin lắm, rằng cái sự trong trắng kia sẽ làm nên hạnh phúc cho cả đời vợ chồng họ. Bạn thử nghĩ xem Lễ nào chỉ vì một cái ấy mà bạn phải chấp nhận cô vợ hội tụ thói hư tật xấu khác, thí dụ, nào lười biếng, nào dối trá, nào nói nhiều, nào ăn cắp vặt, nào vân vân...

Chia tay với người yêu thứ hai, tôi một mình một bóng khá lâu, song vẫn tin tưởng một tình yêu và một

hôn nhân mà tôi hằng kỳ vọng sớm muộn sẽ đến. Rồi bố mẹ giới thiệu cho tôi một chàng trai. Theo lời bà mối quảng cáo với anh ta thì tôi là gái độc thân, hai năm tuổi, có nhà riêng, cử nhân, đang làm việc tại một công ty nước ngoài, nhan sắc trung bình, thân hình mảnh dẻ... Còn về anh ta, bà thông báo tôi biết, cũng độc thân, cũng hai năm tuổi, luật sư, đẹp trai và tốt nét, kinh tế gia đình chưa ổn nhưng việc làm cá nhân rất ổn, chắc chắn có tương lai...

Nửa năm sau buổi xem mặt, chúng tôi thành vợ chồng. Ai ngờ một bà mối băng quơ mà đã khiến tôi một tên hạ hai đích, được cả chồng lẫn người yêu cùng lúc. Quả là chúng tôi thực sự yêu nhau. Chồng tôi vừa đẹp trai vừa mang tới cho tôi nhiều cảm xúc ngất ngây khi ân ái, và sau đó, dễ chìm nhanh vào giấc ngủ trong lòng anh, mặt đối mặt. Anh chiều chuộng tôi, không chỉ trên giường mà cả trên bàn ăn, cả trong những công việc vụn vặt gia đình. Tình yêu của tôi với anh còn được “bồi bổ” thêm bằng sự nể trọng, từ lòng khoan dung của anh, không bao giờ tỏ ra chấp nhất tôi, từ những thói tật “đàn bà” đến... quá khứ của tôi.

Hai tháng trước ngày cưới, anh biết tôi không còn trinh trắng. Đó là đêm chúng tôi quyết định trao gửi hết cho nhau. Khi anh hỏi tôi có thềm không, tôi bảo có, nhưng không phải lần đầu. Anh cười, bảo vậy thì chúng tôi bằng nhau, tính điểm là hoà. Rồi anh nói thêm: “Trước khi kết hôn mà hoàn toàn mù tịt về chuyện đó của nhau, rủi xảy ra chuyện trục trặc kỹ thuật không thể khắc phục chẳng lẽ lại đưa nhau ra toà à?”. Bằng vẻ tự tin, anh nói tiếp: “Bất kể trước đây em đã yêu ai, yêu như thế nào, anh vẫn yêu em như anh đang yêu em”

Chúng tôi đang hạnh phúc, có thể nói vậy. Đôi lúc vất tay lên trán tôi cũng lẩn thẩn nghĩ, nếu bố mẹ tôi không giàu, tôi không có công ăn việc làm ổn định, tôi mất lác, miệng méo... liệu anh có yêu tôi? Nhưng tôi không đi xa hơn, mà lập tức xua đuổi ngay ý nghĩ đó. Tôi còn muốn gì hơn khi đang rất hài lòng với cái mình hiện có?

KHÔNG SỢ YÊU PHẢI CON GÁI HƯ

Người kể: Triệu Canh, nam, 25 tuổi, thạc sỹ, sống ở Bắc Kinh

Nhật ký phỏng vấn: Trong vườn trường ngày lập thu, dưới gốc cây màu vàng kim, một nam sinh viên đẹp trai xuất hiện trước mặt tôi. Có cảm giác anh ấy như một người đang yêu chờ đợi cuộc hẹn chứ không phải là người chờ tôi đến phỏng vấn

Nói gì thì người đàn ông nào chả mong được hưởng sự trinh trắng của người mình yêu, song đó dường như chỉ là cái mong muốn về một sự hoàn hảo mà thôi. Trước khi quen tôi, cô ấy cũng có quyền làm tình với người mà cô ấy yêu chứ. Vì có gì mà ta không chấp nhận chuyện đó?

Bước vào tuổi thanh xuân, tôi như con chim ưng bị lạc đôi, khổ sở đi kiếm tìm một nửa của mình trong biển người mịt mù mà không biết cái phần nửa đó rốt cuộc đang ở nơi chốn nào. Nỗi cô đơn suốt nhiều năm qua khiến tôi hoài nghi ông trời có lẽ ngay từ đầu đã quên không vớt phần nửa đó của tôi xuống trần gian, mà để quên trong một xó lạnh lẽo nào đó.

Trời sinh tôi đâu đến nỗi tôi., cao ngót mét tám, mặt mũi tuấn tú, đầu óc khôi ngô. Tôi không những có một việc làm khiến ôi người ngưỡng mộ, mà tài năng của ôi cũng được mọi người công nhận, lắm kẻ ghét ghen. Gia đình tôi thì không nhiều tiền lắm của đến mức nứt đổ đổ vách nhưng cũng được liệt vào hàng có của ăn của để, vì thế không phải không có dăm bảy cô gái xinh xắn và ngoan ngoãn xiêu lòng vì tôi nhưng oái oăm thay, tôi chẳng cứ ngay đơ ra với họ, lục lợi mãi trong lòng mà chẳng thấy có chút hứng thú nào. Rồi oái oăm thay, tôi lại thấy chỉ có “con gái hư” mới là một nửa còn lại của mình. Đó sẽ phải là một cô gái mạnh mẽ, có cá tính, dám khóc, dám cười, dám nổi giận, dám la hét mắng chửi. Tôi sẽ không cưỡng ép cô ấy phải phục tùng mình mà còn hy vọng cô ấy “dám” chi phối cuộc sống của tôi, sẽ tha hồ bắt bẻ, hoành hành tôi, thậm chí có thể là xé tan bộ trang phục mà tôi tặng cô ấy. Tiếng xé vải đó nhất định sẽ là thứ âm thanh tuyệt diệu, tôi nghĩ vậy.

Bạn bè nói rằng tôi có khuynh hướng tự hành hạ mình, nhưng họ làm sao có thể lý giải tình cảm ẩn náu tại sâu kín nhất trong lòng tôi? Trong cái thế giới buồn nản này, sự ôn hòa cung kính chỉ khiến tôi càng thêm chán ngán. Sự ngoan ngoãn và sức chịu đựng của các cô gái nhà lành không khơi dậy được ngọn lửa yêu của tôi. Bởi ngọn lửa này cần có dầu nóng bỏng, chứ không phải có dòng nước hiền hòa.

Tôi biết mọi thứ đó là do Phí Tư gây ra.

Năm thứ 3 đại học tôi quen Phí Tư, một “cô gái hư”, rung động ngay từ lần gặp đầu tiên. Mặc dù khi ấy còn chưa tròn 20 tuổi nhưng tôi có cảm giác mạnh mẽ rằng Phí Tư chính là một nửa của mình. Vào một chiều mùa hè nóng nực, tôi tới phòng ti vi của trường để xem một trận bóng đá, tình cờ lại được ngồi cạnh nàng. Phí Tư không trang điểm gì, chỉ viết 2 chữ *Cố lên* trên mặt. Trong khi các cổ động viên nữ khác yên lặng ngồi xem bóng đá như xem một buổi hòa nhạc thì Phí Tư lại gào to hết cỡ bằng cái giọng lạnh lạnh cổ vũ cho đội bóng mà nàng yêu thích. Cuối cùng đội bóng ấy đã thắng. Phí Tư nhảy cẫng lên ôm chặt lấy tôi, hôn tới tấp. Tôi mù người đi, và khắc cốt ghi tâm những nụ hôn đó. Từ đó bất kể nhìn thấy Phí Tư ở đâu tôi cũng lập tức bị hút tới bên nàng, cố gắng bằng mọi cách để nàng phải chú ý đến mình. Còn nàng thì vẫn cư xử tự nhiên và nhiệt tình, như vẫn hằng cư xử vậy, với tôi. Nàng khiến tôi mê mẩn. Tôi yêu nàng rồi.

Cuối học kỳ đó, trường chúng tôi tổ chức thi đấu bóng đá. Từ xa tôi đã thấy nàng trên khán đài nên cố len tới ngồi bên. Trận đấu diễn ra ngoạn mục và gay cấn. Từ đầu tới cuối trận nàng cứ túm chặt lấy tôi mà hò hét. Khi trận đấu kết thúc, nàng không ôm chặt lấy tôi mà hôn như lần trước, lại đột nhiên giật

mạnh tay tôi ra chạy mất, bởi đội bóng mà nàng cổ vũ đã bị thua.

Tôi đuổi theo, vào đến rừng trúc cạnh trường, thấy nàng đang đứng dưới gốc hòe, dăm dăm nhìn lên cành cây cao. Tôi bước lại gần, hỏi: "Phí Tư, sao thế". Nàng không nhìn tôi, giọng đau đớn: "Mình đang tính lần sau nếu họ vẫn thua thì mình sẽ trèo lên cây nào treo cổ cho dễ?". Trên thế giới sao có thứ con gái gì mà mê bóng đá tới mức mù quáng thế? Điều này khiến tôi thực sự kinh ngạc.

"Cậu đúng là một fan bóng đá lý tưởng!".

"Mình mê hay không mê, liên quan gì tới cậu?"

"Đừng giận. Mình rất kính phục cậu."

Tôi thốt ra: "Kính phục?".

Nàng nhắc lại, quay đầu nhìn tôi một chặp rồi cười phá lên: "Không phải kính phục, chắc cậu yêu mình rồi, đúng không?". Tôi ngượng ngùng cúi đầu. Sự thẳng thắn (hay tự tin?) đến mức ấy khiến tôi không kịp chuẩn bị về tâm lý.

"Đã yêu thì sao kó nói ra?". Nàng hỏi chẳng chút rào đón.

"Mình... sợ cậu... từ chối...". Nói xong tôi tìm kiếm ý tứ trong ánh mắt nàng.

"Cậu chưa hỏi thì làm sao biết được mình từ chối hay không?". Nói xong câu đó, tôi để ý thấy khóe miệng nàng hơi cười cười. Thế là tôi lấy hết can đảm hỏi nàng nghĩ về tôi thế nào.

"Chà, mình chưa tới mức yêu cậu, nhưng cũng không ghét cậu, thậm chí còn có cảm tình nữa. Chúng mình cứ thử xem sao nhé?". Nghe xong, tôi thấy mình bỗng hóa ra người hạnh phúc nhất thế giới. Như đứa trẻ, tôi ôm chầm lấy nàng.

Từ đó, chúng tôi giống như một cặp tình nhân, đi đâu cũng thành đôi. Phí Tư bề ngoài luôn dùng từ ngữ mạnh mẽ, chẳng có chút nữ tính nào nhưng sau khi *thử yêu* nàng tôi mới phát hiện ra rằng thực ra nàng rất dịu dàng. Đối với Phí Tư, mọi suy nghĩ hay hành động của tôi đều bị ý chí của nàng khiến cho di chuyển. Nếu nàng nói Đông, tôi quyết không thể là Tây. Nhưng cũng không vì thế mà tôi bị mất đi sự thẳng băng tâm lý lý do bị phụ nữ khống chế, lại còn thấy rất thỏa mãn. Nếu được sống với nàng thì chắc chắn cuộc đời tôi sẽ giàu ý nghĩa.

Học kỳ cuối cùng đã bắt đầu. Vào một tối cuối tuần, tôi và Phí Tư đi chơi công viên. Dù mới chỉ là yêu thử, song bắt chước các đôi yêu nhau thật, chúng tôi cũng náu mình trong một góc kín đáo. Phí Tư tựa lưng vào gốc cây, nói: "Em thấy đã bắt đầu yêu anh." Rồi không để tôi kịp định thần, nàng ôm chầm lấy tôi, hôn lên môi tôi, đấm đùi. Yêu nhau một thời gian, tôi bỗng nảy ra ý định "ném quả cấm", nhưng vì ngượng ngùng trước thái độ tự nhiên và thẳng thắn của nàng nên tôi chưa dám "xin". Vào một buổi tối sao đầy trời, chúng tôi lại tới góc khuất ở công viên ôn lại diễn xuất của trò chơi tình yêu. Cả hai cùng nằm dài ra trên bãi cỏ mềm. Bỗng nàng thản nhiên nói: "Em thấy anh như rất muốn đi xa hơn nữa đúng không?". Tôi thất kinh, không chỉ vì nàng quá hiểu tôi mà còn quá thẳng thắn vậy. "Thực ra, cũng là lẽ thường thôi. Em nghĩ, được ân ái với người mình yêu sẽ là hạnh phúc tuyệt diệu nhất ở trên đời." Thấy nàng bình tĩnh vậy, tim tôi đập loạn cả lên. Thấy tôi cứ đàn mặt ra, nàng âu yếm hôn tôi, thì thầm: "Nhưng em cần phải nói cho anh biết, em đã không còn là trinh nữ. trước khi yêu anh, em từng yêu người con trai khác và đã trao gửi tất cả cho anh ta. Nếu không thể chấp nhận anh cũng đừng miễn cưỡng."

Không thể bốc phét mà nói tôi chẳng coi chuyện đó là gì. Người đàn ông nào mà chả mong được hưởng thụ sự nguyên vẹn của người phụ nữ mình yêu. Nhưng đó chỉ là cái mong ước về một sự hoàn hảo mà thôi. Trước khi quen tôi, ai cấm nàng được hưởng cái hạnh phúc đó với người nàng yêu, thậm chí kể cả khi người đó không yêu nàng. Và tôi thấy đây cũng chẳng phải vấn đề gì khó lý giải. Tôi im lặng giây lâu rồi nhìn nàng, cười và nói, chỉ cần chúng ta yêu nhau thì chẳng còn gì có thể cản trở được chúng ta. Nghe xong, nàng bèn dùng nụ hôn nồng nàn để trả lời tôi, còn tôi thì dùng sự vuốt ve thô vụng nhưng chân thành để bày tỏ mình.

Tiếp theo, chúng tôi thuê căn phòng nhỏ gần trường, bắt đầu cuộc sống chung. Không lâu sau, Phí Tư đã giúp tôi hiểu ra thế nào là niềm vui ân ái. Về chuyện này, tôi không đến nỗi ngờ nghệch nhưng nàng, với sự "thẳng thắn" bản năng đã khiến tôi được có những giây phút ngất ngây kì lạ, tuy đôi lúc nhìn bộ dạng khiêu gợi của nàng, bất giác tôi không khỏi nghĩ tới cảnh nàng đã từng như vậy với những người con trai khác.

Tưởng tượng vậy khiến tôi không vui nhưng cũng may, cảm giác đó rất nhẹ, và chỉ thoáng qua, bởi vì tôi đâu có một đối tượng hình dung cụ thể nào. Tôi đâu biết người yêu cũ của nàng là ai. Tôi nào hay nàng đã dong đưa với kẻ nào. Tất nhiên, tôi không hỏi, và nàng cũng không tự nói ra. Như vậy là hơn. Những chuyện ấy càng vui sâu chôn chặt càng tốt, và càng không có đối tượng hình dung cụ thể càng không gây nên vết thương lớn. Tôi chưa từng biết tới cảm giác làm tình với một trinh nữ, mặc dù hay được bạn bè truyền tụng về cảm giác đó, và tôi chỉ thấy người sung sướng, người đau đớn như vậy là một sự tàn nhẫn. Nếu một ngày nào đó, chẳng may tôi phải có quan hệ với một trinh nữ, chắc tôi sẽ cảm thấy day dứt lắm.

Những ngày tháng sống chung luôn là một trong những hồi ức đẹp đẽ nhất của cuộc đời tôi. Những ngày đó, chúng tôi hiếm khi xa nhau. Vì sắp tốt nghiệp nên việc học cũng không lấy gì làm nặng nề. Chúng tôi bên nhau suốt ngày, gần như có thể nói sống bằng hơi thở của nhau, hai tư trên hai tư giờ. Và tôi luôn tin hai đứa sẽ cứ yêu nhau như vậy cho đến ngày nhắm mắt xuôi tay.

Sau khi tốt nghiệp, tôi ở lại trường kiếm mảnh bằng thạc sĩ, còn Phí Tư xin được vào làm tại một công ty cách khá xa trường tôi. Để thuận tiện cho việc đi lại, nàng thuê một căn phòng gần nơi làm việc. Thế là cuộc sống chung của chúng tôi đứt đoạn. Tôi chẳng hề thấy khoảng cách không gian đó ảnh hưởng gì đến tình yêu của mình.

Nhưng rồi liên lạc giữa chúng tôi cứ ngày càng ít đi, và nếu có, cũng ngắn dần đi. Nàng luôn mượn cớ công việc bận rộn để giải thích cho sự thưa thớt đó, và không một lần chủ động điện thoại cho tôi, thậm chí tới hơn tháng trời cũng không tới trường thăm tôi lấy một lần. Lúc đầu tôi không cảm thấy gì bất thường, còn thăm bệnh cho nàng. Mới đi làm chắc là bận lắm.

Mãi tới một buổi tối, khoảng nửa năm sau khi tốt nghiệp, Phí Tư bỗng gọi điện bảo có chuyện muốn nói, rồi hẹn tôi tới nhà nàng. Giọng nói trong điện thoại mách tôi rằng đã xảy ra điều gì không hay. Tôi vội kêu taxi đi ngay. Song nhìn nụ cười của nàng, bao lo âu, ngờ vực trong lòng tôi tan biến hết. Thì ra chỉ vì nhớ tôi, muốn gặp mà thôi. Lập tức nàng kéo tôi nằm xuống, vuốt ve tôi cuồng nhiệt khác thường, dường như muốn mượn việc này để giải tỏa điều gì đó. Nghĩ vậy, tôi bỗng đắm nghi hoặc, bèn hỏi nàng có bao giờ nghĩ tới chuyện làm vợ tôi không. Nàng đáp có, rồi xoay người ngủ mất.

Hôm sau, tôi ngủ dậy thì nàng đã đi làm. Nhân rồi chờ nàng, tôi ngồi chơi điện tử. Chuông điện thoại reo, Phí Tư gọi về, hỏi tôi đã đọc xong mảnh giấy nàng để lại chưa? Nói xong, nàng dập máy liền. Kỳ lạ thật, chẳng lẽ nàng lại có điều gì không thể trực tiếp nói với tôi được sao? Tính nàng đâu có vậy.

Tôi tìm thấy mảnh giấy trên bàn ngủ, được lọ nước hoa chặn lên. Đọc xong, tim tôi vỡ nát ra vì đau khổ. Nàng viết:

Suy nghĩ rất lâu, em mới quyết định chia tay, dù em ngày một thêm yêu anh. Chỉ bởi em thấy mình không thể là vợ anh được.

Cách sống của em, tính nết ương bướng và tùy tiện như em, nói một cách thông tục là con gái hư, chắc chắn anh đã nhận ra. Trong tình yêu của chúng ta, tất cả đều do em chủ động. Vì vậy em nhất thiết phải đi tìm một người đàn ông chinh phục nổi em, như vậy mới có thể đảm bảo được sự hoàn chỉnh của hôn nhân. Còn anh thì lại là người đàn ông bị chinh phục. Nếu lấy nhau, sợ rằng em sớm muộn cũng sẽ vô tình gây thương tổn cho anh. Tình yêu đòi hỏi cảm xúc, còn hôn nhân lại cần lý tính.

Người yêu anh, Phí Tư

Tôi nằm lăn ra, chậm chạp nhớ lại từng chuyện một. Hồi còn đại học, chúng tôi luôn hòa thuận và ngọt ngào như thế, vậy mà mới nửa năm sau khi tốt nghiệp, nàng đã lạnh nhạt, thậm chí có vẻ xem thường tôi. Thực khó mà lý giải nổi nếu nàng đã nhất định giấu tôi chuyện gì đó. Hay là nàng đã yêu ai khác? Tự nhiên tôi bỗng nảy sinh câu hỏi đó. Tôi không thể chia tay nàng dễ vậy, mà dù có chia tay, cũng nhất thiết phải làm rõ trắng đen.

Đi làm về, thấy tôi vẫn còn trong nhà mình, rõ ràng Phí Tư rất bối rối, một thái độ hiếm có nơi nàng. Khi Phí Tư hỏi tại sao chưa quay lại trường, tôi tức giận hỏi lại: "Có phải em đang giấu anh điều gì không? Bỗng dưng đòi chia tay, phải chăng vì một lý do gì khó nói?". Nàng im lặng nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ rất lâu, dường như không nghe thấy gì hết. Tôi bèn hét lên, nói rằng dù phải chết cũng hãy để tôi chết một cách rõ ràng. Nhìn ánh mắt phẫn nộ của tôi, nàng đột nhiên oà khóc. Tôi hỏi hay là đã yêu người khác? Nàng lắc đầu. "Thế rốt cuộc là tại sao, tại sao sau khi tốt nghiệp lại biến thành một người khác?". Tôi gào lên, đau đớn nhìn nàng, tiếp tục: "Nếu không cho một câu trả lời chân thực, anh sẽ không cam tâm." Phí Tư nhìn tôi tựa hồ như thương hại: "Có phải anh nhất định muốn rõ thực hư?". Tôi gật mạnh đầu. Nhìn về mặt, tôi hiểu nàng đã không còn tình yêu nữa. Nhưng tôi nhất định muốn biết sự thực, nếu không, từ nay đến chết tôi cũng không được sống yên.

Sau đó Phí Tư khóc và kể cho tôi nghe câu chuyện của nàng. Hai năm trước, khi chưa quen tôi, Phí Tư vẫn còn là cô nữ sinh ngây thơ, tính nết dịu dàng, khác hẳn với sự nóng nảy của nàng bây giờ. Một lần, do tình cờ, nàng quen với một thanh niên đẹp trai khỏe mạnh. Đó là một cầu thủ bóng đá, cũng có chút danh tiếng trong nước. Anh ta gặp Phí Tư, lập tức dính sét tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên và chủ động theo đuổi. Đáp lại, Phí Tư cũng yêu đắm đuối, dâng hiến trọn vẹn con người mình cho anh ta, lại còn mê luôn cả bóng đá. Nhưng ba tháng sau, anh ta rời bỏ nàng vì được chọn vào đội tuyển quốc gia, phải tập luyện với cường độ cao. Huấn luyện viên nghiêm khắc cấm tiết tình dục, kể cả tình yêu, trong thời gian tập trung. Anh ta cũng rất đau khổ khi phải nói lời chia tay với Phí Tư. Theo nàng kể, tôi có thể thấy nàng luôn ở thế bị động trong cuộc tình này, và đành bất lực chấp nhận kết cục chia tay. Nhưng chẳng bao lâu sau nàng đọc thấy trên báo cái tin người yêu cũ của mình đang bận rộn chuyện yêu đương với một ngôi sao điện ảnh. Từ đó, lòng nàng nguội lạnh, thề rằng chỉ coi đàn ông là đồ chơi thôi.

Phí Tư còn kể là trước khi gặp tôi, cuộc sống của nàng rất tẻ, học hành thì chẳng ra sao, chỉ độc nhất thích xem bóng đá. Khởi đầu chỉ vì muốn nhìn thấy trên tivi người đàn ông mà nàng từng yêu say đắm, rồi sau đó biến thành tình yêu thực sự với môn thể thao này. Nhớ đến lần đầu quen nàng lòng tôi không khỏi nhói chút đau đớn. Nếu không phải vì gã cầu thủ nọ, Phí Tư đã chẳng mê bóng đá đến thế, và tôi cũng chẳng có duyên được gặp nàng.

"Nhưng sao còn mang kể ra câu chuyện cũ kỹ ấy?". Tôi hỏi. "Hay lại đã quay về với anh ta?". Phí Tư gật đầu, bảo cũng không ngờ được gặp lại, dường như ông trời không nỡ chia tay họ.

Buổi tối trước lễ tốt nghiệp, Phí Tư một mình tới quán bar, nơi trước kia vẫn thường hẹn hò với anh ta. Nàng nói hôm ấy không hiểu ma xui quỷ khiến gì mà tự dưng nhớ anh ta da diết. Lại càng bất ngờ khi vừa bước vào quán bar đã thấy ngay anh ta, sau hai năm không gặp mặt. Và nàng bỗng dưng sợ, như xưa kia cứ tự dưng cảm thấy căng thẳng trước mặt anh ta. Nàng vừa định quay người bỏ đi thì bị anh ta nhìn thấy, và chạy tới chào. Họ nói về những chuyện sau khi chia tay. Từ lời anh ta kể, nàng biết anh ta đâu có yêu cô điện ảnh hay sân khấu nào, đó chỉ toàn là trò bịa đặt của báo chí. Trò chuyện mới chỉ chốc lát nàng lại thấy tình yêu trỗi dậy, và về ngủ luôn ở nhà anh ta. Sau đó họ vẫn tiếp tục gặp gỡ, làm tình, và giờ là quyết định kết hôn. Phí Tư ngần ngại nhìn tôi, nói: "Đó là toàn bộ sự thật mà anh muốn biết".

Tôi ra khỏi nhà nàng trong trạng thái mê mụ. Bước đi trong màn đêm lạnh lẽo, tôi dần thức tỉnh lại.

Tình yêu của tôi là thế đó. Tôi cười giấu cái sô của mình. Lúc đó tôi mới ý thức được, đối với phụ nữ, người yêu đầu đời hoặc người tình đầu tiên đều có một vị trí đặc biệt. Những người yêu tiếp theo khó mà thay thế nổi trong một thời gian ngắn ngủi. Dù có yêu sâu đậm như tôi, kể cả đã làm tình với nàng, kể cả sẵn sàng và tình nguyện thế mạng để lấy lại tình yêu đã mất cũng không thắng nổi tình yêu, người yêu cũ của nàng. Nhưng tôi vẫn không thể hận nàng được. Cũng không hiểu sao, tới tận bây giờ, tôi vẫn tôn trọng nổi cái quyết định vô tình ấy của nàng?

Phải chăng chỉ vì cái sự trinh trắng đầu đời của nàng đã khiến tôi mất nàng? Tôi không biết nữa. Nhưng tôi biết rằng không phải vì thế mà tôi ngu ngốc tới mức cứ phải đi tìm một cô gái trinh để lấy làm vợ. Tôi không thực sự tin mình có thể hạnh phúc nếu yêu một cô gái chỉ được mỗi cái là chưa làm tình với ai. Tôi càng không tin cứ tìm được một cô gái như thế là có thể có được một tình yêu vững bền. Từ đó, tôi đâm ra hoài nghi tình yêu.

Phí Tư trong cuộc đời tôi đã trở thành một dấu ấn sâu đậm. Mỗi tình tan vỡ khiến tôi rơi vào cơn trầm uất dài dặc, tưởng như vô tận. Rồi tôi cố gắng tiếp xúc với những cô gái khác, hy vọng có thể đốt lại ngọn lửa tình yêu trong tôi. Nhưng vô ích. Đối diện với những cô gái chỉ biết e thẹn hoặc gọi dạ bảo vâng tôi không tài nào rung động nổi. Cũng giống người đã quen với rượu mạnh nay phải dùng các loại nước uống khác thay thế, chỉ thấy vô vị mà thôi.

Nếu tình yêu lại đến, chắc chắn rằng tôi chỉ có thể yêu nổi các "cô gái hư", có điều tôi sẽ không ảo tưởng trong tình yêu nữa.

ĐÊM ĐẦU TIÊN KHÔNG BẰNG MỐI TÌNH ĐẦU

Người kể: Phi Phi, hai tư tuổi, nữ, Thượng Hải, sinh viên học viện Ngân hàng.

Nhật ký phỏng vấn: Đây là lần thứ hai tôi đến Thượng Hải với mục đích duy nhất là phỏng vấn một cô gái có cái tên Phi Phi. Nhưng khi tôi đã đứng trên đất Thượng Hải, Phi Phi lại không muốn gặp mặt, chỉ thích tâm sự qua điện thoại. Tôi kệ, bảo vẫn chờ. Cuối cùng, tại quầy bar cao nhất của Trung Quốc, ở tầng thứ 88 của toà nhà Kim Mậu, cô đã tới.

Trong ký ức của tôi không ngớt lặp đi lặp lại cụm từ lần đầu tiên. Chỉ cần tĩnh tâm lại là hàng loạt khuôn hình của mối tình đầu lập tức xuất hiện trong tim trong óc, lần lượt. Tâm hồn tôi như một bức màn ảnh rộng, đầu tôi như chiếc máy chiếu phim. Ngay cái đêm đầu tiên đó, tôi cũng không cho rằng có gì quá đặc biệt. Nhớ một lần tôi đọc được trên mạng, đại ý rằng phụ nữ suốt đời không thể quên được cái đêm đầu tiên trở thành đàn bà. Thậm chí, ngay cả trước giờ phút lâm chung, trong đầu họ cũng vụt loé lên gương mặt của người đàn ông đầu tiên. Thế nhưng câu chuyện của tôi lại chứng minh rằng quan điểm đó thật nực cười.

Người yêu thứ nhất của tôi tên là Thạch Lỗi, bạn cùng đại học, không cao to, cũng chẳng đẹp trai, được cái mặt mũi khôi ngô, sáng sủa. Vào mỗi dịp nhà trường tổ chức dạ hội, Thạch Lỗi lại trở thành ngôi sao. Anh còn ở trong đội văn nghệ nhà trường, chơi violon và guitar rất hay.

Thạch Lỗi là thần tượng của nhiều nữ sinh, có đêm dạ hội kết thúc đã lâu mà các cô còn vây quanh xin anh ấy chơi một khúc nhạc. Tôi thường chỉ nghe một tý rồi bỏ đi, bởi không tìm được lí do để tiếp tục ở lại. Thế nhưng, trước những vô số ẩn ý, hẹn hẹn, thậm chí cả những lời tỏ bày trực tiếp của các nữ sinh, Thạch Lỗi đều từ chối. Bởi vì lúc đó anh ấy đã có người yêu, là cô bạn cùng lớp từ cấp III, lại cùng đỗ một trường đại học, tuy khác khoa. Cô ấy thường xuất hiện đúng lúc, thay người yêu từ chối các lời mời mọc.

Có một đêm tôi đọc sách rất khuya, sáng đến trường muộn, đành đi từ cửa sau vào lớp. Thấy Thạch Lỗi đang một mình ở hàng ghế cuối cùng, tôi liền ngồi xuống bên. Và chúng tôi thì thào những câu chuyện không đầu không cuối. Thạch Lỗi bảo với tôi, anh không chỉ thích âm nhạc, mà còn thích đọc sách. Lên lớp ở bậc đại học có thể ngồi lung tung, không cần đúng chỗ quy định, vì chẳng ai quy định cả. Vì quá tài hoa nên Thạch Lỗi hay bị cánh con trai ganh tị, dẫn đến ghét bỏ. Còn đám con gái, từ khi biết anh đã có người yêu, cũng tự động tránh xa. Do vậy ngoài những lúc nói về văn học và âm nhạc, anh thường trầm lặng, bởi không mấy ai dám (hoặc thích?) ngồi cùng. Do cùng thích âm nhạc và văn học nên chúng tôi thường ngồi cạnh nhau. Cũng phải thú thật là, sau cái lần đầu ngồi chung đó, tôi thường cố ý đến muộn để có cơ ngồi cạnh anh.

Một buổi trưa nọ, tôi bắt gặp Thạch Lỗi say rượu, mặt mũi bừng bừng, hùng hổ đập phá trong lớp học. Bàn ghế đều bị anh đập đổ, sách vở bị anh ném tứ tung, nhưng cả lớp ai nấy vẫn thản nhiên ngồi nhìn. Tôi nghĩ mãi không tìm được ra lý do để khuyên can, trộm đoán có thể anh thất tình. Sau đó anh bực bực với tôi rằng, khi một người đàn ông thực sự yêu một cô gái, sẽ không bao giờ nảy ra ý định chiếm đoạt cô gái đó. (Nhưng khi đã trưởng thành, tôi lại được nghe những người đàn ông khác nói rằng, khi thực sự yêu một cô gái, bạn sẽ có khát vọng cực kỳ mạnh mẽ là phải chiếm đoạt tất cả những gì thuộc về con người mà bạn yêu. Tôi không phải là đàn ông, nên không rõ quan điểm nào đúng). Thạch Lỗi nói với tôi câu này khi cả hai đang trong một tiệm ăn nhỏ. Anh còn bảo luôn coi người mình yêu như châu như ngọc, đến đụng mạnh cũng không nỡ. Nhưng cái cô gái anh yêu đó lại đi ăn nằm với một gã năm thứ tư cùng khoa, mà gã thì chỉ coi cô ta như một dụng cụ thoả mãn tình dục. Tôi chưa hề yêu ai

nên không thể hiểu hết những gì anh đang nói, chỉ biết cứ nên dửng dưng và nhẫn nại mà nghe. Anh còn đưa tôi đọc một bức thư dài tới mấy trang rồi hỏi rằng anh khuyên người yêu như vậy liệu có được không.

Tôi nói: “Người ta đã dám hành động vậy, tức là một cách chứng tỏ không yêu bạn nữa, còn luyến tiếc làm gì?”. Anh đáp: “Không đúng, hoàn toàn không đúng. Cô ấy còn yêu tôi, và chính vì còn yêu nên cô ấy mới đi ngủ với người con trai khác.”

Chúng tôi cùng uống bia, tôi cứng bụng vì buồn đái, đến không chịu nổi, đến đầu óc không còn minh mẫn để phân tích tình hình. Nhưng cái nhà hàng con con này lại không có nhà vệ sinh, cuối cùng tôi phải nhờ anh chỉ cho nơi gần nhất. Giải quyết xong chuyện tầm thường đó, đầu óc tôi mới sáng sủa trở lại, nhưng vẫn chưa lý giải nổi rốt cục giữa họ đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi thất tình, Thạch Lỗi từ chối hết mọi lời mời vui chơi, nhất là tham dự dạ hội, ngay cả dạ hội của trường anh cũng ít dự, chỉ riêng việc tập đàn là chưa bỏ.

Gia đình tôi nghèo, tâm tính tôi lại quá nhạy cảm nên từ nhỏ đến lớn rất ít bạn thân, mãi cho đến khi gặp được Thạch Lỗi. Do cả hai cùng cô đơn nên chúng tôi thường rủ nhau đi ăn cơm, xem phim, nghe nhạc...

Nhà Thạch Lỗi ở phố Đông, cách con sông Hoàng Phố là đến phố Tây. Bố mẹ anh lại được phân thêm căn phòng mười mét vuông ở phố Tây nên những lúc cần yên tĩnh đọc sách hay tập đàn anh thường tới đó. Còn tôi, do bố mẹ hay cãi lộn nhau về chuyện tiền nong nên tôi thường về nhà muộn, đôi khi rất muộn. Về cơ bản là ông bà không quản lý được tôi, và dù có được, họ cũng chẳng buồn quản lý. Tôi thường đến căn phòng của anh ba hoa đủ chuyện thời con nít, bàn luận về thiên văn địa lý, về văn chương, âm nhạc. Lạ một cái là chúng tôi chỉ trò chuyện một lúc thấy đã nửa đêm. Cũng có lúc cả hai chẳng nói gì, anh tập đàn, còn tôi xem sách.

Cô nam quả nữ một phòng, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa cũng là điều dễ hiểu, nhưng tôi và Thạch Lỗi lại không hề xảy ra chuyện ấy mới lạ. Ngoài nụ hôn lúc vào má khi trúng môi, anh chỉ vuốt ve bờ vai tôi. Bởi đối với tình yêu tinh thần của chúng tôi, mọi thứ thuộc về vật chất đều không quan trọng. Khi giữa hai người không cần đến ngôn từ mà vẫn có thể hiểu nhau thì tình dục khó mà xen vào nổi. Tình dục, rốt cuộc chiếm bao nhiêu phần trăm trong tình yêu?

Một tối mùa đông lạnh giá, sau khi ăn uống qua quýt, anh nói sau này dù không định đi tu cũng sẽ không kết hôn, mà chỉ muốn tìm một người con gái bầu bạn suốt đời về tinh thần. Tư tưởng quái dị của anh chỉ mình tôi mới có thể hiểu, nhưng làm sao tìm ra nổi người con gái đó, mặc dù trong lòng tôi lại âm thầm nhận lời. Tối đó, chúng tôi trò chuyện với nhau rất tâm đắc, chủ yếu về âm nhạc. Dưới sự hướng dẫn của anh, trình độ guitar của tôi tiến rất nhanh, còn có thể đệm theo violon cho anh nữa.

Lúc đó đã một giờ đêm, không còn xe bus chạy. Nghĩ đến việc phải một mình trong màn đêm giá buốt để trở về cái gia đình cũng buốt giá không kém, tôi run cầm cập, dù vẫn đang ngồi trong văn phòng âm áp của Thạch Lỗi. Tôi nói: “Cho em ở lại nhé, em không muốn về.” Anh im lặng gật đầu. Tôi hỏi tiếp: “Liệu có sao không?”. Anh đáp: “Không sao”. Tôi lại hỏi: “Nếu đột nhiên mẹ anh tới thì sao?”. Anh bảo làm gì có chuyện đó, nửa đêm rồi, ai đến. Tôi ồm ồm: “Anh có muốn giữ em ở lại không?”. Anh cười: “Tùy em thôi.” Tôi do dự khá lâu, thực lòng không muốn đi bộ một tiếng đồng hồ về nhà, còn đi taxi thì tiền lại không có.

Tôi bình thản và lặng lẽ cởi quần áo, chỉ giữ lại bộ đồ lót. Thạch Lỗi không buồn liếc tới, vẫn cầm cùi chơi đàn. Tôi thì chẳng dám nhìn lúc anh cởi quần áo. Chúng tôi chui vào chăn, cùng nằm trên chiếc giường đơn của anh mà không ôm nhau. Lòng tôi tràn ngập sự ngọt ngào, như có khúc nhạc đồng quê đang dạo, không vương chút ý niệm xác thịt, dù chỉ là thoáng qua. Hơn nữa, tôi còn chưa biết nó sẽ diễn ra như thế nào. Trong thế giới lạnh lẽo và cô đơn đó, tôi chỉ cần nghệ thuật và hơi ấm, tôi nghĩ anh cũng vậy. Chúng tôi cứ nằm như thế, nín thở, không biết tiếp theo là sẽ ra sao.

Đúng lúc đó, tôi nghe có tiếng lịch kịch ở cửa, và thấy ánh trăng lạnh lẽo hắt vào hai chiếc đèn treo song song trên tường. Hoảng hốt, tôi nhìn ra. Anh lập tức dùng ngón tay bịt miệng tôi lại. Rầm một cái, cửa bật mở, mẹ anh xuất hiện. Chẳng lẽ mẹ con anh lại có mối thân giao cách cảm? Sao thường nhật bà không hề tới, mà lại đúng đêm nay? Anh không dám xuống giường, chỉ quay lưng lại như muốn che kín lấy tôi đang co rúm trên giường. Tôi nhắm tịt mắt, chờ đợi những lời sấm sét đổ xuống.

Căn phòng vồn vện 10 mét vuông, hai đứa lớn dùng như chúng tôi làm sao mà trốn với nấp được. Nhìn cái cảnh trai gái nằm bên nhau (chứ không phải trai trên gái dưới), mẹ anh mắt hằn sự nho nhả, thanh tao của một tri thức, hét chửi anh luôn: “Cho mày một phòng riêng để có điều kiện mà nỗ lực học chữ luyện đàn, chứ đâu phải để mày bày ra cái trò khôn nạn này. Mà cả hai đều mới tí tuổi đầu, người chưa ra người, ngợm chưa ra ngợm, con trai, mày muốn tao tức chết ư?”. Thạch Lỗi lúng túng: “Con có làm gì đâu, con...con không hề làm gì. Mẹ, nói nhỏ thôi, được không?”. Nhưng đầu óc mẹ anh chỉ còn nghĩ đến chuyện mắng chửi cho sướng mồm: “Mày lại còn kêu tao nói nhỏ à? Vậy sao không tự biết cai quản mình? Không tự quản được thì quay ngay về nhà. Hẳn nào tao cứ trần trọc bất an, không tài nào ngủ được, sợ mày xảy ra chuyện gì nên mới chạy tới đây. Không ngờ mày lại làm cái việc đáng xấu hổ này. Đứa con gái này là ai? Mày đã làm gì nó chưa?”. Tôi kéo chặt chăn trùm đầu, ao ước tai điếc luôn.

Mẹ anh to tiếng quá, đánh thức hết mấy nhà hàng xóm. Ai nấy đều vùng dậy, đổ tới xem. Cửa phòng mở toang, họ chen chúc ngó vào, xầm xì bàn tán. Lúc đó, tôi như một con câm, không những ước ao tai mình điếc mà còn muốn mắt bị mù luôn, không nhìn thấy, không nghe thấy gì.

Cuối cùng mẹ anh cũng tỉnh lại, nói với hàng xóm: “Xin lỗi, xin lỗi, không có chuyện gì đâu. Thật ngại quá, làm mọi người phải tỉnh giấc. Xin hãy về ngủ tiếp đi”. Anh cũng như vừa sức tỉnh cơn mê muội, kéo mẹ ra ngoài rồi đóng cửa đánh sầm. Tôi không khóc nhưng目中无神 hết cả, tay này vớ áo, tay kia tóm quần, lẩy bẩy chui vào. Cũng như mọi khi, anh không tiễn tôi về. Tôi, vẫn mình tôi trong bóng đêm lạnh lẽo, chỉ nghe rõ tiếng chân mình, không nghĩ gì, muốn cũng chẳng nghĩ được gì, về đến nhà.

Hôm sau tôi không đi học. Hai ba ngày tiếp theo vẫn không. Tôi ốm, mắc bệnh viêm gan A lúc đó đang rất phổ biến ở Thượng Hải, và phải nằm viện mất hai tháng.

Tôi không trách anh, chỉ hận ở chỗ sau khi tôi phải chịu ô nhục lớn vậy mà anh không thèm tới anh ủi, rồi điện thoại không gọi, thư cũng không viết. Tôi, với tính tình ương bướng, cứ nhẫn nhịn chịu đựng hàng trăm thứ dày vò và bệnh tật, nhất định không đi tìm anh.

Thật ra bệnh viêm gan của tôi chỉ cần nửa tháng là khỏi, có thể lại tiếp tục đi học, nhưng tôi cứ mượn cớ này còn nhức chỗ kia còn đau, nhất định không chịu ra viện, kéo dài suốt hai tháng. Theo quy định của nhà trường, nếu nghỉ liên hai tháng sẽ phải học lại một năm. Bố mẹ tôi không thừa tiền cho đứa con gái học thêm năm nữa, nên sốt ruột vô cùng. Nhưng tôi kệ, cứ ở lý nhà suốt năm đó, đọc rất nhiều sách, viết vô số văn đề xả nỗi bức tức trong lòng. Riêng chiếc guitar thì không đụng đến.

Năm thứ tư đại học, tôi quay về trường. Tất nhiên tôi phải học lại năm thứ ba. Năm đó, trường tôi đổi đến địa điểm mới, sinh viên chúng tôi có ký túc xá riêng. Vậy mà không bao giờ tôi được gặp lại người yêu đầu đời đó nữa. Nghe nói anh đã chuyển trường. Từ buổi tối hôm đó, tôi đắm mê nhảy nhót, không chỉ tích cực tham gia dạ hội trong trường mà còn rủ bạn bè tới sàn nhảy. Rồi tôi có một anh bạn nhảy quen thuộc. Một tối nọ, anh tiễn tôi về ký túc xá, lúc tới gần trường, bỗng đã hôn tôi. Tôi không cự tuyệt, nhưng hôm sau thì trách né anh ta, tuyên bố mất hứng nhảy nhót. Trong buổi dạ hội ở trường, một sinh viên mặt non choẹt thay người yêu cũ của tôi kéo violon. Không có Thạch Lỗi, tôi càng lao mình sâu hơn vào vũ trường, tiếng tăm nổi như cồn ở sàn nhảy.

Rồi, trong đêm cuối cùng, lễ dạ hội tốt nghiệp, tôi hiểu rằng qua đêm nay, tất cả sẽ không bao giờ quay trở lại nữa, tất cả đều sẽ trở thành quá khứ, bao gồm cả tình yêu của tôi với Thạch Lỗi. Tôi sẽ không còn là cô sinh viên ngày nào, tôi sẽ phải đi trên con đường mới. Con đường đó dài hay ngắn, đẹp hay

xấu, đưa tôi lên đầu về đầu, tôi không hề và cũng không muốn, không cần biết.

Bỗng hội trường vang vang một giọng hát, Đứng hỏi tôi từ đâu đến, quê tôi ở nơi phương xa, vì sao phải lang thang, lang thang phương xa... Tôi đứng đờ ra. Đó là ca khúc chính trong bộ phim mà tôi với người yêu trước đây đã cùng xem. Đúng lúc đó, có người chia tay ra trước, và còn chưa kịp phản ứng tôi đã bị lôi ra sàn nhảy.

Tôi không nhìn bạn nhảy, chỉ chú ý tới tiết tấu của vũ khúc để phối hợp. Song những bước nhảy thuần thực, bạo liệt của người ấy khiến tôi rung động, nhờ đó mà không để tuột mất ấn tượng về cái đêm cuối cùng của thời đại học tươi đẹp.

“Chẳng lẽ không nhận nổi ra mình?”. Bạn nhảy của tôi đột nhiên hỏi. Giật bản người, tôi nhảm một bước. Anh ta khẽ vuốt tay tôi, ngừng một lát, chỉnh lại nhịp nhảy. Tôi vội nhìn lên, trong ánh đèn nhảy chập chờn, thấy một gương mặt gầy gò, thanh tú, chưa nhớ ra nổi, ngần ngừ. “Mới hai năm mà đã quên mặt mũi nhau, nhanh đến thế sao? Cậu bị bệnh năm đó, mình rất muốn tới thăm, nhưng lại không biết cậu sống ở đâu, cũng không dám hỏi ai để xin địa chỉ cậu.”

Tôi vẫn lắc đầu, thâm tự hào vì đã thành công trong việc quên sạch cuộc sống của ba năm trước khi sinh bệnh. Không hiểu anh ta là ai mà tàn nhẫn thế, còn muốn lôi tôi lại quá khứ. Đương nhiên tôi biết đây là anh bạn cùng lớp, vẫn thầm yêu trộm nhớ tôi, khi tôi và Thạch Lỗi yêu nhau. Anh ta đã từng tuyên bố với mọi người là sau này sẽ bung nước cho tôi rửa chân. Lúc đó, trước mặt bạn bè, tôi tàn nhẫn: “Có bê nước rửa chân cho tớ cậu cũng không xứng”.

Tôi cười lớn. Anh ta cũng đùa: “Tối nay, mình muốn bê nước rửa chân cho cậu”. Tôi gỡ tay anh ta ra, lùi về phía cửa, chỉ muốn trốn chạy. Anh ta đứng ngay sau lưng tôi, hỏi: “Có phải hai ngày nữa cậu sẽ rời trường không?”. Tôi đang định bỏ đi, nghe câu đó mới chợt nhớ ra, hỏi lại: “Lẽ ra cậu đã phải tốt nghiệp năm ngoái rồi mà, sao lại...?”

“Mình đúng một năm, giống cậu”, anh ta cười ranh mãnh. Tôi cũng chỉ còn biết cười, lẩm bẩm: “Mình phải đi đây”. Anh ta hỏi: “Cơ hội cuối cùng cũng không cho mình sao? Mình chỉ dám gặp cậu tại mỗi buổi dạ hội này thôi.” Nói xong, anh ta nhìn vào mắt tôi, như đọc thấu trái tim tôi.

Ngần ngại, tôi hỏi: “Sao cậu lại nghỉ học?” – “Không phải nghỉ học, mà là mình chuyển khoa. Cậu đã tốt nghiệp rồi, mình thì vẫn chưa. Chúng mình mãi mãi sẽ chẳng còn được gặp nhau nữa, đừng nói những câu như vậy, được không?”. Rồi không đợi tôi gật đầu, anh ta cả quyết kéo tôi quay lại hội trường. Tôi chỉ biết thuận theo.

Lúc nhảy, anh ta luôn giữ một khoảng cách hợp lý khiến tôi luôn được (hay phải?) nhìn thấy đôi mắt vừa gần lại vừa như xa, lấp lánh sau cặp kính. Tôi biết anh ta yêu, nhưng dù cố, lòng tôi vẫn dừng dừng, chẳng ưa cũng chẳng ghét. Tôi chỉ muốn bản nhạc dài mãi, mãi mãi không hết. Tôi cự tuyệt việc phải nghĩ đến ngày mai sẽ ra sao. Tôi ước ao đêm nay mãi dừng lại, và cả cuộc đời tôi mãi rộn ràng cùng bài ca, điệu nhảy.

Ca khúc chia tay vẫn là bài *Lên đường bình an*. Dù đã nghe không biết bao lần, nhưng chưa bao giờ tôi có cảm giác tiếc nuối và bất lực như đêm nay. Anh ta có vẻ còn tiếc hơn tôi, cố tình kéo tôi gần lại, có lúc như muốn hôn tôi, mặc kệ chung quanh. Tôi đẩy ra. Rất nhanh, anh ta lại khôi phục được dáng dấp oai nghiêm của một dũng sĩ, thật thà đưa tôi theo các bước nhảy.

Ca khúc này dường như rất dài, mà cũng dường như thật ngắn. Khi chúng tôi sực tỉnh thì mọi người trong hội trường đã ồ ạt kéo ra cửa. Tôi cũng muốn ra về nhưng đã bị anh ta lôi lại, vội vã. “Bài nhạc này chưa hết mà.” Tôi cảm lạnh, chỉ biết đưa chân theo nhịp nhảy của anh ta. Từ nhỏ tới giờ, đã bao giờ tôi ngoan ngoãn như thế? Thậm chí còn nghi ngờ không phải là tôi nữa. Giai điệu cuối cùng như hồi kèn xung trận khiến anh nắm chặt tay tôi, làm tôi đau rát. Bỗng chốc, anh đẩy mạnh tôi ra, chạy ào đi, bỏ mặc tôi đứng chơ vơ, để rồi bị dòng người vô tình xô dấn ra phía cửa.

Buổi dạ hội cuối cùng của đời sinh viên cũng đã kết thúc.

Mấy hôm sau, một đêm, không biết bên ngoài mưa từ lúc nào, không khí bỗng mát lạnh như mùa thu tới. Tôi không vội quay về kí túc xá, ngồi xuống một gốc cây, nghĩ ngợi về tương lai và quá khứ, hy vọng một đêm như đêm nay đừng trôi đi. Tôi không muốn phải đối mặt với cuộc đời sau này. Tôi chỉ muốn biến thành một hòn đá, mãi mãi được lưu lại nơi đây. Tôi không muốn tới cái nơi mà tôi đã bị phân về làm việc sau khi tốt nghiệp - một cơ quan chính quyền khu vực. Tôi không còn phù hợp với nơi đó. Tôi thà cứ ở lại trong khu vườn này, không phải bận tâm đến xấu tốt thời đời.

Vườn trường vắng lặng. Tôi đau khổ cười thầm và đứng dậy. Vừa chậm chạp quay đầu lại, tôi giật mình thấy anh ta xuất hiện ngay bên, bèn hỏi: "Cậu đứng đây lâu chưa?". Anh ta thật thà: "Cậu ngồi được bao lâu thì mình đứng đúng bấy lâu." Tôi không biết nói gì, đành bảo: "Mình phải về kí túc xá đây." Anh ta nói: "Muộn rồi, cổng đã đóng, cậu còn vào nổi không?". Tôi bướng bỉnh: "Không được thì cũng phải vào". Anh ta rụt rè: "Hay là bọn mình đi uống chút gì?" Tôi ngần ngừ một chút rồi nhận lời.

Chúng tôi tìm được một quán bar gần trường, chọn một góc nhỏ tách biệt bằng một tấm vách thủy tinh dài. Tôi uống bia, còn anh ta uống một thứ rượu gì đó đỏ đỏ vàng vàng mà tôi không thể nhớ tên, và cũng không muốn nhớ. Xem ra anh ta là khách quen ở đây. Tôi hỏi: "Cậu đưa bao nhiêu cô tới đây rồi?". Anh ta như đùa. "Cũng có một số, không ghi chép nên không nhớ nổi."

Anh ta kể cho tôi nhiều chuyện gia đình. Bố mẹ anh hy vọng con trai theo ngành luật, nhưng anh lại chỉ thích nghệ thuật, tự ý xin chuyển khoa. Ông bố tức giận cấm cửa không cho về nhà. Nhưng gần đây ông đi công tác nước ngoài, bà mẹ nhớ con quá, gọi anh về vào các ngày nghỉ cuối tuần. Để đền bù, bà cho anh tiền tiêu nhiều hơn trước.

Tôi mơ mơ màng màng nghe chẳng lọt tai. Anh ta bảo cả lớp biết chuyện yêu đương của tôi và Thạch Lỗi, rồi hỏi phải chăng chúng tôi đã chia tay mà một người chuyển một trường, một người ở lại lớp? "Thiếu gì người bị viêm gan A song nào thấy mấy ai phải nghỉ học, chẳng lẽ bệnh của cậu là loại A *hoa*?". Tôi chỉ tay vào ngực, bảo thực chất đó là bệnh tim, đừng hỏi nhiều nữa. "Đêm nay chúng ta uống rượu, hãy dùng rượu chôn chặt quá khứ, chào đón tương lai mịt mờ." Cuối cùng tôi hỏi: "Chúng ta đi đâu? Cứ ngồi đây uống rượu suông đến sáng hay sao?". Anh ta bảo: "Cậu không thể quay về kí túc được nữa, hay để mình đưa cậu về nhà." Tôi đáp: "Cũng được." Anh ta gọi taxi. Tôi vẫn chưa say hẳn nên nhận thấy sau khi lên xe, anh ta không hề hỏi địa chỉ tôi, mà nói với tài xế một chỗ nào đó lạ hoắc nằm ở trung tâm thành phố. Tôi lơ mơ hỏi đi đâu, thấy đáp rằng về nhà anh ta. Tôi phản đối: "Muộn lắm rồi, mình chỉ muốn về nhà mình." Anh ta bảo nhà rất nhiều phòng, sẽ coi tôi như em gái, mỗi người ngủ một phòng riêng.

Tôi thấy mình có lúc thì rất nhát gan, có lúc lại quá bạo dạn. Trong sự rối loạn ấy tôi không thể không chế được mình, dù biết sắp phạm phải sai lầm. Cuộc đời có lúc cô đơn như thế, lạnh lẽo như thế, và dù không yêu đương, nhưng nếu không cảm thấy đến mức tởm lợm, thì người ta vẫn có thể nảy sinh ham muốn được gần gũi, ôm ấp, bắt cháp sóng gió, bắt cháp tương lai. Tôi còn đủ tỉnh táo để biết cái câu anh ta bảo *coi tôi như là em gái* chỉ là câu khoác lác. Tôi chẳng thể tin nổi cái chuyện nam thanh nữ tú đều cùng mạnh khỏe, đơn độc ở cùng nhau mà trong lòng không thấy rối loạn, trừ trường hợp tôi và Thạch Lỗi, người yêu đầu đời của tôi. Đó là một trong những lí do khiến tôi nhớ anh suốt cuộc đời. *Đó chính là đêm đầu tiên!* Cái đêm đầu tiên này là của tôi song tôi đã không được trao tặng nó cho người tôi yêu, mà lại đem cho người yêu tôi. Nhưng tại sao tôi lại nói là *đem cho* nhỉ? Bởi vì đó không phải là người tôi yêu. Nếu tôi yêu anh ta và anh ta cũng yêu tôi, chúng tôi sẽ được cùng dâng hiến. Nhưng nếu tôi yêu anh ta, mà anh ta lại không yêu tôi, thì đó là anh ta cho tôi. Và ngược lại cũng vậy.

Đêm đó tôi rất đau, chảy nhiều máu. Tôi không thấy sung sướng, chỉ thấy đau, như chưa bao giờ từng đau như thế. Và thực sự là tôi không biết mọi người tìm được khoái cảm trong chuyện đó như thế nào,

chứ tôi thì không. Trước đó tôi cứ đinh ninh chịu đau đớn xong thì sẽ rất *được*, nhưng hoá ra tôi nhảm. Suốt cả đêm đầu tiên đó tôi chỉ cảm thấy đau đớn, thấy cả mình bị dập bị vùi. Cơ thể anh ta tuy không to béo, cũng không cường tráng nhưng cũng nặng hơn hẳn tôi. Còn nhớ, khi đang vuốt ve tôi, anh ta bỗng nói: "Em là một cô gái phi thường." Đây cũng là câu nói mà sau này tôi nghe được ở nhiều người đàn ông khác. Tôi không rõ đó là anh (và họ) khen tôi trong sáng, hay là chê tôi thiếu gợi cảm. Đối với tôi, tình dục nhiều lắm cũng chỉ là một biện pháp thỏa hiệp, hiếm khi tôi tìm thấy khoái lạc từ đó. Có thể do tôi không buồn tìm hiểu, hoặc tôi không có nỗi cảm giác *đỉnh điểm* đó. Suốt đêm đó tôi không thể ngủ nổi. Còn anh ta, sau khi giày vò tôi bằng thích bèn bỏ sang phòng khác ngủ. Anh ta nói đúng một điều - nhà rất nhiều phòng. Tôi biết vậy, dù không đếm chính xác là bao nhiêu. Anh ta nói tôi đó bà mẹ phải làm ca đêm, rồi bảo tôi thật ghê gớm khi đến ngủ lại mà chẳng thèm hỏi xem mẹ anh ta có nhà hay không.

Hôm sau, lúc trời còn chưa rạng anh ta đã gọi taxi đưa tôi về kí túc xá. Chúng tôi chia tay nhau ngoài cổng, như những người xa lạ, và từ đó không còn gặp lại nhau nữa. Các bạn cùng phòng hết bạn chuyện tốt nghiệp lại lo chuyện công ăn việc làm chẳng ai để ý tới tôi, cũng chẳng ai buồn theo dõi tôi. Kiệt sức lẫn ra giường với tấm thân thương tổn, cho tới tận lúc ấy tôi mới nhận thức được mình không còn là trinh nữ nữa.

Phần II - Công chúng bàn về sự trinh trắng

Một: GÁI TRINH LÀ DI ĐỘC CỦA VĂN HÓA

Tôi là sinh viên mới tốt nghiệp. Theo như tôi thấy, ngay ở lớp tôi, các bạn nam hầu như chả ai chú ý đến chuyện cô gái mình yêu có còn trinh tiết hay không? Và càng gần tới năm tốt nghiệp lại càng chẳng ai quan tâm tới chuyện đó. Tất nhiên cũng có những người chỉ làm bộ không quan tâm mà thôi, nhưng theo tôi, số đó không nhiều. Chúng tôi cũng đã hơn một lần túm tụm bàn về chuyện đó và cùng đi đến kết luận rằng trinh tiết của người vợ không phải là thứ mà đàn ông Trung Quốc tất yếu phải cần đến. Đó chỉ là một quan niệm cũ kỹ từ xa xưa còn rơi rớt lại, hoặc là người ta còn cố níu kéo lại. Chữ trinh đáng giá ngàn vàng là tập tục ngàn năm của Trung Quốc, đúng là không dễ dàng thay đổi chỉ trong vài chục năm cải cách. Nhưng tôi tin rằng tầng lớp trí thức, nhất là giới văn nghệ sỹ, sẽ là những người đầu tiên có cái nhìn bao dung và cởi mở về vấn đề này, rồi họ sẽ trình bày trước công luận, và tôi tin, họ sẽ được ủng hộ. Thí dụ, ta sẽ phản đối ra sao khi nghe họ nói người đàn ông Trung Quốc cưới một người vợ chung thủy, tận tụy chứ đâu có cưới cái danh hiệu "trinh trắng"? Hoặc ta sẽ trả lời sao khi họ hỏi: "Bạn sẽ chọn người vợ trong trắng trong đêm tân hôn rồi sau đó đen sì đen sịt hay người vợ tuy đã một lần sẩy chân nhưng suốt cuộc đời còn lại chỉ biết tận tụy chăm sóc việc nhà và yêu chồng, thương con?..." Hoặc... nhiều lắm những câu hỏi mà ta thực khó trả lời, một cách thành thật. Tóm lại ta không nên để bất cứ thứ gì thuộc về hình thức chi phối cuộc đời ta, theo tôi.

Hai: KHÔNG CÒN THÌ SAO?

Quan niệm về trinh tiết phụ nữ của đàn ông Trung Quốc rất nặng nề, giống như cái rễ cây mọc sâu bám chắc trong đất.

Thời phong kiến, phụ nữ Trung Quốc thôi thì trăm đường khổ sở. Nào là cười thì không được hở răng, đi không được hở chân, nào tam tòng, nào tứ đức... toàn những thứ chỉ nhằm phục vụ cho sở thích của cánh mày râu và chứng tỏ quyền sở hữu của họ. Đàn ông thì ngoài tam thê tứ thiếp lại còn cờ bạc, rượu chè, chơi bời nhưng phụ nữ nhất thiết phải bó buộc, khất khe, một mình một bước cũng không ra khỏi nhà, chồng chết rồi cũng phải giữ tiết trinh để làm liệt nữ...

Thử tưởng tượng xem, nếu đêm động phòng hoa chúc mà hôn thê bị phát hiện không còn trinh trắng,

hậu quả sẽ ra sao? Sẽ là may nếu không bị trả về nhà bố mẹ đẻ, may nữa là không bị gọt đầu râu... thì cũng bị nào chồng, nào cả nhà chồng mắng chửi, khinh rẻ từ tháng này qua tháng nọ, không biết khi nào mới được buông tha.

Bây giờ những khổ nạn trên không còn điều kiện tồn tại nữa, nhưng kín sâu trong đầu óc cánh đàn ông, vấn đề trinh tiết của người phụ nữ vẫn rất hệ trọng. Nhưng không phải lúc nào họ cũng có dịp bộc bạch quan niệm đó. Có thể vì tự ái, vì sĩ diện và sợ bị chê là hẹp hòi, cổ hủ nữa...

Hãy trả lời xem, tại sao đàn ông có thể tùy tiện quan hệ với đàn bà trước khi lấy vợ (và chẳng thấy ai lên án chuyện đó) nhưng lại đòi người vợ nhất thiết phải còn nguyên vẹn, phải là lần đầu tiên với mình?

Họ luôn muốn mình là mối tình đầu tiên, người tình đầu tiên của người yêu, tức là được hưởng trọn vẹn cái trong trắng mà nàng dày công gìn giữ, nhưng sao phụ nữ thì ngược lại, luôn mong ước là tình yêu cuối cùng của họ? Sự khác biệt này có phải là biểu hiện của thói ích kỷ ở bên này và lòng vị tha ở bên kia? Một phụ nữ dù còn trinh trắng đi nữa vẫn dễ dàng chấp nhận quá khứ đầy bóng hồng của người mình yêu còn gã đàn ông lại cứ cố đòi cho được tấm thân con gái còn nguyên vẹn. Bình đẳng ở chỗ nào? Nhấn tâm ở chỗ nào?

Ba: TÌNH YÊU QUAN TRỌNG HƠN TÌNH DỤC

Có một người anh em gì đó của tôi từng nói: "Bây giờ thì tiểu thuyết, Internet, báo chí và cả diễn đàn, chỗ nào cũng thảo luận đàm luận về tình dục, về trinh tiết, toàn những lời lẽ đã cũ rích còn lặp đi lặp lại. Mà sao cứ chăm chăm dò xét phụ nữ như vậy? Bây giờ mà khoa học sáng chế ra cái gì đó kiểm tra được đàn ông trước khi lấy vợ có còn *tân* hay không, nếu còn mới cho cưới, lại chả có đến 99% các ngài đi phẫu thuật cấy ghép lại cái *tân* ấy chứ. Quả là bất công cho cánh chị em!"

Đàn ông có thể dễ dãi lên giường với cô gái họ vừa làm quen hôm trước, thậm chí là giờ trước, nhưng khi hành sự xong họ cũng lập tức có thể cao giọng chê bai cô gái đó là rẻ tiền, dễ dãi. Vậy còn chính họ?

Tôi cũng quen không ít đàn ông chẳng mấy quan tâm chuyện thể xác người vợ tương lai của mình thế nào, miễn không mắc phải tứ chứng nan y là được. Hầu hết họ là những người đàn ông có văn hóa, biết cảm thông và nói chung là đáng yêu, đáng kính. Chắc chắn họ đã trả lời được câu hỏi: *Tình cảm vững bền hay đêm ân ái đầu tiên quan trọng? Cần cả cuộc đời hay chỉ cần một đêm, dù đó là cái đêm đầu tiên?*

Nếu cứ luôn so đo đong đếm, luôn tính toán thiệt hơn thì đâu còn gọi là Tình yêu được nữa, và thật đáng buồn, nó dường như lại ở phía đàn ông nhiều hơn trong chuyện ai nhận được của ai *cái đầu tiên* đó. Họ đâu biết rằng sự tính toán suy bì ấy chỉ chứng tỏ họ rất thiếu tự tin. Thiếu cả tự trọng nữa!

Bốn: PHẢI BIẾT MÌNH MUỐN GÌ?

Giải phóng tình dục là một trào lưu được phương Tây du nhập vào Trung Quốc. Tại quê hương bản quán, "nó" thực sự là một cuộc cách mạng đối với đời sống tinh thần (kể cả vật chất) của nữ giới, còn ở Trung Quốc ta "nó" quả là lợi bất cập hại cho chị em. Bởi khi tình dục được *giải phóng* thì đám người hưởng lợi đầu tiên chính là cánh đàn ông. Họ sẽ dễ dàng đưa lên giường các cô gái đơn giản hiểu là từ nay họ sẽ được mặc sức *giải phóng* nỗi thèm khát da thịt.

Song, cũng chính đám đàn ông ấy, với những đòi hỏi cổ hủ của mình về phụ nữ, lại càng "bế quan tỏa cảng" hơn. Nghĩa là sao? Đơn giản thôi, nghĩa là mặt này họ hô hào cổ súy cho trào lưu *giải phóng* tình dục để dễ dàng giải phóng con nhà người khác, thì mặt kia họ lại căm đoán coi thường những phụ nữ trong nhà mình (hoặc có quan hệ gần gũi với mình) đã hoặc đang đòi giải phóng. Từ đó ta chẳng

khó khăn gì khi nhận ra phong trào *giải phóng* tình dục khi thâm nhập Trung Quốc đã bị bóp méo, bị lợi dụng bởi những gã phóng đảng lăm tiền nhiều quyền, dẫn theo đám môi giới đục nước béo cò. Là phụ nữ, tôi không hề muốn mình trở thành công cụ của đám người bụng dạ xấu xa, sinh hoạt bừa bãi, vô tình hoặc cố ý hủy hoại tình cảm tốt đẹp của những người đàn ông lương thiện khác. Tôi và những người bạn gái có cùng cảm nghĩ đều biết mình muốn gì. Chúng tôi muốn trở thành niềm hy vọng cho những người đàn ông chân chính.

Năm: TÌNH YÊU CHÂN CHÍNH CẦN GÌ?

Đàn ông đòi hỏi mình sẽ được hưởng cái lần đầu tiên của người mình sẽ lấy làm vợ. Ngược lại, họ trao cái *lần thứ mấy* (hoặc thậm chí *mấy mươi*) cho bạn đời của mình?

Người phụ nữ sẵn sàng dâng hiến tất cả cho người mình yêu vì họ coi trọng tình yêu hơn thân xác. Khi người đàn ông mà họ yêu say đắm hết lần này tới lần khác đòi hỏi, mấy cô có thể cự tuyệt hết lần khác tới lần này? Hoặc mấy cô có thể ra điều kiện: "Thế thì ta ra phòng đăng ký kết hôn đã, rồi anh sẽ muốn gì được nấy..." Hoặc cô nào dám quyết liệt: "Em phải dành cho đêm động phòng. Nếu chỉ muốn mỗi chuyện đó, anh hãy tìm mấy bà dễ dãi hoặc mấy ả *bán hoa*"

Phải chăng đây là cái kết quả mà đàn ông muốn có? Và tình yêu, với họ, chỉ có cái đó, việc đó là quan trọng nhất? Họ luôn muốn người yêu *tạm ứng* cho nhưng nếu phải lấy một người khác làm vợ, sao họ lại cứ đòi hỏi người kia phải nguyên vẹn? Vậy cái cô người yêu mà họ chia tay ấy phải ở vậy suốt đời sao, vì đâu có người đàn ông nào muốn hưởng *đồ thừa*?

Có quá nhiều câu hỏi mà cánh đàn ông không dễ bề giải đáp.

Đâu đã hết.

Khi cưới vợ mà người đàn ông bị cái chuyện còn trinh trắng hay không của vợ ám ảnh đến ngột ngạt, liệu anh ta có nhớ vì lý do gì anh ta hỏi hộp ngỏ lời yêu? Và sẽ xảy ra chuyện gì khi nàng, với sự trung thực đến nghệt thở, trước khi gặt đầu, nói rằng đã trao gửi cái đêm đầu tiên cho một người đàn ông mọi thứ đều thua kém anh, chỉ hơn một điểm là gặp gỡ trước? Anh sẽ khinh bỉ bỏ đi hay bốc đồng chấp nhận?

Xem ra cả 2 cách trên đều khó!!!

Nhưng hãy thật bình tĩnh tự hỏi, mình có yêu nàng không?

Sáu: CŨNG ĐỪNG NÊN ĐỂ PHÍ HOÀI

Xét ở góc độ thụ hưởng cuộc sống hoặc sự tự do cá nhân thì việc kìm nén, gìn giữ cho cái đêm động phòng cũng là một dạng lãng phí. Bất kỳ phụ nữ nào, nếu không mắc chứng lãnh cảm hoặc chứng sợ người dị giới, thì chuyện ân ái đều không chỉ cần thiết mà còn là một nhu cầu, bởi trước hết là nó mang tới cảm giác thoải mãn, sau là nó góp phần ổn định tinh thần, tình cảm, đôi khi ngăn ngừa cả một vài chứng bệnh thuộc về thể xác. Chẳng trách thời phong kiến biết bao cung tần mỹ nữ buộc phải hoá ra "liệt nữ!"

Ta nên coi cái việc người phụ nữ gìn giữ sự trinh trắng hay sẵn sàng đáp ứng đòi hỏi của thân xác đều chỉ là tự do cá nhân của họ.

Nhưng nếu nhìn từ góc độ ước lệ đạo đức hay từ vị trí ổn định xã hội để sắp xếp những lựa chọn của chúng ta thì trong các dạng thức *Cuộc sống không tình dục*, *Cuộc sống tình dục dồi dào*, *Cuộc sống tình dục ngoài hôn nhân*... xem ra việc cần thận gìn giữ sự trinh trắng đến ngày cưới vẫn được xã hội ngưỡng mộ.

Bảy: SỰ KÍN ĐÁO CẦN THIẾT?

Cái gì mới gọi là trong trắng? Theo tôi, bất kể đàn ông đàn bà, nếu vì yêu nhau mà ân ái, mà có quan hệ tình dục với nhau, thì đó chính là trong trắng, là hạnh phúc, là món quà tuyệt vời mà Thượng

Đề ban tặng loài người. Vậy thì, tôi đang yêu và được yêu, tôi muốn là vợ anh ấy, và ngược lại. Vậy tại sao chúng tôi không-thể-trao-gửi thân xác cho nhau?

Nhưng rồi chúng tôi chỉ có duyên mà không có phận. Thiếu gì những chuyện như thế xảy ra, cả hai đều yêu nhau, đều muốn là vợ chồng, vậy mà vẫn phải chia lìa. Mọi cố gắng, và cả nước mắt đều không níu giữ được.

Và thời gian cứ thản nhiên trôi. Tôi lại yêu, lại muốn làm vợ một người đàn ông khác. Tôi không có ý định giấu anh chuyện gì trong quá khứ, nhất là chuyện tôi đã một lần trao thân gửi phận. Nhưng liệu có bao nhiêu đàn ông hiểu và chấp nhận được sự trung thực trong thái độ đó? Tiếc thay, người chồng mà tôi đã chọn lại không nằm trong số ấy, để rồi kết quả lại là một cuộc chia tay - may là không có nước mắt, chỉ sót chút dư vị chua chát trong lòng.

Vậy là, nếu chót gáy *tiền sự* mà lại muốn làm vợ một người không ưa cái sự *phạm pháp* đó, người phụ nữ chỉ còn mỗi cách né tránh nếu không muốn lừa dối chồng. Nhưng né tránh thực khó. Không *dấu vết* trong đêm tân hôn hoặc trong lần làm tình đầu tiên giữa hai người, chắc chắn người đàn ông sẽ có nghi ngờ, rồi vặn hỏi. Mà phải hỏi cho ra nhẽ để còn xử lý... Vậy né tránh vào đâu? Nghĩa là muốn êm ấm chỉ còn cách lừa dối.

Dư luận xã hội và đạo đức con người thật khó chấp nhận việc *vá vú* để cô dâu lại có được sự nguyên vẹn trong đêm tân hôn, nhưng với đầu óc chật hẹp của những ông chồng ích kỷ, nếu không dối trá vậy, hỏi còn biết làm sao để trong âm ngoài êm không chỉ một đêm đầu tiên mà còn bao năm tháng tiếp theo, nếu không nói, cả đời chồng vợ? Ai hiểu cho rằng người phụ nữ cũng phải cũng phải cần rằng mà làm chuyện đó, phần vì lo lắng kết quả không bảo đảm thì thật mất cả chì lẫn chài, phần vì có thể họ sẽ phải gánh mặc cảm tâm lý suốt đời...

Tôi cũng rất ghét phải dối trá, vì nó biểu hiện sự hèn nhát, nỗi sợ sệt của mình. Nhưng riêng trong chuyện này, tôi nghiêng rằng khuyên các bạn gái rằng, nếu chẳng may người chồng bạn sẽ cưới lại không phải *người đàn ông đầu tiên* của bạn thì cũng nên *liệu lời mà nói cho vừa lòng nhau*, chứ đừng có mạo hiểm thử thách tình yêu "lớn" hoặc lòng khoan dung cao cả của chồng, nhất là với những ông coi sự thẳng thắn của vợ không là biểu hiện của lòng trung thực mà là mang hàm ý khiêu khích.

Tất nhiên, chẳng lời khuyên nào thực sự hoàn hảo trong chuyện tế nhị này. Chính bạn mới là người biết rõ mình phải có thái độ ra sao.

Tám: TỰ DO CŨNG PHẢI CÓ GIỚI HẠN

Đến năm 2003 này thì đã có vô vàn người tuyên bố bằng lời nói, chữ viết ở trên bàn tiệc hay trên các phương tiện thông tin, rằng chuyện trinh tiết của phụ nữ không còn là vấn đề ảnh hưởng tới tình yêu hay tình cảm vợ chồng nữa. Nếu một cô gái chấp nhận (kể cả muốn) ân ái với người yêu, hẳn cô ta đã yêu một cách sâu sắc, một cách thật lòng, và đó là một biểu hiện đáng trân trọng. Nhưng sự trinh trắng của người con gái cũng được trân trọng không kém, (số đông còn dám nói là hơn) bởi ước lệ ngàn xưa vẫn coi đó là thứ quý báu nhất, đáng phải giữ gìn nhất của cô gái khi bước về nhà chồng. Nó chẳng có giá trị gì về mặt khoa học (hoặc cơ thể học gì đó) mà chỉ là một cách bày tỏ thái độ tôn trọng sự thuần khiết của tình yêu, sự tự kiểm chế bản thân, sự cưỡng chống lối sống buông thả...

Nhiều khi, những kẻ cổ súy mạnh mẽ nhất cho tự do tình dục lại rất sợ cái tự do ấy thấm vào vợ họ, con gái họ. Sự tự do nào cũng phải có giới hạn, có đạo lý thì mới là cái tự do được đông đảo công chúng chấp nhận. Các bạn gái thân mến, tôi hy vọng các bạn thông cảm với cánh đàn ông, cho dù khát khe này nọ nhưng họ luôn mong được có người vợ sáng trong, đoan chính.

Chín: ĐÀN ÔNG CŨNG PHẢI CHỊU TRÁCH NHIỆM

Không ít đàn ông cho rằng trước khi họ kết hôn, nếu có làm tình với các cô gái đã thành đàn bà thì đó chỉ là chuyện chơi bời, miễn hai bên đều vui vẻ. Còn khi kết hôn thì chính cái đám không ít ấy lại nhất định muốn phải có bằng được người vẫn còn là một cô gái vẹn nguyên.

Đa phần các cô gái chưa chồng mà đã thành đàn bà, "thủ phạm" đều là đàn ông. Nếu họ có thể kìm giữ, không chế được mình thì "con gái vẫn là con gái" cứ gọi là nhan nhản trên khắp trái đất này.

Vậy mà họ cứ luôn miệng ca ngợi, luôn mắt dõng tìm sự trinh trắng.

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>